

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

ปีที่ 19 ฉบับที่ 274 พฤษภาคม 2556

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน
One for All All for One

อเนกชาติ อนาถชน

ทำไมไทยจักต้อง	จ่านน
ขวางค่าความเป็นคน	สลัดทิ้ง
ตำนี้กร่อยทรอจน	เกินกล่าว แล้วนา
เคยช็อกลับกลอกกลิ้ง	ขบถฆ่าทำลาย
มันสายจนจักแก้	ไม่ไหว แล้วเวย
คนชั่วหยาบเกินใจ	เปรียบได้
เล่ห์เหลี่ยมกว่าเหลี่ยมโจน	บรู๊สึก กั้นถา
ต่างนึ่งบอดบื้อใบ้	หลับแล้วฤตาย

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

มันใจ ปลอดภัยจากสารเคมี

น้ำสกัดชีวภาพ 100 %

แวกูไพร

น้ำหมักชีวภาพคุณภาพดี

มีไอโซนจากการหมัก
กลั่นธรรมชาติ ลดมลพิษ
ขจัดกลิ่นอับ ดับกลิ่นเหม็น
ยับยั้งแบคทีเรียที่เป็นสาเหตุของเชื้อที่ก่อโรคต่าง ๆ
เพิ่มออกซิเจน ทำให้อากาศโดยรอบ สะอาด บริสุทธิ์ สดชื่น
ป้องกันหนู แมลงสาบรบกวน

น้ำหมักชีวภาพคุณภาพดี
แวกูไพร
มีไอโซนจากการหมัก กลั่นธรรมชาติ ลดมลพิษ
กลั่นธรรมชาติ ดับกลิ่นเหม็น ขจัดกลิ่นอับ
ยับยั้งแบคทีเรียที่เป็นสาเหตุของเชื้อที่ก่อโรคต่าง ๆ
เพิ่มออกซิเจน ทำให้อากาศโดยรอบ สะอาด บริสุทธิ์ สดชื่น
ป้องกันหนู แมลงสาบรบกวน

น้ำหมักชีวภาพคุณภาพดี
แวกูไพร
มีไอโซนจากการหมัก กลั่นธรรมชาติ ลดมลพิษ
กลั่นธรรมชาติ ดับกลิ่นเหม็น ขจัดกลิ่นอับ
ยับยั้งแบคทีเรียที่เป็นสาเหตุของเชื้อที่ก่อโรคต่าง ๆ
เพิ่มออกซิเจน ทำให้อากาศโดยรอบ สะอาด บริสุทธิ์ สดชื่น
ป้องกันหนู แมลงสาบรบกวน

น้ำหมักชีวภาพคุณภาพดี
แวกูไพร
มีไอโซนจากการหมัก กลั่นธรรมชาติ ลดมลพิษ
กลั่นธรรมชาติ ดับกลิ่นเหม็น ขจัดกลิ่นอับ
ยับยั้งแบคทีเรียที่เป็นสาเหตุของเชื้อที่ก่อโรคต่าง ๆ
เพิ่มออกซิเจน ทำให้อากาศโดยรอบ สะอาด บริสุทธิ์ สดชื่น
ป้องกันหนู แมลงสาบรบกวน

ผลิต : เรือนแซมพู ชุมชนบุญนิยมศาลีโคก
116 หมู่ 3 ต.โคกเตี้ย อ.ไพศาลี จ.นครสวรรค์
โทร.08-9063-1951, 08-7306-9368

จำหน่าย : บริษัทขอขอบคุณจำกัด โทร/แฟกซ์. 0-2733-5435

ใช้ได้ทุกชนิด เช่น
ป่าแก่ เซรามิก โมเสก ฯลฯ
ใช้ดูเฟอร์นิเจอร์ ตู้ โต๊ะ
เบาะรถ ชั้น ฯลฯ
ไม่กัดกร่อนพื้นผิววัสดุ

อเนจชาติอนาถชน

(๑) อเนจนั้นไม่เที่ยงแท้ ผันเปลี่ยนเจียนถึงชาติ ไม่มีที่พึ่งขาด ไทยมิอาจคลาดแคล้ว	แม่ชาติ สุดแล้ว อนาถหนัก วิกฤตินี้ฤาไฉน
(๒) ทำไมไทยจักต้อง ขว้างค่าความเป็นคน ลำนีกร้อยหรือจน เคยซื่อกลับกลอกกลิ้ง	จำนน สลัดทิ้ง เกินกล่าว แล้วนา ขบถซ้ำทำลาย
(๓) มันสายจนจักแก้ คนชั่วหยาบเกินใด เล่าให้หลี่ยมกว่าหลี่ยมไฉน ต่างนึ่งบอดบื้อใบ้	ไม่ไหว แล้วเวย เปรียบได้ บรู๊สึก กันฤา หลับแล้วฤาตาย
(๔) ชาติวอดวายบรู๊ ชนชั่วสกปรกเยอะ ใส่ความปดเลอะเทอะ เลวหลากลั่นบ่งชี้	จริงเธอะ ขนาดนี้ นอกประเทศ เชื่อได้ไงกัน
(๕) นับวันยิ่งซัดแจ้ง ต้องแมนนิติธรรมอิง สังคมหากพึงพึง ไทยจักไม่พ่ายแพ้	ความจริง สัตย์แท้ ตุลภาค แก่ผู้จอมธรรม
(๖) จำไว้เถิดเกิดแล้ว ทั้งชาติชั่วชีพชนม์ ไซ้ลาภยศเป็นผล กรรมบาปบุญนั้นไซ้ไร	เป็นคน สิ่งได้ ของท่าน ทรัพย์แท้จริงจริง
(๗) แแย้งชิงยิงบาปซ้ำ อเนจชาติอนาถชน อวิชาฆ่าทุกคน ทุกกัปปีกัลป์ถ้า	เป็นผล ชั่วซ้ำ มาตลอด ไม่แจ้งอาริยธรรม.

“สไมย์ จำปาแพง”

๗ เม.ย. ๒๕๕ ๖

ภาพอินเทอร์เนต

อนาจชาติอนาถชน

- ปี ๒๕๕๓ ไฟลุกท่วมทั่วไทย
- ปี ๒๕๕๔ น้ำท่วมใหญ่มหาพินาศ
- ปี ๒๕๕๖ หนีข้ามชาติท่วมบ้านเมือง

สถานการณ์บ้านเมืองทุกวันนี้ ต้องเรียกว่า “โลกช้า-กรรมชด-วิบัติเป็น (อนาจชาติ)-ประชาชนไม่เห็นที่ซึ่งจะพึ่งพา (อนาถชน)” มีแต่ปัญหาใหญ่ ๆ ตั้งแต่ต้องเร่งกู้ให้มากที่สุดกว่าครั้งใด ๆ ในประวัติศาสตร์ชาติไทย แถมยังต้องเร่งแก้กฎหมายสูงสุดที่ไม่เป็นประโยชน์ใด ๆ ต่อประชาชน นอกจากจะก่อให้เกิดการนองเลือดขึ้นมา และยังคงต้องบริหารจัดการองค์กรอิสระต่าง ๆ เช่น ศาลรัฐธรรมนูญ ฯลฯ เพื่อให้รู้กันบ้างว่า ใครขวางข้าตาย ใครหนุนข้าอยู่...

และถ้าแผนล้มล้างประเทศไทยให้กลายเป็นรัฐล้มเหลวทำได้สำเร็จจริง จนแผ่นดินลูกเป็นไฟรอบใหม่ ผู้คนลุกขึ้นมาฆ่าแกงกันโดยไม่สนใจไยดีกฎหมายบ้านเมืองอีกต่อไป แล้วเราและครอบครัวลูกหลานของเราจะได้อะไรจากการทำร้ายบ้านเมืองที่ตัวเองเคยได้อะไรเอาไว้มากมายบนแผ่นดินอันศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้!

เรื่องเคยมีมาแล้วในอดีตชาติ ที่เรือของ

ชาวประมงเกิดอัปปางขึ้นมากลางมหาสมุทรเคราะห์ดีที่ได้แต่เรือขนาดใหญ่ ให้ชาวประมง ๕-๖ คนขึ้นไปอาศัยอยู่บนกระดอง และนำพากลับสู่หมู่บ้านได้ในที่สุด แต่มนุษย์ยอด “อกตัญญู” เหล่านี้พอรอดตายกลับเสียดายว่าไม่ได้อะไรติดไม้ติดมือกลับมา มีแต่เต่าใหญ่ตัวนี้เท่านั้น ถ้าช่วยกันฆ่าให้ตาย ก็พอจะได้เป็นเนื้อเป็นหนังขึ้นมาบ้าง สุดท้ายอนาถชนเหล่านี้ก็แลเนื้อเต่าไปขายให้คนในหมู่บ้านซึ่งมี ๑,๐๐๐ คนกินกัน แต่มีเด็กหญิงเพียงคนเดียวที่ไม่ยอมกินกับเขาด้วยเพราะสงสารเต่า วิชากรรมของคนทั้ง ๙๙๙ จึงต้องกลับมาเกิดในท้องคูลีมาลทีในอดีตชาติเคยเกิดเป็นเต่ามาก่อนสังหาร ด้วยประการฉะนี้

นี้แค่วิชาที่มนุษย์ทำไว้กับเต่าผู้มีพระคุณแค่ตัวเดียวยังมี “อกุศลวิชาชาติชั่วเป็นทรัพย์แท้” ติดตัวและติดตามไปได้ถึงขนาดนี้ แล้วผู้คนที่ช่วยกันทำลายทำร้ายแผ่นดินของพระบรมโพธิสมภารเจ้า ผู้ทรงทศพิธราชธรรมให้กลายเป็นอนาจชาติได้ เขาย่อมไม่ต่างกับ “อนาถชน” ที่ได้ “ชาติชั่ว” เป็นทรัพย์แท้ติดตัวไปทุกกับทุกกลับนั้นแล

☞ ● จริงจัง ตามพ่อ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๒๑๔ เดือน พฤษภาคม ๒๕๕๖

เอโกปี หุดวา พุธา โหติ พุธาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

1 นัยปก : อนาคตอนาลชน	สไมย์ จำปาแพง
4 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจั่ง ตามพ่อ
5 ศูนย์คิดหน่อย	จำลอง ศรีเมือง
6 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8 บ้านป่านาดอย	บรรณาธิการ
12 การ์ตูน	จำลอง
14 สีสันชีวิต(สุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ)	วิสูตร
21 ข้าพเจ้าคิดอะไร	ทิม สมอ.
26 คิดคนละชั่ว	สมณะโพธิรักษ์
30 เสียงข่อยข้างน้อยฝอยด้วยคน	แรงรวม ชาวหินฟ้า
35 เวทีความคิด	อิทธิวิมุตติ
36 ชาดกทันยุค	นายนอก ทำเนียบ
38 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง	ฉวมพุทธ
40 ธรรมดาของโลกจะได้อะไรไม่ต้องโศกสลด	ฟ้าสาบ
50 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
52 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???	สมณะโพธิรักษ์
57 แคลคก็หนาว...วี	ทิมลวาทม์ ซูโต
58 พุทธศาสตร์การเมือง	นายธิง วินเทอร์
60 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	ฉวมพุทธ
64 บทความพิเศษ	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
71 ชีวิตไร้สารพิษ	ทศพนธ์ นรทัศน์
74 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ล้อเกวียน
76 กติกาเมือง	ฟอด เทพสุรินทร์
80 ปิดท้าย	ประคอง เดกฉัตร
	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

กองรับบริหารภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี
สุเรี สิบประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย
กัณฑ์ ๖๔๔ ขอมวินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กัณฑ์
๖๔๔ ช.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๗๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@yahoo.com

สีสันชีวิต

14 สิ่งที่ทำออกมาควรให้คุณได้ประโยชน์
ไม่ใช่แค่ความบันเทิง คุณแล้วให้ความรู้
เป็นแบบเรียนชีวิต มีแบบอย่าง
ที่เป็นอุทาหรณ์สอนใจ
ให้คนได้คิดอะไรบ้าง

สุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ

ทำอย่างไรหนอจึงจะสามารถช่วยกันล้างพิษประเทศได้

บทความนี้ผมเขียนลงในหนังสือ“เราคิดอะไร” เป็นประจำ บ่งบอกว่าผมเป็นคนบ้านนอก ผู้อ่านหลายคนไม่อยากจะเชื่อ แท้ที่จริงจนถึงปีนี้ปี ๒๕๕๖ ผมเป็นคนบ้านนอกมาครบ ๒๐ ปีพอดี เริ่มไปอยู่ที่จังหวัดกาญจนบุรีเมื่อปี ๒๕๓๖ ผมไม่ได้ปักหลักอยู่ที่นั่นโดยไม่ไปไหนเลย แต่ละเดือนผมตระเวนไปหลายจังหวัดในรายการ “เสวนาปราศรัยปฏิรูปประเทศไทย” พบปะผู้คนในจังหวัดต่าง ๆ ๓๔ จังหวัดแล้ว ตอนนี้อย่างไรก็ตามการเสวนาสำคัญจรดงกล่าวจะพักไประยะหนึ่ง แต่ผมก็พบผู้คนมากมายหลายจังหวัดอยู่ดี

สถาบันฝึกอบรมผู้นำที่กาญจนบุรีนอกจากจะฝึกอบรมผู้นำตามชื่อของสถาบันแล้ว ยังมีหลักสูตร “การล้างพิษดับ” อีก ซึ่งจัดถี่มาก ประมาณเดือนละ ๔ ครั้ง สิ้นเดือนเมษายนที่ผ่านมาจัดไป ๔๙ รุ่นแล้ว แต่ละรุ่นผมได้พบประชาชนกว่า ๔๐ จังหวัดที่ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันไปล้างพิษที่นั่น

แม้จะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างสุขภาพเท่านั้น ไม่มีการพูดถึงสถานการณ์บ้านเมืองเลย แต่ผู้ที่ไปล้างพิษก็มักจะขอคุยนอกรอบ

ด้วยความห่วงใย ทำอย่างไรหนอจึงจะสามารถช่วยกันล้างพิษประเทศได้

บ้านเมืองมีแต่เรื่องเลวร้ายถาโถมเข้ามา ไม้รู้จะหันไปพึ่งใคร ประเทศไทยจะไ้รอดไหมนี้

“อเนจนั่นไม่เที่ยงแท้ แม้ชาติ
ผันเปลี่ยนเขียนถึงฆาต สุดแล้ว
ไม่มีที่พึ่งขาด อนาถหนัก
ไทยมีอาจคลาดแคล้ว วิกฤตินี้ฤาไ้จน”

คนแย ๆ ที่ทำร้ายทำลายสังคม ทำชั่วทำหยาบ
เพิ่มขึ้นจนเป็นห่วงกันว่าจะสายเกินแก้

“มันสายจนจักแก้ ไม่ไหว แล้วเว
คนชั่วหยาบเกินใจ เปรียบได้”

ตั้งหน้าตั้งตาแข่งกันรวย แข่งกันเป็นใหญ่
โดยไม่นึกถึงบาปบุญคุณโทษ

“สโม้ย จำปาแพง” ท่านผู้นำทางจิตวิญญาณ
จึงเตือนเป็น นัยปก “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ว่า

“จำไว้เถิดเกิดแล้ว เป็นคน
ทั้งชาติชั่วชีพชนม์ ลิงได้
ใช้ลาภยศเป็นผล ของท่าน
กรรมบาปบุญนั้นไซ้ร้ ทรัพย์แท้จริงจริง”

ช

▶ บ้านป่านาดอย

จำลอง

“การล้างพิษดับ” ได้กระพือฮือโหมไปทั่วประเทศ ไม่มีใครจะสามารถหยุดยั้งได้เพราะได้ผลจริง ๆ เป็นวิทยาศาสตร์ สามารถพิสูจน์ได้

▶ เสียงข่อยข้างน้อย ผอ่ยด้วยคน

อิทธิวิมุตติ

เป็นชาวพุทธแบบไทย ถึงไม่ได้เรื่อง ตั้งแต่การเมืองไปจนถึงการบ้าน ประเทศอยู่ในกำมือหมู่สสารเลว ชั่วชาติขาดอายุแล้วจะหนีพ้นหายนะไปไหนรอด...

เหตุที่ชาติยังดำรงอยู่ได้นี้ เพราะยังมี
“ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”
ยืนหยัดปฏิบัติหน้าที่ตามปกติอย่างสงบเย็น
โดยมีประชาชนผู้มั่นคงจงรักภักดีนับสิบ ๆ ล้าน
อยู่เบื้องหลังส่วนหนึ่งพร้อมพิทักษ์ด้วยชีวิต!

“ประเทศเป็นบ้าน ทหารเป็นรั้ว”

ถ้อยคำนี้ฝังใจลูกผู้ชายและสตรีใจสตรียิ่งนัก หากจะสรรหาคู่ครองชีวิตก็มีผิดหวัง

ทหารเป็นรั้วของชาติ

ตำรวจเป็นยามรักษาการณ์พิทักษ์ทรัพย์สิน
ข้าราชการทุกสังกัดเป็นแม่บ้านแม่ศรีเรือน

ของแผ่นดิน

และ...เหล่าข้าราชการเมืองใหญ่น้อยละมีหน้าที่
อะไร?!

ชูง้อชี้ยนำทัพประชาชน “พัฒนา” แผ่นดินนะซี
พัฒนาแผ่นดินของประชาชน โดยประชาชน
เพื่อประชาชน

ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เสียสละ

ประเทศชาติจะเจริญรุ่งเรืองมั่นคงหรือพินาศ
ก็อยู่ที่สันดานข้าราชการเมือง - สันดานข้าราชการ
การเมือง และเหล่าข้าราชการประจำทั้ง
ทหาร พลเรือนที่ใช้สิ้นปฏิบัติการไร้สาระสอพลอ

นักการเมืองทั้งปวงนั้นแล

เหตุที่ชาติยังดำรงอยู่ได้นี้ เพราะยังมี “ข้าราชการ
ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”

ยืนหยัดปฏิบัติหน้าที่ตามปกติอย่างสงบเย็น
โดยมีประชาชนผู้มั่นคงจงรักภักดีนับสิบ ๆ ล้าน
อยู่เบื้องหลังส่วนหนึ่งพร้อมพิทักษ์ด้วยชีวิต!

ฉะนั้น อย่าหลงตัวหลงไหลได้ปล้ำจมนลุ่มตัว
มัวเมา

กลางแควดวงปวงทาสสอพลอหลากหลายพรรณ
จรรยา

“ประเทศเป็นบ้าน ทหารเป็นรั้ว”

รั้วใดที่สำนึกตัวละอายใจว่าไม่สมศักดิ์ศรี
“รั้ว” ของชาติ...จงพิจารณาตนเองเถิด

ในทำนองเดียวกัน ผู้มีหน้าที่ต่อแผ่นดินส่วน
อื่น ๆ

ก็ขอได้โปรดทบทวนพิจารณาตนเองด้วยใน
โอกาสสงกรานต์ เป็นการทำบุญประเทศไทยครับ.

ปูชนียบุคคล

เป็นครูรุ่นโบราณสมัยใต้เต้าด้วยคุณวุฒิครูมูลครู ป. อาศัยศาลาวัตเป็นโรงเรียน หยุดวันโกนวันพระ นักเรียนหญิงนุ่งผ้าถุงไปโรงเรียน นั่งพื้นศาลาโล่งตลอด ๕ ชั้นเรียน ตั้งแต่ ชั้นเตรียม ชั้นป.๑-๔ โต๊ะเรียนก็คือไม้กระดานพาดขอนทอดยาวตลอดไม่มีฝาบังห้องเรียนกันแยกเป็นชั้นเรียนเหมือนสมัยนี้ บางวิชาก็ลงมาเรียนที่สนามหญ้าลานดินได้ร่มไม้ร่มเย็นข้างวัดรอบโรงเรียน ตอนพักกินอาหารมื้อกลางวัน พ่อแม่ ผู้ปกครองนักเรียนก็เอาข้าวขนมไปส่งลูกหลาน ไปขายชีวิตครูยุคนั้นจึงผูกพันกับวัด เด็กและผู้ปกครองพอได้ข่าวการทุจริตการสอบบรรจุครูจากหนังสือพิมพ์บ้าง จากทีวีบ้าง เสียความรู้สึกมาก ในวงราชการ ทั้งครูผู้สอนและผู้บริหารการศึกษาเป็นไปได้ถึงขนาดนี้เขี้ยวหรือ แล้วเราจะหวังอะไรได้ในการพัฒนาชาติของเรา อายุผมก็ปุ่นนี้แล้วไม่เหลือเวลาพอที่จะเห็นพวกเนรคุณแผ่นดินย้ายบ้านเมืองอีกแล้วครับ

• ป.๔ ศาลาวัต ชัยนาท

๕ สดับแล้ว กระต๊อบเราน่าจะรุ่นเดียวกัน เพราะผมเองก็นักเรียน ป.เตรียม-ป.๔ ศาลาวัต แก้วคิลาราม ต.สระสี่เหลี่ยม อ.พนัสนิคม จ.ชลบุรี มีครูเพียร เรื่องฤทธิ์ วุฒิครูมูล และได้เต้าได้วุฒิครู ป.ภายหลัง นับวันคุณธรรมจริยธรรมในวิชาชีพทั้งปวงจะเป็นเพียง “หลักการเท่านั้น” แต่ในทางปฏิบัติยากยิ่ง แม้แต่ในวงการศาสนา “พระไตรปิฎก” ก็ดั่งเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่ในตู้วิจิตรหน้าโต๊ะหมู่พระพุทธรูปบูชา องค์การที่น่าจะเป็นหลักยึดเหนี่ยวและรณรงค์เรื่องนี้ให้ได้ผลก็มีแต่องค์กรศาสนาเท่านั้นแหละครับ แต่ต้องตรงตามคำสอนมิใช่เพี้ยนมากไปด้วยไปด้วยพิธีกรรมแปลกปลอมดังเช่นเป็นไปเช่นทุกวันนี้ สังคมจึงวิปริตโง่งงขอรืบ

พระมือปิด

ใส่บาตรทุกวันที่บ้านข้างวัด อ่านข่าวหนังสือพิมพ์ พระจากอุดร อายุประมาณ ๔๐ ปีเศษ เดินทางมาร่วมพิธีพระราชทานเพลิงศพเจ้าอาวาสวัดป่าสาละวัน อ.เมืองนครราชสีมา ตกลงว่าจ้างรถ ๓ ล้อตุ๊กตุ๊ก ที่วินโรงพยาบาลมหาสารคามนครราชสีมา ตกลงราคา ๑๐๐ บาท แต่พอถึงปลายทางแล้วกลับขอจ่ายเพียง ๕๐ บาท เกิดโต้เถียงกันแล้วชักมีดออกจากย่ามปาดคอโซเฟอร์แถมไล่ฟันหลายแผลแล้วขับรถของคู่กรณีหลบหนีไป เหตุเกิดตอนเช้า ๒๕ มี.ค.นี้ ตำรวจสอบสวนผู้บาดเจ็บแล้ว ชื่อนายสมชาติ แซ่ล้อ อายุ ๕๙ ปี ถูกพระจันดาซึ่งคาดว่าหลบหนีกลับไปอุดรปาดคอ ๓ แผล ถูกฟันที่หัวและตัวอีกหลายแผล พลเมืองดีนำส่งโรงพยาบาลอ่านข่าวนี้แล้วสลัดใจที่ถึงกับพกดมและทำร้ายกัน ทำให้เห็นความหย่อนยานในวงการสงฆ์ที่การคัดสรรคนเข้าบวช และการปกครองดูไม่เข้มแข็ง ประกอบกับชาวบ้านไม่เอาภาระหรือไม่กล้าเอาภาระ เพราะเห็นว่าพระมีฐานะสูงกว่าไม่กล้าแตะต้อง ปัญหานี้จะแก้ไขอย่างไร

• คนข้างวัด ฉะเชิงเทรา

๕ วัดใดมีพระประพฤติไม่เหมาะสมด้วยประการใด ในฐานะที่เราเป็นคนข้างวัดย่อมแสดงความหวังดีแจ้งเหตุให้เจ้าอาวาสจัดการได้ ส่วนเจ้าอาวาสจะจัดการหรือไม่ก็เป็นเรื่องของท่าน

ไร้สี-มิไรศรี

ฉันเป็นข้าราชการไทยในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ยังมั่นคงจงรักภักดีไม่เสื่อมคลาย ต่างจากนายทหารใหญ่หลายนายที่แบกยศเต็มบ่าเหริยญตราเต็มอกที่ยอมเป็นทาสนักการเมืองทรยศแผ่นดิน ฉันดูข่าว รมต.เสื่อแดงนำขบวนถลุงการณไล่คณะตุลาการที่หน้าศาลรัฐธรรมนูญ

ในฐานะที่เป็นข้าราชการมาจนใกล้วาระจะเกษียณก็เพิ่งจะพบเห็นในยุคนี้อะไรๆ ประชาธิปไตยไทยก้าวหน้าหรือเสื่อมทรามกันแน่นอนในยุคที่เศรษฐกิจชานเมือง รัฐบาลเป็นใจให้ข้าราชการถูกย้ายเหลือเกิน

• ข้าราชการแท้ กทม.

👉 พวกนายทหารใหญ่ที่เซ็ดหน้าชูคอแบกยศเต็มบ่าเหรียญตราเต็มอกทั้งหลายนั้นนะ บางนายก็ใช้ว่าจะรู้ตัวรู้ตนว่าตนเองเป็นใคร ควรดำรงตนอยู่ในสถานะใดจึงควร สำนะหาอะไรกับรัฐมนตรีตั้งแต่ก้นอกถูกหวยเมือวานขึ้นสำแดงยโสโอหังเพื่อให้สับสนนายทาส! คนเหล่านี้จะมีค่าอะไรนักหนาในสังคมทั่วไป นอกจากในแวดวงเดียวกันสักธรรมจะชี้ชัดอนาคตให้เห็นในไม่ช้านี้แหละครับ

เสียงเล่าขานผ่านเว็บ

กระดานบอร์ดบางเว็บไซต์พูดถึงสันตติโคกมีคนเข้าไปแสดงความคิดเห็นมากพอสมควร เช่น

- ผมไม่เคยเข้าไปในสันตติโคกสักแห่ง แต่ดูจากทีวีย่อย ๆ เสียอย่างเดียวท่านตอบปัญหาบางข้อววนไปหน่อย และชอบกระแนะกระแหนคนที่ไม่เหมือนท่าน เช่น ปากก็กินเนื้อสัตว์ แล้วจะมาแผ่เมตตาทำไม ฯลฯ แต่ไม่ว่าอย่างไรท่านก็ยังเป็นพระที่มีกิเลสอยู่ ขอให้พยายามต่อไปครับ ท่าน จะได้หลุดพ้นจากวงจร “เหลือ และ แดง” สักที

- เพี้ยนทั้งทางโลกและทางธรรม
- ลัทธิชั้วอุบาทว์หลอกใช้แรงงานเด็ก สตรีคนชรา เมื่อไหร่จะหุดาสว่างเสียทีพี่น้องชาวพุทธเอ๋ย
- คนผู้ที่ศรัทธาสันตติโคก เพราะเขาไม่รู้แจ้ง เขามีโมหะ หลงผิด กำลังเดินทางผิด
- ญาติเคยเข้าไปศึกษาข้อมูลส่งอาจารย์

มันบอกว่าตกใจมาก สถานปฏิบัติธรรมหรือสถานดาวเทียมกันแน่ ดิจิตา ดาวเทียมกันพริบ มีแต่คนมีการศึกษาสูง ๆ แต่อายุมากมาอยู่ด้วยกันรวมกันเป็นเมืองเมืองหนึ่งเลยทีเดียว

● คอมมิวนิสต์ ๑๐๐%

ทุกคนทำงานที่ตนได้รับมอบหมาย

ทุกคนทำงานตามเวลาที่ได้รับมอบหมาย

ทุกคนได้รับอาหารเหมือนกัน

ทุกคนไม่ได้รับค่าตอบแทน เพราะเงินทั้งหมดเก็บไว้ส่วนกลาง

ทุกคนไม่มีสิทธิ์กระทำการใด ๆ ที่แตกต่าง

ทุกคนไม่มีสิทธิ์ออกความเห็น ต้องเชื่อผู้นำ

ในขณะที่ผู้นำเป็นเสมือนเทพเจ้านิ่งเฉย ๆ สั่งตัดสินใจ ต่ำ ลงโทษ รับประทานอาหารตามแต่ใจนึกอยาก (อาจเหมือนหรือไม่เหมือนกับทุก ๆ คน) แต่ที่แน่ ๆ ไม่ต้องทำงานหนัก

● วิธีการใช้ชีวิตของพวกเขา น่าชื่นชมค่ะ

ชายของราคาถูก เอากำไรน้อย ๆ ช่วยเหลือสังคมในแบบของเขา ดัดป้ายราคาต้นทุน ราคากำไรให้เห็นชัดเจน มัคน้อย รักสิ่งแวดล้อมและลงมือดูแลสิ่งแวดล้อมด้วยวิถีชีวิตตนเองให้ดูด้วยไม่ได้รักแต่ปาก สันโดษ ร่มเย็น สมถะ ไม่เบียดเบียนใคร เอาแค่นี้ มนุษย์หน้าไหน ทำอย่างเขาได้บ้าง!

ขอฟังความเห็น บ.ก.ด้วย

• ใฝ่ดี สู้สู้

👉 แผลกแต่จริง คนมีการศึกษาสูง อายุก็สูง ทำไมจึงยอมมาอยู่ในสังคมแบบนี้ ทุกคนต่างก็มีอาชีพการงานต่าง ๆ ในแวดวงราชการสังคมไม่แตกต่างกัน ขอเชิญชวนชาวพุทธทั่วไปนั้นแหละ มาเยือนสันตติโคก จะได้หุดาสว่าง เพราะพุทธแท้ ๆ ธรรมแท้ ๆ สงฆ์แท้ ๆ!

☞ ussna@icm.com

ทุกวันนี้ “การล้างพิษตับแบบอาจารย์ขวัญดิน”

ผมระมัดระวังไม่พูดถึงสรรพคุณให้มากนัก

แม้กระนั้นก็มีการเป็นห่วงว่า

ผมจะถูกกล่าวหาว่าเป็นคนโกหก

อะไรกัน การล้างพิษตับได้ผลจริงอย่างผมพูดหรือ

จึงมีผู้ที่ผ่านการล้างพิษเขียนจดหมายถึงผม

เพื่อเป็นหลักฐานยืนยัน

อาจารย์ขวัญดิน

ในบทความนี้ผมเคยเขียนเล่า “การล้างพิษตับ” เมื่อเดือนตุลาคมปีที่แล้ว แล้วเจียบหายไปเลย บัดนี้เห็นสมควรเล่าเพิ่มเติมเพื่อเป็นหลักฐาน บันทึกไว้ใน “เราคิดอะไร” และเพื่อให้ท่านผู้อ่าน ที่สนใจได้ทราบทั่วกัน

“การล้างพิษตับ” ได้กระพือฮือโหมไปทั่วประเทศ ไม่มีใครจะสามารถมาหยุดยั้งได้เพราะ ได้ผลจริง ๆ เป็นวิทยาศาสตร์ สามารถพิสูจน์ได้ และพิษที่ออกมาสามารถจับต้อง, มอง, ดม, ดูได้

ทุกวันนี้ “การล้างพิษตับแบบอาจารย์ขวัญดิน” ที่โรงเรียนผู้นำ ผมระมัดระวังไม่พูดถึงสรรพคุณให้มากนัก แม้กระนั้นก็มีการเป็นห่วงว่า ผมจะถูกกล่าวหาว่าเป็นคนโกหก อะไรกัน การล้างพิษตับได้ผลจริงอย่างผมพูดหรือ จึงมีผู้ที่ผ่านการล้างพิษเขียนจดหมายถึงผมเพื่อเป็นหลักฐานยืนยัน

๒๔ เมษายน ๒๕๕๖

กราบสวัสดิคุณลุงจำลองที่นับถือ

ดิฉันนางพิมพ์มณี ฉัตรนันทเวช อายุ ๕๗ ปี เป็นผู้ที่มาเข้าค่ายรุ่นที่ ๒๔ วันที่ ๑๒-๑๗ กันยายน ๒๕๕๕ การเข้าค่ายครั้งนั้นทำให้คุณภาพชีวิตของดิฉันดีขึ้นอย่างอัศจรรย์ ดิฉันมีโรคประจำตัวมากมายตั้งแต่เกิด และโรคที่เป็นอยู่รักษาไม่ได้

แต่ในความโชคร้ายก็มีสิ่งที่ดี ๆ เข้ามาในชีวิต คือการ “ล้างพิษตับ” หลังจากที่ได้เข้าอบรมในครั้งนั้น ดิฉันได้ทำด้วยตัวเองที่บ้านอีก ๗ ครั้ง ทุกครั้งที่ดิฉันทำได้บันทึกและติดตามผลของสิ่งที่ออกมา และได้ทำการตรวจในห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์ ดิฉันทำครั้งที่ ๗ เมื่อวันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๖ หลังจากนั้นก็ได้หยุดพักจนกระทั่งวันที่ ๓ เม.ย. ๕๖ ได้ไปตรวจที่โรงพยาบาล ผลที่ออกมาเป็นที่น่าตื่นเต้นมากเพราะก่อนหน้านี้ ดิฉันได้ตรวจที่เรียกว่า “อัลตราซาวด์” เมื่อวันที่ ๔ ส.ค.๕๔ ผลออกมาว่าดิฉันมี “ไขมันเกาะตับ” มากมาย แต่ยังไม่ถึงขั้น “พอกตับ” ในเวลานั้น ดิฉันก็รับทราบแต่ไม่ได้สนใจอะไรเพราะดิฉัน

ล้างพิษตับที่โรงเรียนผู้นำ

ไม่สามารถรับยาได้เนื่องจากแพ้ยารุนแรง ดิฉันจึงปล่อยไปตามกรรม

ผลการตรวจครั้งล่าสุด คุณหมอได้บอกว่า ตับของดิฉันไม่มี “ก้อนไขมัน” อีกแล้ว ดิฉันได้รับทราบด้วยความปิติ ไม่ใช่เพราะว่าดิฉันเพิ่งเป็นปกติ ดิฉันรู้สึกดีตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้ทำที่ ร.ร.ผู้นำ แต่ดิฉันดีใจเพราะสิ่งที่ทุกคนได้ทำไปนั้นมันเป็นความจริง ไม่ใช่แค่กระแสหรือคำบอกเล่า หรือการถูกประณามว่าเป็นหมอเถื่อน พวกเราโง่งมมายแต่เนี่ยคือความจริง พวกเรามาถูกทางแล้ว ตับเราสะอาดจริง ๆ

ในขณะนี้โรคต่าง ๆ ที่ดิฉันเป็นได้หายไปเกือบหมดแล้ว จากที่ต้องรับยามากมาย เช่น ยาแก้ปวดประมาณวันละ ๑๐ เม็ด ยาไมเกรนวันละ ๒-๓ เม็ด ยาแก้ปวดที่มีส่วนผสมของฝิ่น ๒-๔ เม็ด ยากันชัก ๔ เม็ด ยาแก้ปวดกล้ามเนื้อ ฮอร์โมน เอสโตรเจน ยาต้านซึมเศร้า และอื่น ๆ อีกมากมาย (ยาหอม ยาต้ม ยาหม่อง) ไม่รวมถึงการต้องไปฉีดยาเวลาปวดกล้ามเนื้อเข้าจุดเจ็บ ๑๘ จุด

การไปโรงพยาบาลแต่ละครั้งมีแต่น้ำตา ปัจจุบัน ถ้านับจำนวนเม็ดยาแก้ปวดที่เล็กกินเข้าไป น่าจะมากกว่าสองพันเม็ดคะ ดิฉันคิดว่าถ้าหากไม่เรียนให้คุณลุง คุณครู และทุก ๆ คนได้ทราบ คงเป็นการเห็นแก่ตัวเกินไป ผู้ทำก็ชื่นใจ ผู้ป่วยก็มีกำลังใจ ผู้ที่หมดหวังก็จะมีกำลังใจลุกขึ้นมาสู้ “แค่ครั้งเดียวเท่านั้นก็ทำให้เราดีขึ้น” ดิฉันขอเป็นกำลังใจให้ทุกท่านคะ

สุดท้ายดิฉันขอขอบพระคุณทุกๆ ท่านที่ ร.ร. ผู้นำ รวมถึงผู้ริเริ่มทำสิ่งนี้ อ.แก่นฟ้า อ.ขวัญดิน หมอปานและท่านอื่น ๆ ที่ได้กล่าวถึง ขอบคุณความทรงจำดี ๆ สายตาที่แสดงความเป็นห่วงพวกเราทุกคน จิตอาสาที่ไม่หวังผลทางการค้า มีอยู่สิ่งหนึ่งที่ดิฉันอยากจะบอกผู้ที่มาเข้าค่ายว่ากรุณามาแค่หนึ่งครั้งก็น่าจะพอ ขอเวลาให้ผู้ป่วยและยังไม่มีโอกาสได้รับแบบพวกเราบ้าง ดิฉันได้ชวนเพื่อน ๆ ที่คิดว่าเขาต้องผ่านด่านนี้ได้ ให้ทำเองที่บ้านของเขา โดยเราให้คำปรึกษาตลอดเวลาซึ่งทุก ๆ คนที่ทำก็ผ่านด้วยดี บริการ

ล้างพิษตับที่ศีรษะอโคก

ฟรีค่ะ ดิฉันจะมีตะกร้าสุขภาพไปส่งถึงบ้าน เราเรียกว่าตะกร้า “เพื่อนรักรักเพื่อน” ถ้าเกรงใจ เรามากกว่ามีต้นทุนก็ส่งเงินเข้าบัญชีที่ทำให้ จอไม่ดับ จะส่งไปเท่าไรก็ได้ สุขภาพไม่ได้มี ไร้ขาย ดิฉันมีความสุขมากค่ะที่มีส่วนเล็กน้อย ในการแบ่งเบาภาระของสังคม

ขอแสดงความนับถือ
(นางพิมพ์มณี ฉัตรนันทเวช)

คุณพิมพ์มณีได้เขียนแถมอีกเล็กน้อย
“โรคที่เป็นอยู่เรียกว่า “ไฟโบรมัยอัลเจีย” (Fibromyalgia) เป็นสภาวะของกลุ่มอาการที่ ปรากฏการเจ็บปวดกล้ามเนื้อ เส้นเอ็น และ เนื้อเยื่ออ่อนทั่วสรรพางค์กาย

ระยะเวลาของการล้างพิษตับ
๑. วันที่ ๑๒-๑๗ ก.ย.๕๕

- ๒. วันที่ ๓-๙ ต.ค.๕๕
- ๓. วันที่ ๒๖-๓๐ ต.ค.๕๕
- ๔. วันที่ ๙-๑๓ พ.ย.๕๕
- ๕. วันที่ ๑๑-๑๓ ธ.ค.๕๕
- ๖. วันที่ ๙-๑๒ ม.ค.๕๖
- ๗. วันที่ ๑๙-๒๒ ม.ค.๕๖
- ๘. วันที่ ๖-๙ เม.ย.๕๖

สรุป การล้างครั้งที่ ๓ ตับสะอาด ล้างครั้งที่ ๔ ทดลองล้างดูเพื่อพิสูจน์ว่าจะมีก้อนไขมันที่เกาะตับแอบหลุดมาบ้างไหม ปรากฏว่าไม่มีค่ะ มีแต่ไขมันเฉย ๆ ประมาณหนึ่งถ้วยตวง และคิดว่าในชีวิตนี้ไขมันที่เกาะเป็นก้อนทั้งหลาย คงไม่มีโอกาสมาติดอีกแล้ว เพราะของเก่าสะสมมา ๕๖ ปี ผู้ใดมีข้อสงสัยขอดูข้อมูลได้ ทั้งสิ่งที่ถูกขับออกมา และผลตรวจทางวิทยาศาสตร์ รวมทั้งภาพที่ป่วยในอดีต”

ล้างพิษตับที่โรงเรียนผู้นำ

๒๗ เมษายน ๒๕๕๖
กราบเรียน ท่านพลตรีจำลอง ศรีเมือง ที่เคารพยิ่ง
ดิฉันเข้ารับการอบรมหลักสูตร “การล้างพิษ
ตับ” รุ่นที่ ๔๙ ระหว่างวันที่ ๒๕-๒๘ เมษายน
๒๕๕๖ เนื่องจากได้รับคำแนะนำจาก พระอาจารย์
นายแพทย์ประเสริฐ อายุ ๗๕ ปี ท่านสำเร็จ
แพทย์จากโรงพยาบาลจังหวัดเชียงใหม่ จากนั้น
ท่านเข้าศึกษาต่อและทำงานที่ประเทศสหรัฐ-
อเมริกาจนเกษียณอายุ ท่านได้ป่วยเป็นโรค
รูมาตอยด์ และโรคภูมิแพ้ ประมาณ ๑๐ กว่า
ปีเศษ

ท่านเล่าให้ฟังว่า โรคนี้จะปวดกระดูกทั้งตัว
มักจะปวดตามข้อต่อต่าง ๆ ทรมานมาก หลัง
เที่ยงคืนไปแล้ว จะนอนพลิกตัวไปมาลำบากมาก
รักษามาแล้วทุกอย่าง แพทย์แผนปัจจุบัน
แพทย์แผนไทยหลาย ๆ แห่งที่ลูกศิษย์นิมนต์ไป

เมื่อประมาณกลางปี ๒๕๕๕ ได้มีคณะอาจารย์
ซึ่งเป็นลูกศิษย์ท่าน ไปจัดหลักสูตรล้างพิษตับให้

แก่คุณพระและคุณแม่ซีที่จังหวัดเชียงราย ประมาณ
ต้นปี ๒๕๕๖จัดอบรมที่จังหวัดเชียงใหม่ พระอาจารย์
เข้าหลักสูตรล้างพิษตับ ๒ ครั้ง

ท่านชื่นชมว่าดีมาก ขณะนี้อาการปวด
กระดูกและข้อต่อต่าง ๆ ลดน้อยลงมาก ท่าน
แข็งแรงขึ้น สุขภาพทั่ว ๆ ไปดีขึ้น ท่านได้แนะนำ
ให้ดิฉันพา “อัยการเทอด” ไปเข้าหลักสูตรล้างพิษ
ตับให้ได้ ท่านได้แนะนำลูกศิษย์ ญาติ ๆ ของท่าน
ให้ไปเข้าหลักสูตรล้างพิษตับ โดยท่านบอกว่า
ขอให้เชื่อว่าจะดีจริง ๆ

ด้วยความเคารพยิ่ง

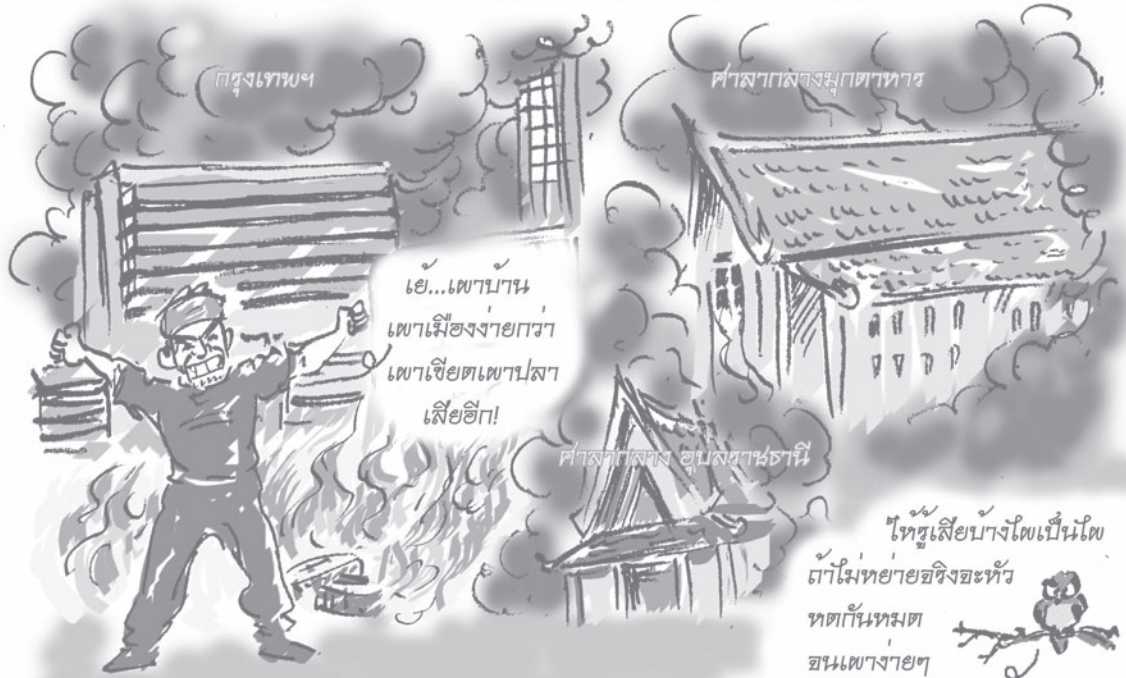
ผลิดา เกียรติสุขเกษม

(พยาบาลจุฬาฯ รุ่น ๒๕๐๕)

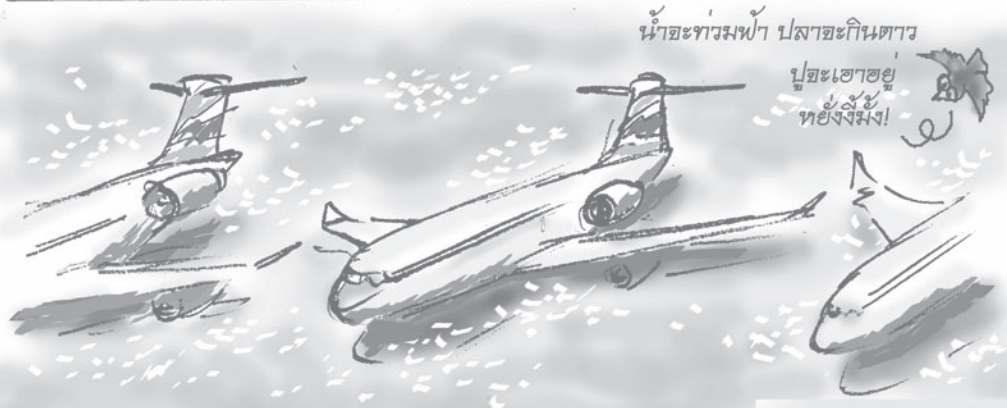
(“อัยการเทอด” เป็นสามีของคุณผลิดา เคย
ดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมอัยการ เมื่อปี ๒๕๓๒
ถึงปี ๒๕๓๔ ได้เข้าหลักสูตรล้างพิษตับพร้อม
ภรรยา)

๒

นำสงสารประเทศไทย.....!

๑. ปี ๒๕๕๓ ไฟลุกท่วมทั่วไทย

๒. ปี ๒๕๕๔ น้ำท่วมใหญ่มหาพินาต

ถ้าเอาเงินไปสะพั้นจำนวน
 2.2 ล้านล้านบาทเหียงตอกัน สะพั้นรอบโลกได้
 เกือบ 9 รอบ ถ้าคิดเป็นน้ำหนักเงินไปสะพั้น เทียบได้กับ
 รถทัวร์รูดสองชั้น(16 ตัน)จำนวน 152 คัน

๓. ปี ๒๕๕๖ หนี้ท่วมจนอเนจขาดือนาถชน

ไปตวยกันใหม่?
 ไม่ไปๆ ตองเผลยๆไว้ก่อน
 แลวชะรอดเอง!
 ขนาดแพนดินถูกยัดไปแล้ว
 ก็ยังอดทานไตสูงส์ตากว่า
 ชาติพันธุ์ใดๆในโลก!

๔. ปลายปี...๒๕๕๖ พวกเผ่าไทยเฉย! ลูญพันธ์

สี่ ^{สั้น} ชีวิต สมอ.

เพราะมาจากครอบครัวยากจน
ชีวิตจึงถูกหล่อหลอมให้แกร่งกล้า
ทำทนายอุปสรรคทุกรูปแบบ
เขาเลือกทำสื่อจริยธรรม
ส่องแสงสว่างแห่งปัญญา
ท่ามกลางสังคมที่มีคบอดด้วยอวิชชา

สุทธิพงษ์ ธรรมวุฒิ

(เจ้าของรายการ “คนค้นคน”)

แนะนำสุภกริพงษ์ รรสมวตฺย

เกิด พ.ศ.๒๕๐๕ ที่อำเภอหลังสวน จังหวัดชุมพร คุณพ่อเป็นครู คุณแม่เป็นแม่บ้าน เป็นลูกคนที่ ๒ มีพี่น้อง ๕ คน ฐานะทางบ้านตอนเด็กไม่รู้หรอก โตขึ้นจึงรู้ว่าแบบนี้แหละเขาเรียกคนยากจน ช่วยแม่ทำงาน เรียนรู้งานบ้านทุกอย่าง ล้างถ้วยล้างจาน กวาดบ้าน ซักผ้า รีดผ้าของตัวเอง ทั้งเลี้ยงหมู เลี้ยงเป็ด เลี้ยงไก่ ปลูกผักตอนเด็ก ๆ ก็ต้องดักลั้วมาเป็นปุ๋ย และหาบน้ำจากบ่อไปรด เก็บผักไปขายตลาด ส่งหนังสือพิมพ์ ทอดแหหาปูหาปลา และมีสวนมะพร้าวก็ไปช่วยทำ ในขณะที่พ่อออกไปสอนหนังสือต่างจังหวัดเสาร์-อาทิตย์จึงกลับบ้าน

เรียนเก่งได้ที่ ๑ ของห้อง ป.๗ สอบชิงทุนของจังหวัดได้ ชั้นมัธยมเริ่มเรียนไม่ดี ไม่ใช่เพราะเกเร แต่ไม่อยากเรียนในสิ่งที่ไม่รักไม่ถนัด พี่น้องที่บ้านเรียนเก่ง ทุกคนเรียนสายวิทย์ พ่อคิดว่าก็คงจะเหมือน ๆ กัน แต่ความจริงคือเรียนเลข เคมี ฟิสิกส์ ไม่รู้เรื่อง ชอบเรียนศิลปะ ตอนประถมมัธยมต้น วาดรูปเก่ง ดิบบอร์ดเป็นประจำ แต่พ่อไม่ให้เรียน อยากให้เรียนวิศวะเหมือนพี่ชาย เรียนหมอมือเหมือนน้อง และเป็นครูเหมือนพ่อ เพราะฉะนั้นเรียนไปก็ไม่ค่อยรู้เรื่อง แต่ก็ผ่านไป ได้จนเอ็นทรานซ์ สอบติดคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยปัตตานี ตอนแรกเรียนศึกษาศาสตร์วิทย์ แต่ไปไม่รอดจึงหันกลับไปเรียนศึกษาศาสตร์ศิลป์ จบเอกจิตวิทยา โทภาษาไทย ปี ๒๕๒๗ เป็นครูโรงเรียนราษฎร์อยู่ ๑ วัน เพราะเพื่อนชวน ก็รู้เลยว่าไม่ใช่แล้ว ตอนนั้นเหมือนยังไม่ค้นพบตัวเอง ไม่รู้ว่าตัวเองจะทำอะไร รักชอบอะไร และก็ไม่มีแรงขับเรื่องต้องทำอาชีพไม่ได้คิดเรื่องทำมาหากิน รู้อย่างเดียว ต้องไม่ทำให้แม่เดือดร้อน สมัยเรียนใช้เงินเดือนที่รับจากแม่ ๑,๖๐๐-๑,๘๐๐ บาท เป็นค่าใช้จ่าย ค่าหอพัก และทุกอย่าง เรื่องที่จะต้องอยากมีโน่นมีนี่ ไม่เคยคิด

สนใจเรื่องเดียวคือ ความไม่เป็นธรรมในสังคมไทย เคยอยู่ชมรมอาสาฯสมัยเป็นนักศึกษา

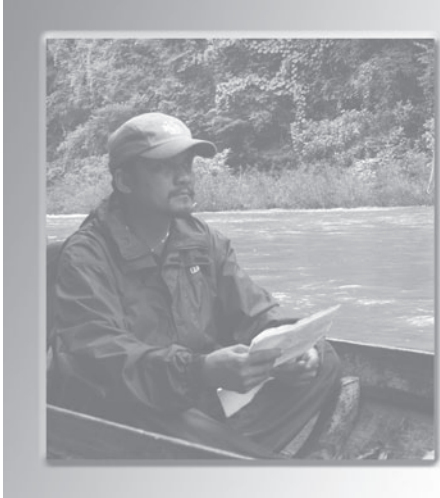

พ้อมีตำแหน่งผู้อำนวยการ
แต่ลูกชายนั่งขายของ
ตามตลาดนัดแบกะดิน

ออกค่ายสามสี่จังหวัดภาคใต้ ไปทุกเทอม เทอมละสองถึงสามครั้ง ออกทุกค่ายมากกว่าเรียนหนังสือ นั่นคือได้ไปเห็นความจริงของสังคมไทย โดยเฉพาะพี่น้องมุสลิม และตอนนั้นเป็นช่วงที่บรรดารุ่นพี่ที่เข้าป่าออกจากป่ามาพอดี เพราะฉะนั้นหัวจึงค่อนข้างจะเอียงไปทางซ้าย ๆ และมีความรู้สึกค่อนข้างจะต่อต้านสังคม

พียงตนด้วยสัมมาอาชีพ

เมื่อไม่ยึดอาชีพครูตามที่เรียนมา ก็หารายได้เลี้ยงตัวเองด้วยการสกรีนเสื้อขาย ทำทุกอย่างที่ปัตตานีมีเสื้อผ้ามือสองเป็นประเภทผ้าฝ้าย ผ้ากระสอบ ซึ่งเขาก็ซื้อใส่อยู่ จึงรับมาขายตามตลาดนัด ซื้อใส่มาเป็นกระสอบ ตี ๔ ก็ไปดักขึ้นรถสองแถว เสียลิบบาท ซึ่งการขายมันก็มีการพัฒนาขึ้นจากที่นั่งรถไฟไปซื้อสินค้ามาขายเป็นถุงเป็นกระสอบ ก็เปลี่ยนขั้บรถบี๊อ์ฟไปกับพ่อ ในขณะที่พ้อมีตำแหน่งผู้อำนวยการ แต่ลูกชายนั่งขายของตามตลาดนัดแบกะดิน ไว้ผมยาวแบบคาราบาว ในตอนแรกพ่อแทบไม่มองเลย แต่ตอน

นำเสื้อผ้ามาขายที่สวนจตุจักร
เจ้งไม่เป็นท่า
ตอนขายที่เก่าไม่มีใครมีเหลี่ยม
แต่ที่สวนจตุจักรเป็นสังคมอีกแบบ
สุดท้ายถูกโกงหมดตัว

นั่นเป็นช่วงที่พ่อไม่ประสบความสำเร็จในอาชีพราชการ พ่อเอิร์ท อยากรลาออก สุดท้ายก็early จากราชการมาขายของกับลูกชาย สองพ่อลูกขับรถขึ้นล่องซื้อขายเสื้อผ้าจนซื้อตึกแถวในตลาดได้ เราเป็นเจ้าของแรกที่ขาย ขายอย่างเดียว ขายแล้วเงินให้พ่อแม่เก็บหมด

สู่เส้นทางที่วาดหวัง

เห็นข่าวใน น.ส.พ.ไทยรัฐว่า เขาเปิดโรงเรียนการแสดงที่กรุงเทพฯ จำได้ว่าสมัยที่เรียนมหาวิทยาลัย ถ้าออกค่ายจะอยู่ฝ่ายศิลปะ วัฒนธรรมกับสันตนาการ และตั้งกลุ่มทำละครเล่นกัน ชอบทางนี้แต่ก็เป็นแบบมวยวัด สมัครเรียนแล้วมาพักอยู่กับพี่ชาย จึงนำเสื้อผ้ามาขายที่สวนจตุจักรแทน เจ้งไม่เป็นท่า ตอนขายที่เก่าไม่มีใครมีเหลี่ยมแต่ที่สวนจตุจักรเป็นสังคมอีกแบบสุดท้ายถูกโกงหมดตัว บางคนไม่ตั้งใจโกง เมื่อเอาเสื้อผ้าไปส่ง ซึ่งตอนนี้พัฒนาจากขายปลีกมาขายส่ง สมมุติซื้อหนึ่งหมื่นส่งหมื่นห้าก็ถูกตัดให้มารับเงินอาทิตย์หน้า ก็ได้ครึ่งละ ๕๐๐, ๘๐๐ พ่อเจ้งก็เลิกกิจการนี้ ซึ่งเป็นรอยต่อที่ผมไปเรียนการแสดงพอดี

ต่อมาบรรดาครูบาอาจารย์ที่โรงเรียนการแสดงหันไปทำละครใช้ชื่อคณะละครสองแปด เพื่อนก็ดึงไปเป็นสเตทมาเนจเจอร์ ยกของเข้าฉาก แล้ว

ก็ค่อย ๆ ใต้เต้าเป็นหัวหน้าสเตท เป็นผู้ช่วยผู้กำกับ จากทำละครก็ไปทำหน้าที่ เป็นผู้ช่วยทำหน้าที่ ขณะเดียวกันก็ไม่ชอบบรรยากาศของการทำหน้าที่ เพราะมันจริงจัง ซีเรียส พอดีเพื่อนที่ทำละครชวนไปสมัครเป็นครีเอทีฟที่บริษัท JSL ก็ไปสอบได้งานทำที่นั่น ซึ่งก็ไม่เคยเรียนรู้การทำโทรทัศน์มาก่อน JSL จึงนับเป็นโรงเรียนชีวิต

รายการแฉ่งเกิดคือรายการเจาะใจ ทำอยู่ประมาณ ๗ ปี แล้วเริ่มทำรายการสารคดี ทำงานอยู่ที่ JSL ประมาณ ๑๑ ปี จึงลาออก ซึ่งเป็นช่วงฟองสบู่แตกพอดี

พุกกูป พุสัจจะ:

เริ่มสนใจธรรมะ เมื่อผันตัวเองเป็นเจ้าของบริษัท ในช่วงฟองสบู่แตกสภาพที่เกิดในบริษัท มีพนักงานสี่ร้อยคน ร้อยกว่าคนถูกเลย์ออฟ ชั่วข้ามคืนชีวิตเปลี่ยน อีกร้อยกว่าคนถูกตัดเบี้ยเลี้ยงจากเดิมมีรายได้เป็นหมื่นสองหมื่น แต่พอตัดอะไร ๆ ออกเหลือเงินเดือนแค่สี่ห้าหกพัน เรียกได้ว่าเกิดสภาพกสียุคย่อย ๆ เปรียบเทียบให้เห็นภาพชัดเจน เพื่อนรักสนิทสนมเล่นแชร์ก็เบี้ยวโกงกัน เพราะไม่มีจ่าย เกิดทะเลาะวิวาทต่อยตีกัน เจ้านายลูกน้องต่างเอาตัวรอด เพื่อรักษาธุรกิจเอาไว้ สิ่งเลวร้ายกว่านั้นที่ตามมา เพื่อนรักและน้อง ๆ ที่รักใคร่ซึ่งเป็นคนดีมากเลย แต่อีกหนึ่ง

สิ่งที่ทำออกมา
ควรให้คนดูได้ประโยชน์
ไม่ใช่แค่ความบันเทิง
ดูแล้วให้ความรู้
เป็นแบบเรียนชีวิต
มีแบบอย่าง
ที่เป็นอุทาหรณ์สอนใจ
ให้คนได้คิดอะไรบ้าง

เดือนต่อมาโดนตำรวจจับเพราะขายยาบ้า ต้อง
เอาลูกออกจากโรงเรียน มอเตอร์ไซค์ ตู้เย็นถูก
ยึดคืนเพราะไม่มีเงินผ่อนต่อ โกลาหลมาก ปัญหา
ทุกเรื่องจึงต้องพึ่งพาเขาเป็นผู้ลุกขึ้นมาต่อสู้
เพราะเขาคือผู้ที่เพื่อน ๆ และน้องรัก

เขาตั้งกองทุนขึ้นมาในบริษัท ให้พนักงานกิน
ข้าวฟรีวันละหนึ่งมื้อ ซึ่งมีความหมายกับชีวิต
มากมายไม่น่าเชื่อ ชื่อ “กองทุนเศษเหล็ก” เพราะ
เก็บเอาเศษวัสดุ เศษเหล็กที่เหลือจากการทำฉาก
ซึ่งเมื่อก่อนใช้กันสุรุ่ยสุร่ายมาก ได้เงินหมื่นกว่า
บาทบวกกับขอผู้ใหญ่ที่มีเงินเดือนสูง ๆ ก็ได้เงิน
มาหนึ่งก้อน ให้พนักงานได้กินข้าวฟรี ก็โอเค

การเกิดขึ้นของรายการ “คนกันคน”

นานนับสิบปีที่พรมแดนจอบแก้วส่วนใหญ่ถูก
ครอบครองด้วยละคร เกมโชว์ โฆษณาที่ทำหน้าที่
รับใช้ “ทุนนิยม” ที่หล่อเลี้ยงกิเลสของผู้คนใน
สังคมให้เติบโตอย่างไม่มีที่สิ้นสุด และดูเหมือนว่า
จะไม่มีแรงขัดขืนจากผู้มีส่วนรับผิดชอบ ไม่ว่าจะ
เป็นเจ้าของสถานี ผู้ผลิตสื่อ เจ้าของรายการ
เอเยนซีโฆษณา เจ้าของสินค้า ตลอดจนคนทำ
งานทีวี ที่เหมือนจะสมคบคิดกัน ขณะที่ผู้รับสื่อ
เองก็ดูสมยอมกับภาวะนั้น

กระทั่งกว่า ๔ ปีที่แล้ว วงการทีวีแบบเดิม
ถูกลั่นคลอน เมื่อรายการสารคดีรายการหนึ่ง ใช้

เวลาเพียงไม่นานในการชิงพื้นที่ความสนใจของ
คนในสังคมกลุ่มหนึ่ง ให้หันกลับมาตระหนักถึง
ความเป็นจริงในอีกส่วนเล็กๆของสังคม “...ผมคิด
ว่าสิ่งที่ทำออกมาควรให้คนดูได้ประโยชน์ ไม่ใช่
แค่ความบันเทิง ดูแล้วให้ความรู้เป็นแบบเรียน
ชีวิต มีแบบอย่างที่เป็นอุทาหรณ์สอนใจให้คนได้
คิดอะไรบ้าง คนที่ท้อก็ได้แรงบันดาลใจ สะกิดใจ
คนที่มิฉชาติให้กลับมาทบทวนว่ามีมากกว่าหนึ่ง
วิธีคิดนะ ไม่จำเป็นต้องคิดเหมือน คิดต่างก็ได้
เพราะคนส่วนใหญ่คิดไม่เป็น ผมดูจากสังคมเล็ก ๆ
ที่ผมอยู่ บริษัทที่ผมทำ ก็เต็มไปด้วยอวิชชา
มิฉชาติเยอะแยะมากมาย...”

เขาสรุปว่าทางเลือกที่สังคมมีอยู่ แม้จะดู
หลากหลาย แต่กลับเป็นไปในทิศทางเดียวกัน นั่น
คือวิถีของการกระตุ้นเจ้าให้สังคมเข้าใจว่า ชีวิตที่
ดีที่สุดเป็นชีวิตที่มุ่งตอบสนองต่อกิเลสอย่างไร้ขีด
จำกัดโดยไม่ต้องยับยั้งชั่งใจ

จุดหมายและแรงบันดาลใจ

แม้ตระหนักว่าตัวเองเป็นเพียงจุดเล็ก ๆ ที่
อาจจะไม่สามารถเคลื่อนย้ายความจริงที่ใหญ่กว่าได้
แต่อย่างเดียวที่เป็นแรงบันดาลใจผลักดันคนทำ
สื่ออย่างเขาให้ลุกขึ้นมาใช้ความเป็นมืออาชีพ นำ
พารายการสารคดีที่มีกลิ่นอายเพื่อสังคม ไปปัก
ธงแบ่งแดนอยู่ในช่วงไพรม์ไทม์ของโมเดิร์นไนน์

ชีวิตที่ดีคือชีวิต
ที่รู้จักระงับ
ความอยาก และมี
ความสุขแบบพอดี
ดังนั้นความเชื่อนี้
จึงเป็นเครื่องมือ
คัดกรองในการ
ค้นหาคนต้นเรื่อง
ที่อาจจะกลายเป็น
“ต้นแบบ” ในสังคม

ทีวีได้นั้น มาจากความเชื่อส่วนตัวที่รอกการพิสูจน์ ให้สังคมประจักษ์ว่า รายการสารคดีสามารถมีที่ทางในสังคม ตอบโจทย์ทางธุรกิจได้ และอีกเหตุปัจจัยมาจากการสะท้อนสะท้อนใจกับความขัดแย้งที่มีอยู่ในสังคม และการทำหั่นกันเพราะเรื่องเล็ก ๆ เราจึงอยากผลิตรายการที่ช่วยให้เกิดความเข้าใจกันในสังคม ถ้ามว่าเข้าใจเพื่ออะไร ก็เพื่อจะได้อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข เป็นจุดหมายของสารคดีคนค้นคนรายการนี้

รูปแบบของคนค้นคน

“..ทำไมรายการคนค้นคนเป็นสารคดีเพราะผมไม่มีทุนทรัพย์ รูปแบบสารคดีเราเอาตัวไปพร้อม กับกล้องเล็ก ๆ กล้องเดียวก็ทำได้ ไม่ต้องจ้างดารานักแสดง ไม่ต้องมีแฟชั่นเสื้อผ้า ไม่ต้องมีฉากแสงสีเสียง...”

รายการสารคดีที่เล่าเรื่องราวชีวิตอย่างมีมิติ และมีเหลี่ยมมุมคนต้นเรื่องในรายการ บ่อยครั้งเป็นคนพิการ คนเร่ร่อน หญิงโสเภณี คนชายขอบ คนด้อยโอกาสทางสังคม คนที่ถูกตราหน้าว่า “บ้า” คนที่ถูกมองอย่างไร้ค่า ฯลฯ เกือบทุกคนเรียกได้ว่าเป็น “nobody” ในสังคมฉาบฉวยแห่งนี้และดูเหมือนว่าสื่อสาธารณะอย่างที่วิจะไม่เคยสำรวจพื้นที่ไว้ให้ คนกลุ่มนี้ยังไม่มีที่ทางในสังคม nobody ก็ยิ่งกลายเป็น nobody ที่สังคมยิ่งทอดทิ้ง จนบางครั้งการมีอยู่ของบางชีวิตกลับเหมือน “ไม่

เคยมีอยู่”

ตัวอักษร ศ.ศน

“คน” ในคำสุดท้าย เพื่อสร้างความตระหนักว่า ศ.ศน ที่ถูกใช้น้อยจนแทบไม่มีโอกาสนำมาอยู่บนบรรทัดหนังสือ เปรียบได้กับคนต้นเรื่องที่มีมักไม่ใช่คนแถวหน้าของสังคม ไม่มีสปอร์ตไลท์ของสังคมไปโฟกัส แต่คนเหล่านี้ก็มีที่อยู่จริง เป็นส่วนหนึ่งของสังคม และมีคุณค่าความเป็นคนไม่ต่างกัน ไม่เพียงค้นหาคนต้นเรื่อง ที่ทีมงานยังต้องค้นหาให้พบแง่มุมในชีวิตเหล่านั้น และเปิดเปลือยชีวิตอย่างตรงไปตรงมา แง่มุมแห่งชีวิตอาจเป็นบางเลี้ยวมุมดี ๆ ที่ตรงกับกรอบความดีของสังคม และอยู่ในกรอบของความเชื่อส่วนตัวของเขา เป็นความเชื่อที่อาจขัดแย้งกับกระแสที่เป็นอยู่ในขณะนี้ เขาเชื่อว่าชีวิตที่ดีคือชีวิตที่รู้จักระงับความอยาก และมีความสุขแบบพอดี ดังนั้นความเชื่อนี้จึงเป็นเครื่องมือคัดกรองขั้นดี ในการค้นหาคนต้นเรื่องที่จะกลายเป็น “ต้นแบบ” ของคนอื่นในสังคม

โดยทั่วไปคนที่ เป็น somebody ของสังคมที่ถูกสปอร์ตไลท์จับหรือโฟกัสเข้าไป มักจะมีเหตุปัจจัยมาจากเรื่องอื่น จากความดัง ความรวย ความสวยและเรื่องภายนอกอื่น ๆ หรือเพื่อวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง และบางคนที่

ความเห็นแก่ตัวนี้
อาจจะเรียกได้ว่า
เป็นกิเลส
ที่ครอบงำโลกมนุษย์
อยู่ทุกวันนี้
สะท้อนถึงภาวะปัญหา
ของสังคม
ที่ขาดจิตสาธารณะ

ไม่ใช่คนที่จะเป็นต้นแบบให้แก่คนอื่นได้

ในการเล่าเรื่องของคน nobody ให้คนดูติดตาม การนำเสนอต้องเร้าคนดู ซึ่งจะเร้าได้ก็ด้วยภาษาหนึ่งและความเป็นดราม่า เมื่อมีการปะทะความรู้สึก ก็จะทำให้เกิดพลังใฝ่ฝันให้คนดูติดตามและคล้อยตาม ทีนี้ก็จะง่ายที่จะตั้งคำถามเกี่ยวกับชีวิต เพื่อให้คนดูได้ขบคิดหาคำตอบถึงเหตุผลของการมีชีวิต แต่ก็ไม่ใช่คนดูทุกคน เมื่อดูรายการจบแล้วจะขบคิดและตั้งคำถามกับชีวิตแล้วนำไปสู่ความเข้าใจชีวิต บางคนอาจรับได้แค่อารมณ์สะเทือนใจและมีมิติที่ไม่ซับซ้อนอย่างความขยัน ความกตัญญู ฯลฯ ขณะที่บางคนอาจได้รับกำลังใจ แรงบันดาลใจ

เขาเชื่อว่าเมื่อถูกตั้งคำถามเกี่ยวกับชีวิตบ่อยเข้า ในที่สุดก็น่าจะเกิดการเรียนรู้ การหล่อหลอม และเกิดอิทธิพลบางอย่างที่อาจผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นมาในภายหลัง ส่วนสิ่งที่ไม่ต้องรอ คือ ความเอื้ออาทร กรณีปูเย็นแห่งลุ่มแม่น้ำเพชรบุรี เพราะหลังจากออกอากาศนอกจากบรรดาสิ่งของจากผู้คนที่หิ้วไหลเข้ามา มีชิ้นหนึ่งเป็นเรือพระราชทานจากสมเด็จพระบรมราชินีนาถ

นักปฏิสืบทอดพระพ่อปึก

คำว่า “จิตสาธารณะ” เริ่มถูกพูดถึงมากขึ้น

เรื่อย ๆ สะท้อนให้เห็นถึงการเรียกร้องให้คนเดินออกจากความเห็นแก่ตัว ซึ่งในความเห็นแก่ตัวนี้อาจจะเรียกได้ว่า เป็นกิเลสที่ครอบงำโลกมนุษย์อยู่ทุกวันนี้ สะท้อนถึงภาวะปัญหาของสังคมที่ขาดจิตสาธารณะ ทั้งที่จริงแล้วควรจะเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ในการอยู่ร่วมกันอย่างสงบสันติ

กระบวนการของโลกที่ถูกออกแบบให้มุ่งตอบสนองทางวัตถุ หรือรับใช้ทุน ส่งผลให้มนุษย์เกิดความเห็นแก่ตัว เกิดมายาคติในความสำเร็จที่จะไปไขว่คว้า แข่งขันแย่งชิง จนกระทั่งสังคมมีปัญหา ระยะเวลาหลังผู้คนจึงเริ่มตั้งคำถามกับทิศทางที่มุ่งไปเช่นนี้ของกระแสโลก “...ผมคิดว่า ถ้าหากเรามีความคิดแบบว่า เราไม่เอา คนอื่นก็เอา หรือถ้าเราไม่โลก คนอื่นก็จ้วงเอาๆ เราจะอยู่อย่างไรล่ะ..” อะไรแบบนี้ มันก็ก่อให้เกิดปัญหาไม่รู้จบ สิ่งที่เขาเพียรพยายามสื่อสารกับคนรอบข้างว่าภารกิจที่มนุษย์ควรยึดถือเป็นเป้าหมายร่วมกันในปัจจุบันนั่นคือ การกล้าหาญพอที่จะเดินออกจากความโลภ เห็นแก่ตัว เพื่อหาวิธีช่วยกันเยียวยาความเจ็บปวดป่วยไข้ของมนุษย์หรือโลก

เป้าหมายชีวิต

“...ชีวิตที่เหลือมันสั้นกว่าชีวิตที่ใช้มา แม้จะเดินหลงบ้าง ผิดบ้าง ก็ต้องขอขอบคุณ เพราะความผิดนั้นแหละทำให้ถูกมากขึ้นในวันนี้ ชีวิตที่เหลือ ผม

ต้องการทำประโยชน์ให้กับทุกสิ่งทีหล่อเลี้ยงชีวิตผมมา ตั้งแต่ครอบครัว พ่อแม่ เพื่อนมนุษย์และธรรมชาติสิ่งแวดล้อม ผมพิจารณาตัวไว้อย่างนี้ ซึ่งผมคิดว่าสิ่งนี้แหละจะเป็นบุญกุศล เป็นทรัพย์ที่จะติดตัวเราไป เพราะฉะนั้นเป้าหมายชีวิตวันนี้ไม่ใช่เรื่องของการขยายกิจการให้เติบโต หาเงินให้ได้มาก ๆ ผมไม่ได้แค่พูดกับตัวเอง ผมประกาศให้ได้ยินทั้งบริษัทว่าเราจะไม่ทำอย่างนั้น ขณะเดียวกันผมทำงานด้วยฉันทะเต็มที ทำสิ่งที่ดีมีคุณค่าในฐานะสื่อ

ชีวิตอีกด้านหนึ่ง ผมก็อยากจะสงบ อยากปลีกวิเวกไปอ่านหนังสือ ปฏิบัติธรรม แต่ก็ทอดตาดูปัญหาบ้านเมือง อีกทั้งสิ่งทีหลา ย ๆ คนทำอยู่ เช่น พ่อท่านก็เป็นตัวอย่างของผม สิ่งทีท่านและชาวโศกทำ หลายอย่างคือการปลดแอกจากความเป็นทาสทีมีต่อโลกทุนนิยมไปสู่การพึ่งตนเอง องค์ความรู้ทีออกจากชาวโศกเป็นที่พึ่งของคนจำนวนมากในสังคมไทย ขณะที่ด้านหนึ่งก็ทำทุกอย่างเพื่อแสวงหาผลประโยชน์จากคนอื่น แต่อีกด้านทำเพื่อแจกจ่ายเสียสละอะไรอย่างนี้ ผมคิดว่ามันสุดซึ้ง...”

หน้าที่ของพ่อลูกสอง

“ผมพยายามใช้ประสบการณ์ชีวิตทั้งหมดของตัวเอง เลี้ยงลูกไม่ให้ถูกปลูกฝังภายใต้ความโลภเลือกทีจะนำลูกออกจากการแข่งขัน ไม่ต้องตั้งเป้าสอบเข้ามหาวิทยาลัย ให้เขาเติบโตตามวิถี

ธรรมชาติ เรียนรู้ เลือกคุณค่าของชีวิตทีเกิดจากความสุขภายใน และการให้คุณค่าด้วยตัวเอง อยากให้เขาหลุดจากกิเลสของโลกทีเป็นอยู่ อย่าเดินตามทางทีคนส่วนใหญ่เดิน ผมคิดว่าต้องมีคนเริ่มต้น คนจำนวนหนึ่งทีไม่ขึ้นรถไฟสายโลก ยุคเริ่มต้นอาจเป็นคนที่ดูไม่ประสบความสำเร็จแต่ความสำเร็จคือการทำลายโลกทีน้อยลง ช่วยผู้อื่นให้มากขึ้น

ผมพาลูกไปเรียนรู้ลัทธิส่ววิธิชาวอินทรีกับชาวนาทีอีสาน ฝึกเกี่ยวข้าวจริงๆ กินนอนร่วมกับชาวนา โดยไม่ต้องบังคับ พวกเขาลุกขึ้นเรียกร้องอยากไป แล้วเขาก็มีความสุข ได้รู้ว่าข้าวเหนียวต่างกับข้าวเจ้าอย่างไร อย่างไรเป็นข้าวนาปี นาบร้ง เป็นความรู้ทีผมคิดว่าสำคัญว่าความรูทีเรียนเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัย เพราะเป็นประเด็นทีเกี่ยวข้องกับคนทีมีบุญคุณทีสุดคือชาวนา ผมอยากให้เขารู้ เข้าใจในเรื่องนี้ อยากให้ลูกรู้วาลังคมเอาर्डเอาเปรียบชาวนาอย่างไร

ผมไม่เคยห้ามลูกฟังเพลงเกาหลี แต่หน้าที่ของเราคือ ทำให้เขาค้นพบตัวเองจากความรักรักความสนใจ ผมไม่ปิดกั้น ขณะเดียวกันสิ่งทีเราใช้ในการควบคุม คือ ๑. เหตุผล ๒. คือข้อตกลงทีเขามีส่วนในการออกแบบกับเรา ๓. คือการควบคุมกิเลสข้างใน เป็นการเรียนรู้ทีเอาเหตุผลเข้ามาประกอบ ไม่ใช่การห้าม ผมพยายามเลี้ยงให้เขารู้เท่าทันโลก เท่าทันชีวิตและกิเลสความ เป็นจริง? โดยให้อิสระในการเลือกชีวิตของเขาเอง...”

๒

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๗๓)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังดองเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

กำไร-ขาดทุนแท้ของอริยชน

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอริยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญขอความเป็น**“อริยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ซัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อริยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอริยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”** ก็ยังเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อริยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรมที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”**แค่**“โลกียธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกียธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกียธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอริย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”****ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิง ชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปได้ไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”**กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแวงลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกชายะ อุตทานัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวนามยบัญญัติ”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุติ”และจะไปถึงญาณถึงวิมุติก็ต้องเชื้อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเราเรียงอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอบปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตระมขั้นปรมาตถสังจะ ผู้โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน” กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่มี..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิวฏฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์” เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิด

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

เทวดาหรือผีที่อาศัยในร่างกายของคนเป็นทุุกเป็นเช่นนี้ ตายไปแล้ว แม้ไม่มีร่างกายก็เป็นสุขเป็นทุกข์เช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นจริงอยู่กับจิตที่ไม่มีร่างกายนั่นเอง ผีหรือเทวดาที่เป็นจิต-เจตสิก-รูป-นิพพานอันเป็น“ปรมาตถธรรม”นี้ลึกล้ำยิ่งนัก ผู้ศึกษาที่มี“ปัญญาขั้นอารยะ”อย่างสัมมาทิวฏฐิจจะรู้ยิ่งเห็นจริงได้

และ“การเกิด”ของความเป็น“เทวดา”นี้ก็อายุสั้น เฉพาะมี“สัมผัสอยู่”ปัจจุบันนั้นเท่านั้น เมื่อหมด“สัมผัส”ก็ไม่มี“ตัวตนของเทวดา”หรือ“อารมณ์สุข”นั้นแล้ว

กำไร-ขาดทุนแท้ของอริยชน

หากไม่“เห็น”ในขณะที่“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่”นั้น ภาวะจริงของ“วิญญูญาณเวทนา”ก็จะ**สลายหายไปไม่เหลืออยู่** เพราะ“วิญญูญาณ”เป็นอนัตตา “ไม่มีตัวตน” คำนี้ก็ได้ยินกันจนชินหูแล้ว ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วเอามาประกาศให้ชาวโลกรู้

ผู้ยินดีสนใจศึกษาปฏิบัติพิสูจน์ ก็จะสามารถได้เองเป็นเองด้วยตน(ปัจเจกตั้ง) แต่มันก็“ยากมาก”ที่คนทั่วไปจะเข้าใจตรงนี้ได้ ถึงความลึกซึ้งใน“ความไม่ใช่ตัวตน”(อนัตตา)ที่มัน**เกิดขึ้น-ตั้งอยู่ในชั่วขณะ(ฐานสัจ)**ที่มี“สัมผัส”เท่านั้นจึงเกิดแล้วมันก็หายไป “เกิด”อยู่ที่แค่ที่มี“สัมผัส”นั้น เมื่อสิ้นสัมผัส มันก็หายไปทันที “ความเกิดขึ้นมา แล้วตั้งอยู่(สูติ)”ของ“วิญญูญาณเวทนาหรืออารมณ์สุข”นั้นก็**หายไป สิ้นไป ไม่มีอีก** หาก“สัมผัส”นั้นหยุดลงเมื่อใด “สัมผัส”นั้นเลิกสัมผัส “เวทนา”หรืออารมณ์สุขนั้นก็**ไม่มี**

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่ามันเป็น**สุขลักษณะ** ซึ่งแปลว่า**สุขแท้ที่ไม่มีอยู่จริง-ไม่ใช่ตัวตน-ไม่มีตัวตน**(อนัตตา) เมื่อหยุดสัมผัส มันก็หายไป ภาวะที่ยังเหลือก็มีแต่“ความจำ”(สัญญา) ที่เจ้าตัว“ยึดไว้ด้วยอวิชชา”ในสัญญา(ความจำได้)ของตนเท่านั้น

ถ้าเป็น“ความยึดติดไว้ด้วยอวิชชา” ภาวะนี้ชื่อว่า“อุปาทาน” แล้วหลงยึดว่า มันเป็นของจริง-ความจริง(สมมุติสัจจะ)เสียเหลือเกินในโลกในโลภีย

“อุปาทาน”นี้ก็จะรู้สึกรู้ว่า “มันเป็นความสุขจริงๆ” ตาม“สมมุติสัจจะ”ที่ปุถุชนผู้ยังมีอวิชชาก็เป็นธรรมดา แต่ถ้า“ยึดไว้ด้วยอวิชชา(ญาณ)”ก็เรียกว่า“สมาทาน” สำหรับผู้สมาทานที่**ยังมีกิเลส** เมื่อสัมมาทิฐิแล้ว ก็ต้องปฏิบัติ กำจัดกิเลสที่ยังมีให้หมดให้ได้

ส่วนผู้ที่สมาทานที่**ไม่มีกิเลส** แล้วก็ยึดไว้เพียงอาศัยทำประโยชน์ตนประโยชน์ท่านที่ควรทำเท่านั้น **ไม่ได้ยึดไว้เพื่ออาศัยใช้เสพรสเสพโลกธรรมแต่อย่างใด** ซึ่งจะมีจริงเป็นจริง ไม่หลอก ไม่พรางใดๆ สำหรับผู้บรรลุธรรมอย่างแท้จริง จะไม่จริงก็แต่ผู้ยังหลอกกับผู้หลงตน แล้วไม่รู้ว่าคุณยัง**ไม่หมดกิเลสอนุสัย**แท้ๆ

เพราะ“ความยึดที่เป็นอวิชชา”นั้น มันจะ**ยึดจริงๆ ยึดมันถือมันกันทีเดียว** หลงว่า“มันมีจริงเป็นจริง” จึง

“ยึด”ว่า มันมีตัวตน(อัตตา)จริง มัน**ใช่ตัวตน**(อัตตา)แท้ ผู้มีภูมิปัญญาอันประเสริฐเท่านั้น คือ อริยบุคคล จึงจะเห็นแจ้งว่า มัน“เป็นความอิง เป็นอวิชชา”ที่ตนยัง**“ยึดตัวตนนั้นๆอยู่ในใจของตน”**จึงยอมศึกษาปฏิบัติฝึกฝนละล้าง“ความเป็นตัวตน”ที่ตนได้ยึดอยู่นั้นๆให้หมดสิ้นไปจากใจของตนให้ได้ ตั้งแต่หายไปสิ้นที่สุด

ผู้เป็นอริยชนแท้ จึงมีอวิชชาเห็นแจ้งว่า ความหลงผิด(โมหะ)หรือหากยังมีความอิง(อวิชชา)อยู่ “ยึดมันถือมันมันอยู่”นั้น “จริงๆแล้วมันทุกข์”(ทุกข์อริยสัจ) เราผู้ยังมีทุกข์มีสุขเกิดเป็น“เจตสิกทุกข์”อยู่เราก็อิงมี“อัตตา”แน่วภาวะ“ทุกข์”หรือภาวะ“กิเลสที่สุดถึงขั้นอนุสัย” จึงยังมีอยู่ในจิตใจของคน ผู้ยังกำจัดยังไม่ได้หมดสิ้นเกลี้ยงจริงอยู่ในจิต ยังมีฝังยึดอยู่เป็น“อุปาทาน” และจะเกิดเป็น“ตัณหา”เป็นคราวๆอย่างแท้จริง

“ทุกข์”จึงชื่อว่า“อริยสัจ”(ความจริงที่คนผู้ประเสริฐ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงดียิ่ง) เพราะมันฝังอยู่ในจิตถาวรยืนนานกว่า“สุข” “ยึด”ฝังลึกเป็นอนุสัยอยู่ในจิตยิ่งกว่า“สุข” ส่วน“สุข”นั้นชื่อว่า“อลิเกะ”(เท็จ,ไม่จริง) เพราะสุขเกิดเฉพาะขณะมี“สัมผัส ๓”เท่านั้น ถ้าสิ้นสัมผัสมันก็**ไม่มี“ตัวจริง”ของอารมณ์(เวทนา)อย่างนั้น“ตัว”นั้นแล้ว**

ส่วน“ทุกข์”นั้นฝังลึกเป็น“อุปาทาน”นอนเนื่องนานอยู่ในจิต ชื่อว่า“อนุสัย” ไม่ยอมหายไปได้ง่ายๆ จึง**“เป็นเหตุร้ายอยู่ในจิตใจ”**ที่ต้องกำจัดให้สิ้นไปจากใจ “สุข”เกิดชั่วเดี๋ยวแล้วหายไป แต่“กิเลสที่เป็นเหตุแห่งทุกข์”นั้นยังไม่ถูกกำจัดให้สิ้นไปจากใจไปง่ายๆ

นัยสำคัญแห่ง“ความจริง”(สัจ)นี้ผู้มีวิชาวาริยะสัมมาทิฐิจริง จะรู้แจ้งรู้จริงตามจริงดังกล่าวนี

ส่วนผู้**สุดโต่งไปทางฉลาด** แต่ยังไม่“สัมมาทิฐิ”ที่เป็น“วิปัสสนาญาณ”ที่เป็น“วิชชา”อย่างถูกแท้ ก็จะมี**“หลงปัญญา”** จึงหลงผิด ตนมีแค่ความฉลาดที่เป็นตรรกะ ยึดได้แค่ภาษาหรือแคว่ทะ(อัตตวาพุปาทาน)ว่า “**ทุกสรรพสิ่งล้วนไม่ใช่ตัวตน**”(สัพเพชฌมานา อนัตตา) ก็หลงตนว่าตนมีปัญญาบรรลุ

ก็จะหลงว่าตนเข้าใจลึกซึ้งที่สุดๆแล้ว จึงเห็นว่า ถ้าขึ้นใครยังเข้าใจว่า “มีตัวตนอยู่ ณ ที่ใด” โดยเฉพาะ**“มีตัวตนในตัวตน”** คนผู้นั้นแหละมี“อัตตา”

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

คนผู้เข้าใจอย่างนี้ จะเห็นว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างมัน ไม่ใช่ตัวตน-ตัวตนมันไม่มีในที่ไหนๆ” ฉะนั้น ถ้าใครยัง หลงว่า “ตนเองมีตัวตนอยู่” คนผู้นั้นก็ยังมีมโหฬาร อยู่กับ “ตัวตน” เป็นคนมีจลาจลทมิฬ ยังไม่สัมผัสทมิฬ

นี่คือ ผู้ยังหลงผิด ยัง“อวิชชา”อยู่แท้

เพราะหลงความฉลาดเป็น“ตัวตน”(เป็นคนฉลาดแต่ ยังอวิชชา) จึงยึดได้แค่วาตะหรือแต่ภาษาคำพูดเท่านั้น (อิตตวาทุปาทาน)ว่า “ตนฉลาด” แต่ไม่รู้จัก“ตัวตน”จริง

ซึ่งเป็น“ลัทธิ”(วาทะที่เรียกว่า“อิตตวาทุปาทาน”

แม้ผู้ที่เป็นชาวพุทธก็หลงเชื่อหลงยึด“ลัทธิ”นี้อยู่มากมาย

สังเกตได้ง่ายๆว่า คนผู้ใดยังมี“อารมณ์สุข-อารมณ์

ทุกข์”ที่เป็น“เจตสิกทุกข์”อยู่ ผู้นั้นยังมี“ตัวตน”อยู่แท้ ยังมี“ความยึดมั่นถือมั่น”(อุปาทาน)อยู่แน่นอน

จะเป็นคนฉลาดปานใด แต่ยังไม่รู้“นามรูปปริจเฉท ญาณ”ที่สามารถหยั่งรู้“อิตตา ๓”ของตนได้” ผู้นั้นก็มี แต่ตรรกะ คือ “วาทะ” ไม่รู้ภาวะธรรมแท้จริง

คนอย่างนี้ จลาจลโลกีย์แต่ยังมี“อวิชชา”ยังไม่มี ภูมิโลกุตระ ยังไม่มีญาณเข้าขั้นรู้จักความเป็น“อิตตา”

ดังนั้น ผู้บอกว่าตน“ไม่ยึด”ด้วย“ความฉลาดรู้”แต่ ด้วยเหตุด้วยผล ด้วยตรรกะ ก็คงยัง“อวิชชา”(ยังมีความรู้ตามโลกีย์ ยังไม่มีภูมิอริยะ)

เพราะยัง“ไม่พ้นสักกายทมิฬ” นั่นคือ ยังไม่สามารถ

“สัมผัสรู้จักจิต-เจตสิก-รูป” ซึ่งแค่นั้นต้นพัน“อวิชชา”ได้แก่ ต้อง“พ้นมิจลาทมิฬ”ก่อน ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ ก็ยังไม่ได้เลย

ยังมีชั้นสูงต่อไปอีกที่จะต้องพ้น“อวิชชา”ได้แก่

ต้อง“พ้นสักกายทมิฬ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๕) และ

ชั้นปลายต้องพ้นความเป็น“อิตตา”ทั้งหมดจนกระทั่ง

จบกิจทีเดียว คือ “พ้นอิตตาทมิฬ”(เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๖)ที่

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนว่า จะ“พ้นอวิชชา”ตาม

ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติเป็นขั้นๆ ดังที่ยกอ้างมานั้น

เป็นต้นว่า ในข้อ ๒๕๔ นั้น ผู้จะ“พ้นมิจลาทมิฬ”

จะต้องเป็น“บุคคล...รู้เห็น‘จักขุ’(ตา)แล โดยความเป็นของไม่เที่ยง” จึงจะละมิจลาทมิฬได้

...รู้เห็น‘รูป’(วัตถุที่ถูกสัมผัส) โดยความเป็นของ

ไม่เที่ยง” จึงจะละมิจลาทมิฬได้

...รู้เห็น‘จักขุวิญญาณ’(วิญญาณที่เกิดทางตา) โดย ความเป็นของไม่เที่ยง” จึงจะละมิจลาทมิฬได้

...รู้เห็น‘จักขุสัมผัส’(การสัมผัสด้วยตา) โดย ความเป็นของไม่เที่ยง” จึงจะ ละมิจลาทมิฬได้

...รู้เห็นแม้‘สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรือทุกขมสุข เวทนา ที่เกิดขึ้นเพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัย’(อารมณ์สุข อารมณ์ทุกข์ หรืออารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์ ที่เกิดขึ้นเพราะมี การสัมผัสด้วยตา) โดยความเป็นของไม่เที่ยง” จึงจะละ มิจลาทมิฬได้

และจะต้อง...รู้เห็น‘หู’(ทวารรับรู้อีก ๑ ใน ๖)แล โดย ความเป็นของไม่เที่ยง” จึงจะละมิจลาทมิฬได้

...รู้เห็น‘เสียง’(วัตถุที่ถูกสัมผัส) โดยความเป็นของ ไม่เที่ยง” จึงจะละมิจลาทมิฬได้

...รู้เห็น‘โสตวิญญาณ’(วิญญาณที่เกิดทางหู) โดย ความเป็นของไม่เที่ยง” จึงจะละมิจลาทมิฬได้

...รู้เห็น‘โสตสัมผัส’(การสัมผัสด้วยหู) โดย ความเป็นของไม่เที่ยง” จึงจะ ละมิจลาทมิฬได้

...รู้เห็นแม้‘สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรือทุกขมสุข เวทนา ที่เกิดขึ้นเพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัย’(อารมณ์สุข อารมณ์ทุกข์ หรืออารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์ ที่เกิดขึ้นเพราะมี การสัมผัสด้วยหู) โดยความเป็นของไม่เที่ยง” จึงจะละ มิจลาทมิฬได้”

ทวารอื่นอีกก็จะต้องกระทบสัมผัส และจะต้อง เรียนรู้ ให้ลึกลงไปจนหยั่งรู้กระทั่งถึง“วิญญาณ”ของ ทวารนั้นๆทั้ง ๖ โดยความเป็นของไม่เที่ยง(อนิจจัง)

“วิญญาณ”ที่เกิด(ชาติ)เพราะ“มีสัมผัสเป็นปัจจัย” นี้เอง ที่เป็นสภาวะสัจจะในการศึกษาของพุทธ ต้องทำ ความเข้าใจให้ดีๆ ให้ถ่องแท้ ว่า “วิญญาณ”ที่ศาสนาพุทธ จะศึกษาจากความตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น เป็นอย่างไร ไฉนกันแน่

ซึ่งความเป็น“วิญญาณ”นี้มีนัยสำคัญอย่างมากถึง ระหว่างศาสนาทั่วไปชื่อว่า“เทวนิยม”นั้นล้วนมีมีนคติ (concept, trend of thought)ชื่อว่า“ความเป็นวิญญาณ” นั่นคือ ภาวะที่ท่องเที่ยวไป(สันชาตติ) แล่นไป(สังสรตติ) มิใช่อื่น(อนัญญันตติ) ตามที่“สัตตทมิฬ”เชื่อถือกันอยู่

[มีต่อฉบับหน้า]

● ต่อจากฉบับที่ ๒๗๓

● ข้าพเจ้าตั้งใจทำอะไรแล้วก็ต้องทำให้บรรลุถึงเป้าหมาย มันยากที่จะเปลี่ยนความตั้งใจได้....
.....ไอน์สไตน์

● การพยายามบังคับให้ผู้อื่นเห็นด้วยกับทัศนคติของตน มันเป็นเรื่องที่อื้อฉาว ส่วนความยับยั้งได้แก่ การที่เรามีแนวความคิดเป็นของตนเอง และปฏิบัติจนผู้อื่นเห็นด้วยกับแนวคิดนั้น.....
.....คานธี

● อาตมา อุตสาหะ วิริยะ ยินหยัด ยืนยง ไม่ได้คือดิ่ง คือต้าน ทว่า เป็นการยับยั้ง ๑. ไม่ยอมเปลี่ยน ไม่ใช่คือต้าน แต่ยับยั้ง ยืนยง ๒. ไม่ใช่ดันทุรัง แต่อุตสาหะ มุ่งมั่น พากเพียร ด้วยความมั่นใจ ด้วยเมตตา....
.....สมณะโพธิรักษ์

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

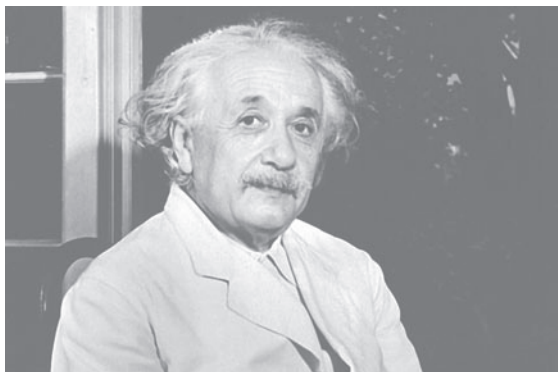
ยับยั้งกับคือต้าน.....ไอน์สไตน์

ตอน ๑๖

ไอน์สไตน์ไม่เห็นแก่เงิน อย่างเช่นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕ สถาบันการศึกษาก้าวหน้าได้เสนอจ่ายเงินหนึ่งหมื่นห้าพันดอลลาร์ต่อปีให้เขา แต่ไอน์สไตน์ขอรับเพียงสามพันดอลลาร์ต่อปี

ไอน์สไตน์ใช้จ่ายน้อยและเป็นไปอย่างประหยัด
คุ่มค่าเงินที่จ่ายเสมอ

ในขณะที่ไอน์สไตน์ต้องการคลิพหนีบกระดาษและเห็นมีแต่อันง่อยๆ เขาพยายามซ่อม

คลิปหนีบกระดาษที่งอๆ ให้มีสภาพใช้การได้แม้พบคลิปที่ดีแล้วก็ตาม ซึ่งไอน์สไตน์กล่าวว่า

“เป็นเพราะถ้าข้าพเจ้าตั้งใจทำอะไรแล้วก็จะต้องทำให้บรรลุถึงเป้าหมาย มันยากที่จะเปลี่ยนความตั้งใจได้”

ยูพา วานิชชัย อีกรวมหนึ่งของไอน์สไตน์-thinkstars

ยืนหยัดกับดื้อด้าน.....คานธี

มหาตมะ คานธี นักอหิงสาผู้ยิ่งใหญ่ของโลก ได้กล่าวไว้ว่า “ความดื้อรั้น กับ ความยืนหยัด

สองอย่างนี้แตกต่างกันมาก

การพยายามบังคับให้ผู้อื่นเห็นด้วยกับทัศนคติของตน มันเป็นความดื้อรั้น อย่างหนึ่ง

ส่วนความยืนหยัดได้แก่ การที่เรามีแนวความคิดเป็นของตนเอง และปฏิบัติจนผู้อื่นเห็นด้วยกับแนวคิดนั้น ด้วยใจสมัครของเขาเอง”

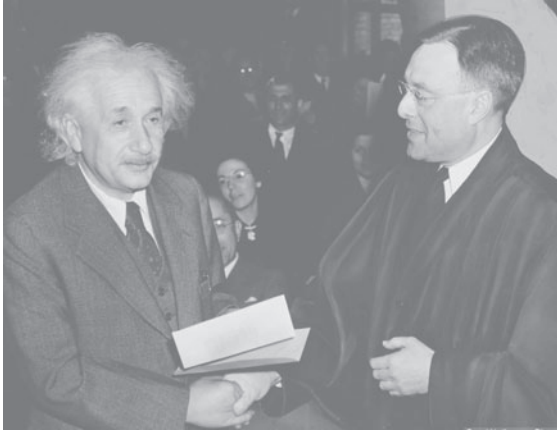
ยืนหยัดกับดื้อด้าน.....สมณะโพธิรักษ์

เขาหาว่าอาตมาดื้อด้าน ดันทุรัง แต่ที่จริงอาตมา อุตสาหะ วิริยะ ยืนหยัด ยืนยัน ไม่ได้ดื้อดิ่ง ดื้อด้าน ทว่าเป็นการยืนหยัด

๑. ไม่ยอมเปลี่ยน ไม่ใช่ดื้อด้าน แต่ยืนหยัด ยืนยัน
๒. ไม่ใช่ดันทุรัง แต่อุตสาหะ มุ่งมั่น พากเพียรกระทำไปด้วยความมั่นใจ ด้วยเมตตา อาตมาไม่เคยโกรธผู้ที่ตั้งใจทำร้าย อาตมาไม่เกลียดด้วย ถ้าเกลียด! อาตมาก็ตัดเขาทิ้งไปเลย! อาตมาจะทำโยคีกันอยู่ทำไม ก็ตัดเยื่อตัดใยกัน อาตมาไม่ตัดเยื่อใย พยายามต่อเยื่อใยเสมอ

แม้เขาจะไม่ปรารถนาดี ต้องการเช่นฆ่าอาตมาก็ตาม เพราะอาตมาเป็นพระโพธิสัตว์ตั้งใจที่จะช่วยคนจริงๆ แม้ผู้ต้องการทำร้าย อาตมาต้องการให้เขาหยุดร้าย หยุดทำร้ายเป็นที่สุด

อาตมาก็พากเพียรจริงๆ เมื่อสุดวิสัยก็ต้องหยุด ใครจะเชื่อ ไม่เชื่อที่อาตมาพูด ไม่มีปัญหา อาตมาไม่มีสิทธิ์ที่จะบังคับให้ใครเชื่อใจ เพราะคล้ายๆ จะไปบังคับให้หมากระดิกหางได้ไหม? ฉันทเดียวกัน อาตมารู้จักจิตวิญญาณของมนุษย์ อาตมาไม่ดันทุรังสิ่งที่ไม่ใช่วิสัย”

การหยั่งรู้โดยปัญญาญาณของ...ไอน์สไตน์

อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ เข้าใจถึงเรื่องการหยั่งรู้โดยปัญญาญาณมากกว่านักวิทยาศาสตร์คนอื่นๆในโลก จึงทำให้เขาคิดได้ไม่เหมือนคนอื่น

ครั้งหนึ่ง เขาเคยกล่าวสุนทรพจน์ต่อหน้าที่ประชุมใหญ่ของนักวิทยาศาสตร์โลก มีใจความว่า

“...ภารกิจอันสำคัญยิ่งของนักฟิสิกส์ก็คือ การแสวงหากฎหรือทฤษฎีที่ตรงกับความเป็นจริงแห่งสากลมากยิ่งขึ้น มันไม่มีวิธีการทางคำนวณหรือตรรกศาสตร์ใดๆที่จะนำไปสู่กฎหรือทฤษฎีสากลเช่นที่ว่านี้ได้ นอกเสียจากการหยั่งรู้ของจิตเท่านั้น ซึ่งมีพื้นฐานคล้ายๆ กับพุทธปัญญาญาณ”

ในตอนหลังไอน์สไตน์ออกมากล่าวว่า ทฤษฎีสัมพัทธภาพของเขามาจากจินตนาการที่เขาบังคับว่า ถ้าเราตั้งนาฬิกาไว้ทุกๆ จุด ในจักรวาลจะเกิดอะไรขึ้น เวลาในนาฬิกาแต่ละเรือนจะเดินเร็วช้าไม่เท่ากัน แล้วเขาค่อยมาคิดต่อว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น

มีปัจจัยอะไรเกี่ยวข้อง แล้วจึงคิดหาสูตรทางการคำนวณมาทดสอบ

ในช่วงเวลาสองสัปดาห์ที่เขาเก็บตัวหลังจากเข้าวันที่ลงมาเล่นเปียโน

ทฤษฎีทุกทฤษฎีของเขาจะเกิดจากจินตนาการหยั่งรู้ก่อนเสมอ

เขาจะคิดเป็นภาพ แล้วค่อยมาคิดถึงความซับซ้อน

ของคณิตศาสตร์ในภายหลัง (จากไอน์สไตน์พบพระพุทธรูปเจ้าเห็น โดย..ทันตแพทย์สม สุริรา)

ดังประโยคที่เขาจะบอกว่า
ความจริงแท้ของทฤษฎีอยู่ภายในจิตใจ
ไม่ใช่อยู่กับสิ่งที่มองเห็น

(The truth of a theory is in your mind,
not in your eyes.)

สมณะโพธิรักษ์พูดถึงความลับของไอน์สไตน์

(ช่วงตอบปัญหา สงครามล้างคมฯ)

อยากทราบว่าความคิดซึ่งเกิดจากผัสสะภายในที่เป็นสัญญากับอะไร?

ความคิดที่เกิดจากผัสสะภายในจริงๆ แล้วภายในไม่มีผัสสะ ผัสสะหรือสัมผัสมีอยู่ที่ ตา หู จมูก ลิ้น กาย เท่านั้นที่มีผัสสะ

ส่วนในอารมณ์ ภายในเป็นธรรมารมณ์นั้น ท่านไม่เรียกผัสสะ

ท่านเรียกการปรุงแต่ง ถ้าจะเรียกก็เรียกการปรุงแต่งกันอยู่

เพราะฉะนั้นคำถามที่ว่า ความคิดจากผัสสะภายในที่เป็นสัญญากับอะไรนั้น?

อันนี้ ถามเข้าท่า ความคิดของคุณที่เกิดจากข้างในมันไม่ต้องผัสสะ

คุณหยิบมาคิดได้เลย ปรุงแต่งได้เลย คุณ

นั่นแหละจะจับเอามาคิด

ไม่ต้องไปอาศัยผัสสะหรือไม่ผัสสะ

มันไม่หยาบเลย มันละเอียดมาก เร็วด้วย

คุณถามว่าที่เป็นสัญญาใช้! ความคิดคือสัญญา คือตัวกำหนดหมาย

หมายรู้ อะไร ๆ ได้ก็คือ.. “ความจำ”

เพราะฉะนั้นในขณะที่คิด มันจึงเท่ากับคุณปรุงแต่งใหม่ คุณก็ไปคิดผกผันอะไรมาใส่ เอาสัญญาเก่า คุณก็เอาสัญญาเก่ามาคิด

ในขณะที่ ปรุงไป คุณจำไม่ได้ มันคิดไปหาอะไรก็แล้วแต่ได้ออกมา

แท้ๆ ของเก่าของคุณที่มี คุณเคยผ่านมาแล้ว

แต่คุณจำไม่ได้ มันลึ้ม ก็นึกว่าเป็นของใหม่

ถ้าคุณไม่มีตา หู จมูก ลิ้น กาย คุณไม่มีอะไรใหม่เลย

คุณก็ได้แต่นึกเอา แต่ของใหม่จริงๆ คุณไม่มี

คุณฝันเพื่อไปเองว่าใหม่ แต่มันไม่มีอะไรใหม่ ก็คือคุณฝันเพื่อไป

เพราะฉะนั้นจินตนาการอย่างอินส์ไตน์เขาบอกว่า โลกจินตนาการนี้เป็นโลกที่ยิ่งใหญ่

(จินตนาการนี้สำคัญกว่าความรู้

Imagination is more important than knowledge)

ความจริงแล้ว อินส์ไตน์ก็คิดของเก่าขึ้นมา แล้วก็เอามาทำขึ้น เขาจำไม่ได้

แต่เหมือนเป็นของใหม่ เป็นของเก่าที่เขาคิดขึ้นมาตอนนั้นจริงๆ

อาตมาจะขอบอกความลับอีกอันหนึ่ง อินส์ไตน์คิดสูตรปรมาณูได้นี้ะ

มันไม่ใช่ของใหม่ของอินส์ไตน์

แต่เป็นของเก่าที่อินส์ไตน์เคยผ่านมาแล้วก็บ๊วกก็ลปไม่รู้

แต่มารู้ตอนนี้ก็เลยคิดออกมาให้แกโลก

ไม่ได้คิดมาให้ใครหรอก คิดออกมาก็รู้ว่าคิดได้มันก็เท่านั้น

ขอตอบรวมๆ ให้ฟังเลยว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ มันเคยเกิดมาแล้วทั้งนั้น แต่คุณไม่รู้หรอก แม้ว่าคุณก็จำไม่ได้อย่างที่ว่านี้

อินส์ไตน์ก็จำของตัวเองไม่ได้ อินส์ไตน์กว่าจะคิดอย่างนี้ได้นี่ะ

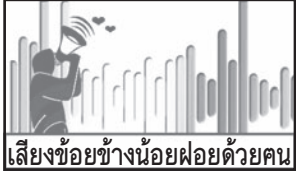
อินส์ไตน์มีความรู้มาแล้วก็พัฒนาขึ้นมาจนถึงขั้นนี้ ก็ของอินส์ไตน์เอง ซึ่งของคนอื่นคิดไม่ออกทำไมคนอื่นคิดไม่ออก ก็ของเขาไม่มี แต่ของอินส์ไตน์แกมีใจ เหมือนอาตมานี้ ทำไมอาตมาคิดสิ่งที่มาพูดนี้ออก ก็ของเก่าของอาตมามี อาตมาดึงเอามาใช้ได้ อินส์ไตน์ก็ดึงมาจากของเก่าได้ แต่อินส์ไตน์ไม่ได้ศึกษาอย่างอาตมาอินส์ไตน์ก็เลยไม่รู้ ว่า ปิดโธ่เอ๊ย ที่แท้ก็ของกูเอง!

อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ กล่าวถึงมหาตมะ คานธี ว่า

“เป็นผู้นำของประชาชนโดยไม่ต้องอาศัยอำนาจจากสิ่งภายนอก เป็นนักต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่ ผู้ดำเนินการใช้กำลังรบ เป็นบุคคลผู้เปี่ยมไปด้วยสติปัญญาและความอ่อนน้อมถ่อมตน ผู้มีพลังกำลังคือความเด็ดเดี่ยวและความเสมอต้นเสมอปลายอย่างไม่เปลี่ยนแปลง เป็นบุคคลที่อุทิศกำลังทั้งหมดเพื่อยกระดับจิตใจ และความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น เป็นบุคคลที่เผชิญหน้ากับความก้าวร้าว โหดเหี้ยมของยุโรป ด้วยศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ ธรรมดานี่เอง และทุกครั้งก็สามารถอยู่เหนือกว่า”

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

● อิทธิวิมุตติ

กล้าแสดงตนเป็นพระโพธิสัตว์ต่อสาธารณะ
เป็นผู้อาสาหรือชวนชาวพุทธให้หลุดพ้นสงสารโลกีย์
งานประกาศตัวยิ่งใหญ่ปานนี้ ไม่ใช่เรื่องเล่น
ซันไม่เป็นจริง กลายเป็นคนลวงโลกหมดทำ

วิถีพุทธโลกุตระ = วิถีอโศกบุญนิยม

ที่เห็นเป็นพุทธแท้เท่าใด

แม้เราจะถือพุทธกันกว่าเก้าในสิบคน แต่สังคมไทยเสื่อมทรุดลงทุกวัน เราเป็นชาวพุทธแบบไหน ถึงไม่ได้เรื่อง ตั้งแต่การเมืองไปจนถึงการบ้านประเทศอยู่ในกำมือหมู่สวเลวชั่วชาติขาดตายอายุแล้วจะหนีพ้นหายนะไปไหนรอด...

แทนที่คนดีจะขึ้นไปมีอำนาจรับใช้บ้านเมือง กลับหดหัวหายหน้าหมด ไหนว่าอยุธยาไม่สิ้นคนดี ถึงมีจับ ๆ เกินไป มันจะพอสู้มารยักษ์ยังงิเว้ย?

ประเด็นสำคัญคือ มโนธรรมสำนึกรับผิดชอบสังคมขาดหายอย่างน่ากลัว น้ำใจรักชาติไปไหนเสีย ประเทศกำลังล่มจมถึงเหวผู้คนโยเป็นทองไม่รู้ร้อน

เหมือนไม่ยึดมั่นถือมั่นดีแต่เอาตัวรอดของกูเป็นพอ กลายเป็นแบบฤษีเมือง คนละเรื่องกับพุทธ ที่ตื่นรู้เบิกบาน ปัญหาสังคมที่แก้ไม่ได้ เพราะการศึกษาพุทธศาสนาที่ผิดพลาด นี่คือหนังสือเล่มหนึ่งซึ่งชาวอโศกเราวิพากษ์สวนโมกข์ แต่ครั้งท่านพุทธทาสยังมีชีวิตอยู่

พ่อครูยกย่องเคารพท่านพุทธทาส มีคุณูปการใหญ่หลวงในการบุกเบิกวิถีพุทธเชิงโลกุตระ โดยปลุกให้เลิกงมงายไสยศาสตร์ปาฏิหาริย์ เดรัจฉานวิชา สิลพตปรามาส เป็นต้น

สำหรับคำสอนสวนโมกข์แนวกระชากศรัทธาชั้นปัญญาชนอย่างแรง ได้แก่เรื่องจิตว่าง ไม่

ยึดมั่นถือมั่น ปล่อยวางวัตถุของกู เข้าถึงสูญตา
อนัตตา ประเด็นแหลมคมด้านปรมาตม์แห่งจิต
วิญญาณเหล่านี้ เหมือนท่านสามารถทำของลึกลับให้
ตื่น ดูเป็นประโยชน์ใช้ได้ทันตาเห็นบ้างระดับหนึ่ง
ถึงกระนั้น ทว่า นำพาปฏิบัติไม่ถูกลำดับ
เบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย ปัญญาชนคนชั้น
หัวสูงไม่น้อยเลยตีกัน ก้าวกระโดดไม่ทันลดละ
ลึงหยาบ ไปคว้าภูมิรู้ละเอียดมาใช้ เป็นคาถา
ยากกลางบ้าน มันก็แก้ขัด คลายเครียดเฉพาะหน้า
พอปิดสวระพันไปพักหนึ่ง โดยไม่ทันแก้ถึงต้นเหตุ
อันต้องถอนโคจรากิเลสจนสิ้นเชื้อ

ขบวนการกลุ่มคณะสวนโมกข์ จึงไม่หนักเป็น
ปีกแผ่นแน่นหนาเท่าใดนัก เนื่องจากไม่รู้จักตัด
กิเลสให้ถูกฝาถูกตัว ตรงกาลเทศะและฐานะ
ดังกล่าวมา เรามองว่าอย่างนั้นนะ

การรวบรัดตัดความกำจัดกิเลสหยาบหนา
ทุกอย่าง ด้วยเพียงล่ำฟั่งวิธีคิด มันผิดวิธีพุทธ
ซึ่งต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางกายวาจาใจ
ตลอดถึงการงานอาชีพใช้ชีวิตกินดื่มเสพรุปรส
กลิ่นเสียง สัมผัสสัมผัสปรากฏการณ์จริงเหล่านี้
มันต้องจัดหนักมากกว่าทั้งก่อนหน้า ปัญหาโลก
ของความคิดนึกอุปาทานเท่านั้น!

มรรคผลของพุทธไม่มีทางลัด พ่อครูบอกมี
แต่ทางตรงทำเดียว อันสั้นถึงเร็วที่สุดแล้ว

แน่นอนว่า แนวปฏิบัติท่านพุทธทาสกับพ่อครู
โพธิรักษ์ ถูกตรงกันเยอะ ทั้งต่างกันก็เยอะ แต่ลัจจะ
มีหนึ่งเดียว มันต้องถูกข้างผิดข้างลี คนฉลาดน้อย
อย่างเราจะเชื่อใครดีละ จะพิสูจน์อันไหนก่อนดีเอ๋ย...

ลงเอยมันต้องพึ่งตัวเองให้ใช้ปัญญาอันดีที่สุด
ที่เรามีนั่นแหละตัดลีน พ่อครูแนะไว้...ใช่เลย!
แปลกใหม่ที่คนฉลาดน้อยมีปัญญาแค่ทางอ้อม
กลับจำเป็นต้องเป็นกรรมการสรรหาผู้รู้ประจักษ์
แจ้งใดเอ๋ย สมควรเข้าใกล้ครุฑาฐาฐาเป็นครูบา
ของเราก่อนเพื่อน!?

ลัทธินอกพุทธสุดหรุใหญ่

พูดถึงสวนโมกข์แล้ว น่าจะแตะธรรมกายลัก

หนอยบ้าง เป็นทางเปรียบเทียบ เขาขึ้นชื่อลือชา
สมาธิ พานั่งเพ่งดวงแก้วกลางสะดือ จะมีอะไร
พิลึกกึกกือ เกินกว่าจินตนาการปั้นนิมิตเอาเอง
ของใครของมัน บั้นสำเร็จแค่นี้มันก็ลม ๆ แล้ง ๆ
พอแรงแล้ว ยิ่งเพ้อพยกเป็นดวงชั้นโสดอารหันต์
โหน ๆ อีก นึกไม่ถึงเลยว่าตกลงเอะเทอะไปไกล
ปานนั้นได้ไง...มีพระไตรปิฎกสูตรใดอ้างก็เปล่า

กินอิ่มแล้วว่างนัก จะเพ่งนิมิตแสงสีอะไรให้
มันติดตา ลองเล่นดูบ้างก็แค่สะกดจิตจจจจอยู่กับ
ภาพนิมิต จนติดตา แม้ลืมตาก็ยังเห็นลอยเด่น
เป็นวิธีสมถะผูกจิตนิ่ง ๆ ไว้ ไม่ปล่อยไปคิดเรื่อง
กลุ่มให้ยุ่งหัวใจ เป็นการกดข่มชั่วคราว เอาไว้ใช้
ประโยชน์เชิงกดข่มฝืนใจเป็นไว้บ้าง เหมือนหิน
ทับหญ้านั้นแหละ

ฉะนั้นแค่หลับตาสร้างภาพนิมิตให้ติดตา มัน
สมาธิเด็ก ๆ ยิ่งหลอกล่อให้ปั้นดวงแก้วใส ทำได้
ยากขึ้นทั้งที่ไร้สาระ จะเสียเวลาเมื่อเปล่าทำไมละ
สู้ไปเพ่งดวงตะวันเช้าเย็นดวงไฟฟ้า เตียวเตียวก็
ติดตา ไม่ต้องฝึกอะไรเลยใครก็ทำได้ทั้งนั้น

สมาธิดวงแก้วใส จึงไม่อยู่ในสายตาผู้เขียน
แต่ไหนแต่ไร ยิ่งธรรมกายใช้**อุบายชายสวรรค**
ด้วยเชิงการตลาดทุนสามัญ ดูตเงินคนครุฑา
ไร้ปัญญา ขยายอาณาจักรเล็ก ๆ ไม่ ใหญ่ ๆ ทำ
ชวนคนมาบวชสังเวยเป็นพระเณรหัวโล้น สาวไม่
โกนผมก็บวชดี ออกโฆษณาบวชฟรี ที่แท้หาตั้งค์
รวยละจากเจ้าภาพ เข้าตำรา เลวที่สุดในแผ่นดิน
คือหากินกับคำว่าช่วยเขา!

ธรรมกายไปไกลสุดกู่ ไม่มีใครทำอะไรได้
นอกจากเขาทำพึ่งตัวเอง

ปรากฏการณ์แผ่นดินพุทธ

พุทธที่เราถือสืบทอดกันมา นานเข้าเนื้อแท้
กลายเป็นอื่นแทบหมด เหลือแต่ชื่อกับเค้าโครง
เดิมบ้าง พุทธวันนี้กำลังเป็นเช่นพุทธพยากรณ์นั้น
อันเปรียบไว้เช่นกลองช้ออานกะ แรกโครงตะโพน
แตก พวกเขาได้ดอกล้มลงไป ทำซ้ำต่อ ๆ กัน
มาอยู่เรื่อย ๆ ทำไปทำมา โครงเก่าของตะโพน

ชื่ออานกะก็หายไป เหลือแต่โครงลิ่มตอกเติม
เข้าไปใหม่ (อาณิสฺสูตฺร ตปฺภู.๑๖/๖๗๒)

วัดต่าง ๆ นับวันยิ่งและทะเลด้วยพิธีมังาย
นอกริตพอกพูน ไม่ต้องพูดถึงพวกทรงเจ้าเข้าผี
ลัทธิพราหมณ์ไสยศาสตร์เทวนิยมสารพัดเหมาแมว
กระซิบเข้าเรื่องปฏิบัติภาวนา สมณะวิปัสสนา
หลากหลายวิธี มีสำนักไหนได้มรรคผล ไม่มีคน
กล้ายืนยันชัดเจน คุณวิเศษบรรลुरुธรรม กลายเป็น
ของต้องห้ามเปิดเผยเลยเถิดเข้ารกพงพานนั้น
แล้วมันจะเป็นวิทยาศาสตร์ชวนพิศุจน์ตรงไหนได้

ท่ามกลางอวิชชาแห่งพุทธยุคจักร กิติ
เหมือนกัน เมื่อเกิดผู้กล้าหาญหน้าใหม่เช่นพ่อครู
ขึ้นมาประกาศตนเป็นพระโพธิสัตว์ ชะรอยหา
ผู้ทรงภูมิรู้เท่าทันยากแสน ในแดนเถรวาทไม่เคย
พบเห็นพระโพธิสัตว์ตัวเป็น ๆ เดินดินชนหน้าชนตา
เลยไม่ปรากฏปฏิภิกิริยาต่อต้านจากพุทธกระแส
หลักในทันทีทันควัน เท่ากับเปิดโอกาสให้ประกาศ
ศักดาปลั่งจะแห่งธรรมฤทธิ์เต็มภาคภูมิ

ในวิสัยทัศน์พ่อครู ประจักษ์ว่าทั้งเถรวาทและ
อาจริยวาทหรือมหายาน ต่างสุดโต่งลั้มเหลว
ทั้งคู่ พุทธต้องรวมทั้งสองปฏิปทา อรหัตถภูมิและ
โพธิสัตว์จริยา ต้องดำเนินพร้อมกันไป เป็น
ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน เพื่อประโยชน์สูง-
ประหยัดสุด

ถึงไม่ต้องสงสัยเลยว่า พระอรหันต์จะต่อภูมิ
โพธิสัตว์หรือไม่ พระโพธิสัตว์จะต้องบรรลอรหันต์
ก่อนรีเปล้า...

ขยายความดังเช่น ผู้มีอาริยคุณโลกุตระ
แรกเริ่มโลดบันเป็นอรหันต์ผลขั้นต้น ย่อมเกิด
สำนึกกตัญญูกตเวทิตะ ตนเองถือศิลปบรรลुरुศัลห้
ละอบายมุข พันทุกข์หมดเรื่องวิปปฏิสารถนาไป
ได้พอตัว ก็อยากชวนใคร ๆ มาถือศีลกินเจบ้าง
พันธกิจเล็ก ๆ ของพระโพธิสัตว์ดังว่านี้ จึงเป็น
เรื่องต่อยอดไปตามอริยาคัยของคนไม่แล้งน้ำใจ

ดังนั้น จะพอชัดเค้าเงื่อนกระมังว่า ทั้งอรหัต-
คุณหรือโพธิสัตว์ภูมิ ล้วนลั้งสมในอาริยชนตั้งแต่
โลดบันผู้ข้ามพันปุกุชุน อย่างเข้าเขตโลกุตระจะ

ไม่ตกต่ำอีก เทียงต่อการตรัสรู้กายหน้า

นั่นคือขบวนการสืบทอดธรรมทายาท ไม่มี
วันขาดสาย โดยเฉพาะพ่อครูเคยสอนไว้ชัด
“ศาสนาคือพลังที่รวมสังคม อันใดไม่เป็นไปความ
ร่วมกันรวมกันของสังคม อันนั้นไม่ใช่ศาสนา!”

อีกนัยหนึ่ง ดังพุทธพจน์ให้นิยามศาสนาพุทธ
ว่า “มิตรดี สหายดี สังคมลั้งแวดล้อมดี เป็น
ทั้งหมดทั้งลั้งของพรหมจรรย(ศาสนา)นั้นเทียว”

สรุปทั้งหมดดังกล่าวมา ล้วนสะท้อนเป้าหมาย
ยิ่งใหญ่ตั้งแต่เริ่มประกาศศาสนา เมื่อพระพุทธเจ้า
ทรงให้ภิกษุ ๖๐ รูปไปคนละทิศไม่ซ้ำสอง เป็น
วาระเร่งด่วน เนื่องจากผู้มีภูมิลินยาน้อยมีอยู่
อุดมการณ์แห่งพุทธเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขสงบ
มวลมหาชน เพื่อเกื้อกูลโลก (พหุชนหิตายะ
พหุชนสุขายะ โลกัมปานุบายะ)

พันธกิจของสังฆพุทธบริษัท ต่อมนุษยชาติ
ไม่เลือกชั้นวรรณะเช่นว่านี้ เป็นงานการเมืองเพื่อ
สังคมแท้ ๆ แล้วจะกวาดธรรมะ อย่ายามุ่งกับ
การเมืองได้โฉน มิแต่งานการเมืองของคนโศดมิตบอด
เท่านั้น ที่รังเกียจธรรมาภิบาล กลัวเป็นกว้าง
ขวางคองนักการเมืองหากินนั่นเอง

อนึ่ง เมืองไทยชื่อว่าเป็นเมืองพุทธมานานนม
เป็นบุญเหลือล้น เมื่อในหลวงองค์พระประมุข
ทรงยืนหยัด “เราจักครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อ
ประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”

เฉพาะอย่างยิ่งในหลวงทรงเป็นพ่อแห่ง
แผ่นดิน เป็นศูนย์รวมทางจิตวิญญาณนำพารู้รัก
สามัคคี แม้จะเกิดมีผู้นำวิปริตเห็นกงจักรเป็น
ดอกบัว รวมหัวหยิบมือเดียว ก็ทรงอดทนไม่ยอม
ท้อด้วยน้ำพระทัยเยี่ยงพระมหาชนก ทรงแหวก-
ว่ายกลางมหาสมุทรไม่เห็นฝั่งอยู่ตั้งเจ็ดราตรี...

อีกอนึ่ง พระเกียรติคุณสำคัญยิ่งยวดมิควร
ชวดกล่าวขวัญถึง คือพระปรีชาญาณนโยบาย
เศรษฐกิจพอเพียง แม้จะต้องเดี่ยงชะงักงันไปก่อน
เพราะเจอแต่รัฐบาลดื้อด้านเป็นลิงหลอกเจ้า
เขาเลยเอาแต่ทุนโลโครก ขอบบริโภคนิยมสามานย์
ผลาญประชานิยมลั้มเหลว สารเลวกู้หนี้ตะบัน

รัฐบาลมันคิดได้ไงไม่รู้ ลูเจ้าเห็นพวกกูกินซีลีท่า(ฮา..) ลีรวมแผ่นดินนี้ เดชะบุญเกิดมีพระโพธิสัตว์ มากอบกู้วิกฤตชาติถึงสองพระองค์ แล้วจะเอา อยู่ไหมไม่ทราบ เวรกรรมประเทศไทย ชะตาถึง ฆาตหรือโรยาให้ต้องปลงสังเวชข้างวัดสังเวคเลย น้ำใจคนไทยถุกแล้งแหล่งสยาม!?

โพธิรักษ์-โพธิวาทะ

ข้อเขียนนี้จำเป็นต้องพาดพิงสำนักอื่น เพื่อเทียบเคียงรู้เรารู้เขา ใช้เอาชนะหรือหมายล้มล้าง ใคร เพียงมั่นใจทางรบกิเลสตัวเอง แตกต่างหรือ เหมือนเพื่อนอย่างไรบ้าง โหนผิดถูกกันแน่ ไว้ แลกเปลี่ยนข้อเรียนรู้อันล้ำลึกปฏิบัติ ปฏิเวธ ผ่านหน้ากระดาษทางหนึ่ง ตามประสาบารมี ผู้อ่อนต้อย หวังเจริญรอยครุฑาโพธิสัตว์ปฏิบัติทา บนเส้นทางอารยธรรมนี้ด้วยคน

แน่นอนว่าฐานะลูกศิษย์ย่อมเชื่อถือพ่อครู สมณะโพธิรักษ์ เป็นผู้ประจักษ์แจ้งบรรลุปุทธิ ระดับของท่านจริง ถึงขนาดกล้าแสดงตนเป็น พระโพธิสัตว์ตัวจริงเสียงจริงต่อสาธารณะ เป็น ผู้อาสารื้อชนชาวพุทธให้หลุดพ้นสงสารโลกีย์ งานประกาศตัวยิ่งใหญ่ปานนี้ ไม่ใช่เรื่องเล่น ชิน พ่อครูไม่เป็นจริง กลายเป็นคนลวงโลกหมดทำ

แล้วถ้าพ่อครูเป็นผู้บรรลุธรรมเต็ม ๆ ขึ้นมา จริง ๆ ด้วย ผู้คนจะเชื่อถือได้ไหน?

คำตอบ คือ ใครมีปัญญาพร้อมครุฑาพอน่าจะเข้ามาคบคั่นสัมผัสสัมผัสขั้นนั่งใกล้เงียหูฟัง ย่อมหยั่งถึงภูมิปัญญาพ่อครู อย่างน้อยก็พอรู้ ท่านมีคุณวิเศษอะไรเหนือกว่าเราบ้าง ทั้งมีศีลตั้ง ลึกหยาบบางแคไหน ครั้นได้ข้อควรเชื่อฟังไปทำ ตามอย่างคุณรู้ผล ค่อยเกิดเชื่อมั่นขึ้นมาตอนนั้น

พูดง่าย ๆ เมื่อลองตัดกิเลสดูสักเรื่องสองเรื่อง จนลดละเบาบางห่างขาดอันใดสำเร็จเท่าไรหรื นับเป็นอนุสาสนีปฏิบัติารู้เห็นเป็นจริงตามนั้น ค่อยมีปัญหาครุฑากลับเชื่อมั่นขึ้นพร้อม ๆ กับ หายสงสัยลังเลไปตามส่วน เรียกว่าปัจเจกัจจะ บรรเทา

ตกลงคำสอนโพธิวาทะของพ่อครู เมื่อพอรู้ดี แล้วเอาจริงคือหลงติดอะไรให้เลิกอันนั้นทีละอย่าง ไปสู้ทำให้ได้ตามที่รู้เช่นเห็นชาติ

นิพพาน ปัจจัย โทศ

กิเลสพันห้า ดัชนีร้อยแปด มันเยอะเยอะ ชวนนำท้อแท้ถึงไหน ก็ช่าง มันต้องเข้าใจคิดว่า มันไม่เที่ยง ทีเพิ่มเสริมเท่าไร ยังทำได้ ทีลดมัน ให้หดหายห่างน้อยถอยลงคงต้องได้เหมือนกัน เพียงแต่ทำตรงกันข้าม

โดยตั้งหลักคือ เห็นโทษในการหลงติด เห็น คุณประโยชน์หลุดรอดพ้น คนที่ยังทำไม่ได้ มัก เป็นเพราะอัมมวิจย ยังไม่เฉียบแหลมพอ อ่อนข้อ แรงทุมโถมอุตสาหะ ทั้งอ่อนหัดอินทรีย์ ๕ พละ ๕ ไม่แก่กล้า ต้องสะสมเพิ่มภูมิเต็มเต็มยิ่ง ๆ ขึ้น เหมือนคนมีกำลังดี จะยกของหนักได้ง่าย

ข้อสำคัญอย่าเรียนลัด หักด้ามพร้าด้วยเข่า กิเลสต่อให้เท่าภูเขาอันไม่มีเกินกว่าก้อนเม็ดหิน กรวดทราย กระจายให้มันเล็กแยกแตกตัว พอ ทยอยแบ่งตัดออกทีละน้อย ค่อยเบากำลังสู้ไหว เหมือนกระสอบข้าวสารเต็มร้อย หารสีแบ่งลิบก็ หยิบยกง่ายขึ้น ชิมิ ๆ...

กิเลสจึงแบ่งตัดได้เป็นเรื่อง ๆ ทีละส่วน ทีละอย่าง ไม่มีข้ออ้างฉันทัดไม้ได้ มันต้องลด ถอยลงได้ไม่มากก็น้อย ไม่ช้าก็เร็ว อยู่ที่เอาจริง เต็ดให้ขาด จนขาดโดยไม่ต้องเด็ดอีกเลย

โดยเฉพาะเหตุปัจจัยอยู่ที่อายตนะ ๖ ผัสสะ ๖ เวทนา ๖ ตลอดจนตัณหา ๖ กับปรากฏการณ์ สัมผัสสัมผัสผัสแห่งตาหูจมูกลิ้นกายใจ กระทบ รูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสธรรมารมณ์ อันข้อง เกี่ยวเนื่องเต็ม ๆ ทางกาย อบายมุข กามารมณ์ กิณสูปตีมเสพ เสริ้งแล้วเล่นเรียนลัดหลงจ้อง หลับหูหลับตา ทำใจไม่ยึดมั่นอุปาทาน ตัวกู ทำจิตว่างอยู่ในภพ มันจะพบตัวว่างของจิตตื่นรู้ เต็มตัวตรง ๆ ได้ที่โหนหนอ นอกจากใช้ความคิด กลบเกลื่อนสะกดจิตปิดสวะพันไปชั่วครู่ คือ ไม่เห็นหน้าใจระจะ ๆ แล้วจะจับใจถูกฝาถูกตัว

เมื่อไหร่ ตรงไหนได้เอียนนอกจากไล่จับเงา..

บางเจ้าเฝ้าสติจับลมหายใจเป็นกสิณ เหมือนสมณะลิมตาทุกขณะ ก็ได้สงบแค่สะกดจิตไปวัน ๆ ไม่เห็นจะสกัดตัดกิเลสตรงไหนได้ ยิ่งห่างชั้นสมาธิพุทธอีกนัก

พ่อครูแบ่งกิเลสเป็นโลกอบาย โลกกาม โลกธรรม โลกอัตตา เมื่อตั้งหลักศีลห้า เลิกอบายมุขเมามันอะไร ๆ หยาบ ๆ สำเร็จบ้าง ถึงจะค่อยเข้าใจอสาสะขั้นละเอียดต่อ ๆ ไป

บรรดาราคะโทสะนิเวรณ์เหมือนเชือกมัดตัวเราติดแน่นสังสารวัฏ เมื่อตัดเชือกอบายมุขแต่งตัวสำเร็จ เป็นต้น ก็หลุดพ้นจากวังวนโลกีย์ไปได้แหวดวงหนึ่ง เท่ากับถึงนิพพานส่วนย่อย ๆ ในชีวิตเป็น ๆ เห็น ๆ

ฉะนั้น ตั้งทำทนต์ละลดหมดราคะ โทสะ ในการกินดื่มเสพเหล่าเมายาบ้าเสื้อผ้าสำอาง เป็นต้น ย่อมหลุดพ้นถึงนิพพานทันตาเห็นไปตามระดับโดยลำดับทีละเหตุปัจจัย

ศีล สมาธิ ปัญญา สัจจะคุณละโยชน์

ทั่วไปเท่าที่เห็น มักจะแยกส่วน ถือศีลเพียงรักษากายวาจาสะอาดเคร่งครัดใช้ได้ จบแค่นั้น ครั้นจะสงบใจต้องทำสมาธิสะกดจิตให้ฟังหยุดนิ่ง เลยกลายเป็นสมาธิฤาษี หรือสมณะจิตโดด ๆ บ้างว่าสมณะนำหน้า วิปัสสนาตามหลัง

ไม่เคยได้ยินที่ไหนพูดถึงอริยสัมมาสมาธิ ตามมหาจิตตาริสกสูตร โดยมีสัมมาทสิฐิเป็นประธานชวนาคู่ด้วยสัมมาสติและสัมมาวายามะ องค์สามที่ดำเนินพร้อมไปกับองค์สี่มีสัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ และสัมมาอาชีวะ รวมเป็นองค์ ๗ ทำให้ได้ตีจะเกิดเป็นสัมมาสมาธิ องค์ที่ ๘ นั่นเอง ทั้งหมดนี้คืออริยสัมมาสมาธิ หรือสมาธิพุทธที่ตรัสรู้โดยเฉพาะในมรรคองค์ ๘

มักคนลมังคี่จึงไม่มีแยกศีล สมาธิ ปัญญา ขาดจากกัน ดังที่สัญญาสำคัญหมายกันทั่วไป แม้กระทั่งประเด็นศีลอันใดปัญญาที่อันนั้น ศีลและปัญญาเป็นของคู่กัน ศีลย่อมชำระปัญญา ปัญญา

ย่อมชำระศีล เหมือนล้างถูเท้าด้วยเท้า เหมือนล้างมือด้วยมือ

โดยเฉพาะอริศีลและอริปัญญา ย่อมยก ระดับจิตชำระให้เป็นอริจิต หรือสมาธิอันแข็งแรงสูงขึ้น

เพราะฉะนั้นสรุปการถือศีลกำจัดกิเลสอย่าง เป็นระบบครบวงจร ย่อมนำไปสู่วิมุตติ หลุดพ้นเป็นพระอรหันต์ ตามนัยกัมมัตถิยสูตร อันรับรองชัดแจ้งว่าศีลที่เป็นกุศล ย่อมส่งผลให้ บรรลุอรหัตผลโดยลำดับ!?!

น่าประหลาดใจไม่น้อย เมื่อภูมิรู้ศีลสมาธิ ปัญญาข้างต้น ล้วนอยู่ในพระสูตรเต็ม ๆ แต่ละสำนักทำเหมือนตาบอดคลำช้าง ผู้น้อยเพิ่งตื่นรู้ จากพ่อครูนี้เองว่า ศีล สมาธิ ปัญญา วิถีพุทธนั้น เป็นกระบวนการหนึ่งเดียวต่อเนื่อง ครบเครื่อง เรื่องชีวิตทุกปัญหา ทุกกาละ เทศะ สถานการณ์ ตลอดจนยี่สิบสี่ชั่วโมงเขียวแหละ! ๒

ไม่กังวลกับความรำรวย
ไม่หิวโหยกับความบันเทิง
ไม่อยากเป็นใหญ่เป็นโต
ไม่มีปัญหากับความเครียด
ชีวิตจึงไม่ขาดแคลนความเบิกบาน

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

พจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณท์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

● นายนอก ทำเนียบ

ทนายต่างชาติยังยืนยันว่า... “เป็นของไทย”
แต่เหตุใดคนไทยโดยเฉพาะในคณะรัฐบาล จึงบอกว่าเป็นที่ทับซ้อน
บางคนบอกเป็นของเขมร
ที่น่าสงสัยมากคือทหารใหญ่บางนายกลับไม่รู้ว่าเป็นของไทย!
น่าอายทนายต่างชาติกันใหม่

น่าอายไหม?

ภาพจาก www.mfa.go.th

มีหลายคนสงสัยว่า ทำไมรัฐบาลไทยทั้งในยุคประชาธิปไตยและยุคเพื่อไทยจึงนำเรื่องราวกรณีเขาพระวิหารที่เขมรจะขูดดินแดนไทย เข้าสู่การพิจารณาของศาลโลกอีก หรือยอมรับการตัดสินของศาลโลก ทั้ง ๆ ที่เมื่อ พ.ศ.๒๕๐๕ ประเทศไทยก็เสียท่ามหาอำนาจในอดีต โดยเฉพาะฝรั่งเศสยุคที่จักรวรรดินิยมครองโลก ศาลโลกได้ตัดสินเอาเขาพระวิหารไปจากประเทศไทยให้แก่มพชชา โดยรัฐบาลต้องยื่นเรื่องขอสงวนสิทธิ์ไม่รับการตัดสินของศาลโลก เถกเช่นประเทศอื่น ๆ เช่น อเมริกา เกาหลีใต้ เป็นต้น

เป็นเรื่องน่าขำไหม? ที่ตัวปราสาทพระวิหารเป็นของแก่มพชชาตามคำตัดสินของศาลโลก แต่พื้นที่อยู่ฝั่งไทย บันไดขึ้นเขาพระวิหารก็อยู่ฝั่งไทย?!

นี่แหละเป็นความยุติธรรมของศาลโลกในอดีตที่ใคร ๆ ก็มองออกมา อยู่ภายใต้การบงการของประเทศมหาอำนาจ แม้ประเทศมหาอำนาจก็ยังไม่ยอมรับการตัดสินของศาลโลก

ยุคนี้เป็นยุคทุนนิยมครอบงำโลก ผู้ติดตาม

กรณีเขาพระวิหารมาตลอดก็จะมองเห็นว่า เรื่องการพิจารณาของศาลโลกในครั้งนี้ก็ไม่ต่างจากในอดีต ที่มีทุนนิยมสามานย์หนุนหลังแก่มพชชาจะปล้นแผ่นดินและทรัพยากรอันมีคุณค่าต่าง ๆ ในประเทศไทย โดยเฉพาะน้ำมันและแก๊สที่มีอยู่ทั้งในดินและในอ่าวไทยอย่างมหาศาล แต่มีคนไทยขายชาติเช่นในอดีตก่อนเสียกรุงศรีอยุธยา เปิดประตูให้ต่างชาติมาขูดประเทศไทย ชนิดที่คนไทยหลายคนยังไม่รู้เนื้อรู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้น

อย่างไรก็ตามจากการขึ้นศาลโลกครั้งนี้ คณะทนายความของไทยก็ได้ยืนยันชัดเจนว่า พื้นที่รอบปราสาทเขาพระวิหารเป็นของไทย เขมรทำแผนที่ปลอมมาหลอกคนทั้งโลก รวมทั้งกูเกิ้ล

ทนายต่างชาติยังยืนยันว่า... “เป็นของไทย”
แต่เหตุใดคนไทยโดยเฉพาะในคณะรัฐบาล จึงบอกว่าเป็นที่ทับซ้อน บางคนบอกเป็นของเขมรที่น่าสงสัยมากคือทหารใหญ่บางนายกลับไม่รู้ว่าเป็นของไทย! น่าอายทนายต่างชาติกันใหม่
ท่านผู้ใหญ่ในแผ่นดินไทยทั้งหลาย!

๒

● น้าอเนจอนาถนักรู้โลกมักไม่เพียงพอ ขุดสมบัติมากมายหนอใจไม่พอจึงต้องตาย.

โลกไม่รู้จักพอ

(ชรุทปานชาดก)

พระศาสดาประทับอยู่ที่เขตวันมหาวิหาร เขตกรุงสาวัตถีในแคว้นโกศล ทรงกล่าวถึงเรื่องราวของพ่อค้าชาวสาวัตถี

มีพวกพ่อค้าชาวสาวัตถีกลุ่มหนึ่ง ซึ่งครุฑาในพระศาสดา หลังจากหาซื้อสินค้าบรรทุกเกวียนเสร็จแล้ว เพื่อนำไปค้าขายที่เมืองอื่น ได้ร่วมกันทำบุญถวายมหาทานแด่พระศาสดา แล้วตั้งจิตรับเอาศีลมาประพุดิเป็นสรณะ(ที่พึ่ง)

ก่อนจะออกเดินทางไกล ก็ได้ถวายบังคมพระศาสดา แล้วกราบทูล

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พวกข้าพระองค์จะต้องเดินทางไกลผ่านทางกันดาร ไปค้าขายสินค้า

ให้หมด หากทำได้สำเร็จเสร็จสิ้น มีชีวิตกลับมาได้โดยปลอดภัย ก็จะมาถวายบังคมพระองค์อีก”

จากนั้นพวกพ่อค้าก็ออกเดินทางไปค้าขายรอนแรมอยู่ในหนทางกันดารยากลำบาก น้ำที่มีอยู่ก็ค่อย ๆ หมดไป ครั้นได้พบบ่อน้ำเก่าเข้าบ่อหนึ่งปรากฏว่าไม่มีน้ำเลย บางคนก็สิ้นหวัง แต่บางคนกลับกล่าวว่า

“นี่เคยเป็นบ่อน้ำ แมต่อนี้มองไม่เห็นน้ำ แต่พวกเราก็คระหายน้ำอยู่ ฉะนั้นพวกเรามาช่วยกันขุดบ่อนี้ ให้ลึกลงไปอีกเถิด อาจจะพบน้ำก็ได้”

ฟังอย่างนั้นแล้ว พวกพ่อค้าทั้งหมดก็ช่วยกันขุดลึกลงไป ได้พบแร่เหล็ก แร่ทองแดง แร่ดีบุก

แร่ตะกั่ว แร่เงิน แร่ทอง หินแก้วมุกดา หินแก้ว
ไพฑูรย์จำนวนมาก และที่สุดก็พบน้ำ

พวกพ่อค้าต่างพากันดีใจยิ่งนัก และก็ด้วยความ
เป็นผู้รู้จักพอไม่ชี้โลกนี้เอง จึงหยุดจุด
มีใจพอกับทรัพย์เท่าที่จุดได้นั้น ชนกันไปบรรทุก
ใส่จนเต็มเกวียน แล้วเดินทางกลับสู่กรุงสาวัตถี
โดยปลอดภัย

รุ่งขึ้น พวกพ่อค้านั้นก็ไปเข้าเฝ้าพระศาสดา
ถวายทานและกราบทูลถึงเรื่องที่ได้ทรัพย์กลับมา
พระศาสดาทรงสดับแล้วตรัส

“ท่านทั้งหลายเป็นอุบาสกผู้มีศีลเป็นธรรม
มีสันโดษ (ใจพอ) รู้จักประมาณในทรัพย์ที่ได้
จึงสามารถได้ทั้งทรัพย์และชีวิตรอดกลับมา
ไม่เหมือนกับพวกพ่อค้าที่ไม่รู้จักพอเพียง ไม่รู้จัก
ประมาณ ไม่กระทำตามคำเตือนของบัณฑิต จึง
ต้องจบสิ้นชีวิตไป”

พวกพ่อค้าได้ยินอย่างนั้น พากันอ้อนวอน
ให้พระศาสดาตรัสเล่า พระองค์จึงทรงแสดง
เรื่องราวนี้

ใน

.....
อดีตกาล ณ กรุงพาราณสี มีหัวหน้า
พ่อค้าเกวียนคนหนึ่งซึ่งเป็นบัณฑิตผู้เฉลียวฉลาด
ทั้งความรู้และความสามารถ เขาได้แก้วน้ำ
ลินคำในกรุงพาราณสีบรรทุกเต็มเกวียน แล้วพา
พวกพ่อค้าอื่น ๆ เป็นอันมาก เดินทางไกลไป
ค้าขายที่เมืองต่าง ๆ

แต่เพราะหนทางไกลกันดารยากลำบาก น้ำ
ที่นำมาทั้งหมดไม่เหลือ ต้องเที่ยวแสวงหาบ่อน้ำ
กระทั่งได้พบบ่อน้ำเก่าแห่งหนึ่ง พวกพ่อค้าต่างก็
หิวกระหายน้ำ จึงช่วยกันจุดบ่อน้ำนั้นลึกลงไป ๆ
ได้เจอทรัพย์มากมายทั้งแร่เหล็ก แร่ทองแดง แร่
ดีบุก แร่ตะกั่ว แร่เงิน แร่ทอง หินแก้วมุกดา
หินแก้วไพฑูรย์ ในที่สุดก็เจอน้ำเย็นใสสะอาด ได้
ดื่มดับกระหายด้วยความยินดียิ่ง

แต่พ่อค้าชาวพาราณสีเกือบทั้งหมด ยัง
ไม่รู้สึกรู้หายพอกับทรัพย์ที่จุดได้มากแล้วนั้น จึง
ลงมือจุดบ่อน้ำให้ลึกลงไปยิ่งกว่าเดิม ด้วยใจชี้โลกว่า

“ในบ่อนี้ จะต้องเจอของมีค่ายิ่งกว่าทรัพย์ที่
จุดได้แล้วนั้น”

แม้หัวหน้าพ่อค้าเกวียนจะพยายามห้ามปราม
ตักเตือนอยู่ก็ตาม

“ท่านพ่อค้าผู้เจริญทั้งหลาย ขึ้นชื่อว่าความ
โลภนั้น เป็นต้นเหตุแห่งความพินาศ จงหยุด
เถิด อย่าจุดเกินไปนักเลย พวกท่านได้ทรัพย์มาก
แล้ว จงมีใจพอในทรัพย์ที่ได้มานั้นเถิด”

ถึงได้ยินคำเตือนอย่างไร พวกพ่อค้านั้นก็ยิ่ง
ขึ้นที่จะจุดอยู่นั้นแหละ ลึกลงไป ๆ...

ได้บ่อน้ำเท่านั้น เป็นที่อาศัยอยู่ของพญานาค
(ร่างคล้ายงูแต่ตัวใหญ่กว่างูมากนัก) เมื่อถูก
เบียดเบียนรบกวนที่อยู่อาศัยของตน จึงโกรธจัด
เลื้อยออกมาพันพิษฆ่าพวกพ่อค้าที่ตายทั้งหมด
เหลือได้แต่หัวหน้าพ่อค้าเกวียนเพียงผู้เดียวเท่านั้น

รอดตายแล้ว หัวหน้าพ่อค้าเกวียนจึงได้ทรัพย์
สมบัติบรรทุกจนเต็มทุกเล่มเกวียน เดินทาง
กลับคืนสู่กรุงพาราณสี เขาได้นำทรัพย์เหล่านั้น
ไปแจกจ่าย ทำให้ชมพูทวีป(ประเทศอินเดีย
สมัยโบราณ)เจริญรุ่งเรืองด้วยการให้ทาน ทั้ง
ยังสมทานศีล (ถือปฏิบัติศีล) รักษาอุโบสถ (ศีล ๘)
ไปจนตลอดสิ้นอายุขัย

.....

เมื่อพระศาสดาตรัสเรื่องราวนี้จบแล้ว ทรง
สรุปว่า

“พ่อค้าทั้งหลายมีความต้องการน้ำ ฟุ้งจุดบ่อ
น้ำเกิด แต่ไม่ควรจุดให้ลึกเกินไป (โลภมากไป)
เพราะบ่อที่จุดลึกเกินไปเป็นความลามก (หยาบซ้ำ
เลวทราม) จะทำให้ทั้งทรัพย์ที่จุดได้แล้ว ทั้งชีวิต
ของตน ต้องพินาศไปหมดสิ้น”

แล้วทรงเฉลยชาตกันนี้

“พญานาคในบ่อนั้น ได้มาเป็นพระสารีบุตร
ในบัดนี้ ส่วนหัวหน้าพ่อค้าเกวียน ได้มาเป็น
เรตถาคตในบัดนี้”

๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๓๖๗ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๘ หน้า ๕๖)

การปลุกเสกคนเพื่อให้เข้าถึงความเป็นพระแท้ๆของพุทธ
ที่ชาวอโศกได้จัดอย่างต่อเนื่องจนถึงครั้งที่ ๓๗
ก็ยังเป็นเรื่องยืนยันถึงความสำคัญ
ในการทำความถูกต้องให้กลับมาสู่เนื้อแท้ของพุทธ

ปลุกเสกฯ ให้เข้าถึง ความเป็นพระแท้ๆ

ทุกวันนี้พิธีพุทธาภิเษก พิธีปลุกเสกอิฐหิน ดินปูน พระเครื่องต่างๆ ยังคงเป็นหนึ่งใน พิธีกรรมของชาวพุทธในยุคนี้ ซึ่งนำพาผู้คนให้ หลงงมงาย ฟังข่าวตลกร้ายตลกดีลึกลับนอกตัว ยิ่ง กว่าการฟังพาดกรรมดิเนตน งานปลุกเสกพระแท้ๆ ของพุทธ จึงได้ถือกำเนิดขึ้น เพราะเป็นงานที่ จำเป็นและเร่งรีบที่สุดที่ชาวอโศกจะต้องขอทำ งานด้วยความบริสุทธิ์ใจจริงๆ คือ ทำความถูกต้อง ให้กลับคืนมาสู่คำว่า “**พุทธาภิเษกหรือปลุกเสก**” ให้ได้ โดยเน้นปลุกเสกคนให้เป็นพระ หรือ พุทธาภิเษก ให้ปาฏิหาริย์วิเศษที่ทำให้คนสามารถ เปลี่ยนแปลงและมีพลังในการพัฒนาขึ้นมาจริงๆ เป็นอนุสาสนีปาฏิหาริย์ คือ เน้น “คำสอน” จน มีปาฏิหาริย์เพราะประพฤติ ปฏิบัติตามคำสอนได้ งานปลุกเสกพระแท้ๆ ของพุทธ ครั้งที่ ๓๗

ได้จัดขึ้นระหว่างวันที่ ๖ - ๑๒ เมษายน ๒๕๕๖ ณ พุทธสถานราชธานีอโศก ต.บุงใหม่ อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี โดยมีงานต่างๆ ผสมเข้าด้วยกัน ถึง ๔ งาน คือ งานวิชาลัยบรรดาบัณฑิตบุญนิยม (ว.บ.บ.) งานตลาดน้ำอาริยะ และงานเพื่อฟ้าดิน เราจึงได้เห็นภาพนักปฏิบัติธรรมชาวอโศกต่าง เร่งชวนชวนในกิจน้อยใหญ่เพื่อยังประโยชน์ตน ประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อม

โดยเป้าหมายของงานปลุกเสกพระแท้ๆ ของพุทธก็คือ การทำคนให้เป็นพระ หรือผู้ประเสริฐ ในแบบพุทธ อย่างต่ำก็เป็นพระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี สูงสุดเป็นพระอรหันต์ ดังเช่นที่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรง “**พุทธาภิเษกหรือปลุกเสก**” คนอื่นๆ ต่อมา จนเป็น อาริยสาวก สืบต่อศาสนาให้ยั่งยืนสืบต่อไป

ในงานนี้มีท่านสมณะ และท่านสิกขมาตุ ที่เป็นเกจิอาจารย์ ผู้ช่วยแนะนำแนวทางในการดำเนินชีวิตสู่ความเป็นอารียะ เปิดโอกาสให้ผู้ ที่มาร่วมปฏิบัติธรรมในงานได้เข้าพบสนทนาธรรม ชักถามปัญหาเพื่อเพิ่มสัมมาทิฐิ และทำความเข้าใจในหมวดธรรมต่างๆ เพิ่มขึ้น

โดยผู้เข้าอบรมในงานปลุกเสกฯ จะต้องมาฝึก **ถือศีล ๘ รับประทานอาหารมังสวิวัตินละ ๑ มื้อและไม่สวมรองเท้า** เพื่อเป็นการฝึกบำเพ็ญสร้างวินัยให้กับตัวเองอย่างเคร่งครัด เป็นการอบรมธรรมะเพื่อพัฒนาจิตวิญญาณ มีทั้งปริยัติ และปฏิบัติ มีคำสอนคำอธิบาย และวิธีการที่จะ ลือในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้ได้ขัดเกลาบำเพ็ญตน ให้รู้จักการกินอยู่หลับนอนตามกรรมฐานของชีวิต เป็นพื้นฐาน มีการสังวรหรือระวัง สำรวมใน กายวาจาใจ เช่น การเดินกุ่มมือ กินอย่างสำรวม ใช้ชีวิตอย่างสมณะในกรอบของถือศีล ๘ ย่อม เป็นการปฏิบัติธรรมตามหลักพระพุทธศาสนา ที่ พระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็นการปฏิบัติที่ไม่ผิดทาง เรียกว่า อปัณณกรรม มีสามประการ คือ สำรวมอินทรีย์ โภชนมัญญัตตฤตาและ ชาคริยานุโยคะ

การปฏิบัติธรรมที่เป็นพื้นฐานในการดำเนิน ชีวิต อย่าง เรืองการกินอยู่หลับนอน ด้วย อปัณณกรรมดังกล่าว ย่อมเป็นการปฏิบัติตาม หลักอริยมรรคมีองค์ ๘ ที่กำจัดทุกข์ในชีวิต ประจำวันได้อย่างดีเยี่ยม ไม่มีทางผิดพลาด ซึ่งเป็นเรื่องใกล้ตัวของมนุษย์เราทุกคน แต่จะมี ลักก็คนที่สามารถไซรห์สลบอันน่าอัศจรรย์ของ ธรรมะของพระบรมศาสดาที่จะนำพาเราไปสู่การ บรรลุธรรม เป็นพระแท้ๆ ของพุทธตามลำดับ ขึ้นได้อย่างแท้จริง

ในยุคนี้ที่ชาวอโศกต้องเฝ้าหมั่นเฝ้าเฝ้ากว้างให้ ลังคมภายนอกเพิ่มมากขึ้น กิจกรรม การงาน ต่างๆ จึงต้องมีเพิ่มมากขึ้นไปโดยปริยาย **“การ ปฏิบัติธรรมด้วยการทำงาน”** จึงเป็นอีกปัจจัยหลัก

ที่เหล่านักปฏิบัติธรรมจะต้องปฏิบัติโดยเน้น มรรคมีองค์ ๘ อันเป็นหนทางอันประเสริฐ เป็นการเดินจากความทุกข์ไปสู่ความเป็นอิสระ หลุดพ้นจากทุกข์ ซึ่งมนุษย์หลงยึดถือและ ประกอบขึ้นใส่ตนด้วยอำนาจของวิชา มรรคมี องค์แปดคือต้องพร้อมเป็นอันเดียวกันทั้ง ๗ องค์ จึงจะสมบูรณ์เป็นองค์ ๘ คือก่อเกิดสัมมาสมาธิ ดุจเชือกพันแปดเกลียวคือ การอบรมทำให้มาก ให้ขยัน มีภาระงานอันไม่มีโทษ มีแต่ประโยชน์ ถ้ายืดเยื้อ ปฏิบัติอยู่ท่ามกลางผัสสะ และกระทำ วิปัสสนา ขัดเกลาตนด้วยปญญาภิสังขาร

ในภาคบ่าย ท่ามกลางอากาศที่ร้อนอบอ้าว ของเดือนที่ได้ชื่อว่า เป็นเดือนที่ร้อนที่สุดของ ประเทศไทย ได้มีการจัดกิจกรรมที่ชื่อว่า **“ปฏิบัติ การมรรคองค์ ๘ ขัดเกลาด้วยปญญาภิสังขาร”** คือการลงฐานงาน หรือการบำเพ็ญคุณของนิสิต วิชาลัยบรรดาบัณฑิตบุญนิยม (ว.บ.บ.) เราจะ ได้เห็นภาพของนักปฏิบัติธรรมชาวอโศกต่างร่วม แรงลุยงาน ประหนึ่งปฏิบัติการณ์ของนักรบแห่ง กองทัพธรรมที่สู้รบกับเหล่ามารด้วยความกล้าหาญ คือ ระดมแรงกันทำอย่างเอาจริงเอาจัง ทำแบบ ถวายชีวิต มีการร่วมไม้ร่วมมือเป็นจิตที่ร่วม ประสานเป็นหนึ่งเดียว เป็นเอกภาวะที่ชัดเจนขึ้น มีความพร้อมเพรียง โดยจะเกิดตั้งแต่สังคะที่มีความ ก่อกูล อวิวาทะ ความไม่แยกไม่แตกกัน ปรากฏยืนยันตามคุณลักษณะที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ การปลุกเสกคนเพื่อให้เข้าถึงความเป็นพระแท้ๆ ของพุทธที่ชาวอโศกได้จัดอย่างต่อเนื่องมาอย่าง ยาวนาน จนถึงครั้งที่ ๓๗ ก็ยังเป็นเครื่อง ยืนยันถึงความสำคัญในการทำความถูกต้องให้ กลับมาสู่เนื้อแท้ของพุทธ เพื่อเดินตามรอย พระบรมศาสดา โดยการปลุกเสกคน จากปุถุชน ผู้หนาไปด้วยกิเลสตัณหา เลื่อนขึ้นสู่อาริยชน ผู้ پاکเพียรลดละกิเลสจนเบาบาง นำพาชาวพุทธ บางส่วนสามารถพึ่งพากรรมดีในตน จนเป็นที่พึ่ง แก่สังคมได้ **๓** อ่านต่อฉบับหน้า

๒ ล้านล้าน มิใช่ของฟรี แต่ดอกเบี๋ยเริ่มเดินทาง
คนกัต้องรอบคอบ แบ่งประเภทกิจการเร่งด่วน
กิจการระยะยาว

“ของดี” ใคร ๆ ก็อยากได้
แต่ถ้าเงินไม่พออาจต้องรู้จัก “รอ”
กั ๒ ล้านล้าน รัฐบาลชี้แจง
มีแต่ “คาดว่า” เต็มไปหมด

อณาทานั่ง ทุกขัง โลก

พุทธภษิต “การเป็นหนี้ เป็นทุกข์ในโลก”
ถามเด็กคงเฉย แต่ถามบางคน จะรีบพยักหน้า
หงิกหงัก ๆ
คุณไม่เคยเป็นหนี้ คุณไม่รู้หรือ ทุกข์ขนาด
ไหน!
ทุกข์จากนี้เป็นห่วงลูกโซ่ กระทบกันเป็น
ทอด ๆ
ตัวคนกัก็ทุกข์ กังวล จะส่งดอกส่งต้นยงใจหวา?
ยงทำมาค้าขายก็แทบจะไหวนางกวกเข้าสาย
บายเย็น
เครียดมาก ลูกเมียก็รับอารมณ์คนละกัอน

สองกัอน
ทั้งบ้านมีความเครียดเป็นอาหาร!
จะขายของกัก็ต้องบวกดอกเบี๋ยผสมปนเป
กลัวจ่ายหนี้ไม่หมด ของขายกัก็ต้องแพงขึ้น
คู่แข่งฝั่งตรงข้ามได้แต่แอบยิ้ม ๆ
แต่หากพอค้ำกัทุกคน ลินค้ำกัก็ต้องแพงตาม
เป็นธรรมดา เพราะบวกดอกเบี๋ยเต็มที
และนี้แหละสังคัมกัทุกข์ ทุกข์เพราะแพงเกิน
จริง
การกัยืมเป็นวิฆามหัตถจรรย์ ที่มมนุษย์คิดค้น
สำเร็จ

โยกเงินอนาคตมาใช้ ณ ปัจจุบัน คิดได้ไง?
รุ่นเก่าแก่ เวลาขยับขยายร้านเขาจะใช้เงินเก็บ
รุ่นอาเสี้ยน ใจใหญ่กล้าได้กล้าเสีย โตช้าไม่ทัน
ใจต้อง “ขอกู้” ขอซื้ออนาคตมาลงทุน
ชีวิตมนุษย์ หากมีหนี้สินมากก็มักจะเป็นที่
รังเกียจของสังคม
บางคนชอบยืม แต่ไม่ใช่ บอกได้เลย ไม่มีใคร
อยากคบ!
หนี้สินมาก ก็จะมีชีวิต “เอาตัวรอด” ไปวัน ๆ
ยืมซ้ายไปขวา ยืมขวาไปซ้าย
กู้ดอกร้อยละ ๑๐ ไปคืนหนี้เก่า
กู้ดอกร้อยละ ๒๐ ไปคืนเงินต้นที่คิดดอก
ร้อยละ ๑๐
กู้ดอกร้อยละ ๓๐ ไปคืนเงินต้นที่คิดดอก
ร้อยละ ๒๐!
ไม่มีอนาคต มีดมนอนธการ เหงว้า!
หนี้สินยิ่งมาก ยิ่งขอตายตาบหน้า แก้ปัญหา
ผ่านไประยะ ๑
หนี้สินยิ่งมาก ความตั้งใจทำงานยิ่งลดลง
เพราะเหตุนี้ เมื่อคิดจะช่วยปลดหนี้
**คนรวยหนี้ต้องเปลี่ยนนิสัย ต้องปรับเปลี่ยน
พฤติกรรม**
มิฉะนั้นให้กู้เท่าไรก็หมดตุต!
เพราะเหตุนี้ใครคิดปลดหนี้ แต่ไม่ยอมจัดฝึก
อบรม บ่มนิสัย ดัดสันดาน เปลี่ยนพฤติกรรม
“ไม่ควรซื้อ ก็อย่าไปพิโรธ...”
จึงเท่ากับซ้ำเติมคนรวยหนี้ให้ตกนรกหมกไหม้
รัฐบาลประชานิยม แจกฟรี ๑ แสนบาทให้
คนซื้อรถครั้งแรกของชีวิต
เท่ากับการเร่งให้มีหนี้ก่อนวัยอันควร!
จาก “เด็กหญิง” กระโดดเป็น “นาง” ทันท
ทันใด
จะร้องไห้หรือหัวเราะ ก็ถามเจ้าตัวก็แล้วกัน
พอเป็นหนี้รถ เงินทองที่จะกระจายเพื่อซื้อ
ข้าวของเครื่องใช้ก็ชะงักงัน
เศรษฐกิจของกินของใช้คลานกระดืบ ๆ แต่
เศรษฐกิจของรถยนต์ ทำให้เจ้าของกิจการยืม

ระเบิด แลปลิ้นปล้อน

**นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า “นายทุน” ก็ต้อง
รัก “นายทุน” ส่งเสริม “นายทุน”**

ชนชั้นใดก็ยอมทำเพื่อผลประโยชน์ของ
ชนชั้นนั้น!

รัฐบาลประชานิยม ยุคเสียใหญ่กินดีเสีย
ดีหมี หัวใจโตโนเสาร์ ประกาศกู้ ๒ ล้านล้าน เพื่อ
อำนวยความสะดวกประชาชน

เรื่องนี้ใคร ๆ ก็ชอบ ใคร ๆ ก็อยากได้
อยากได้นะก็อยากได้ แต่ต้องดูกำลังจ่าย
สู้ไหวหรือไม่?

เหมือนกินข้าวโต๊ะนี้ แต่ตอนบอຍเก็บเงินก็
ซีไปโต๊ะโน้น!

รัฐบาลใจกล้า ผากความหวังไว้กับอนาคต
ถ้าถนนหนทางดี การคมนาคมสะดวก

ประชาชนทำมาค้าขายคึกคัก รัฐบาลก็จะได้
ภาษีมาคืนหนี้

รัฐบาลใช้หมวกสีแดงแก้ปัญหาด้านการคาด
หวัง คาดว่า คาดจะ...

ต่อด้วยหมวกสีเหลือง ที่เห็นโลกในแง่ดี มอง
ปัญหาสบายมาก ต้องสำเร็จ ๆ

แต่โดยข้อเท็จจริง รัฐบาลต้องชัดเจน
รายได้จากไหน เท่าไร ปีไหน ต้องชัดเจน
มิใช่ให้รุ่นต่อไปคำนวณเอง!

๒ ล้านล้าน มิใช่ของฟรี แต่ดอกเบียเริ่มเดินทาง
คนกู้ต้องรอบคอบ แบ่งประเภทกิจการเร่งด่วน
กิจการระยะยาว

“ของดี” ใคร ๆ ก็อยากได้ แต่ถ้าเงินไม่พอ
อาจต้องรู้จัก “รอ”

กู้ ๒ ล้านล้าน รัฐบาลชี้แจงมีแต่ “คาดว่า”
เต็มไปหมด

มองโลกในแง่ดีก็ดีอยู่ แต่มองโลกในแง่ร้ายก็
ต้องพิจารณา

กู้ ๒ ล้านล้าน เสียตายดอกเบียที่เสียไปกับ
โครงการที่ไม่เร่งด่วน โครงการที่รอได้

นายแנםมาก ยกมือให้รัฐบาลชุดนี้ไปเลย ใคร
จะกล้าหาญชาญชัยบ้าบิ่นบ้าบอยิ่งกว่านี้? **๒**

>>ต่อจากฉบับที่ ๘๗๓<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

● ภาพเบ็ก ทองโต

ขอย้ำนะว่า “อิตตา”มีขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย แต่ถ้า**ไม่เป็นไปตามลำดับ** มันก็ผิดแล้ว ตามพุทธพจน์ ไซ้มัย? จึงต้องส่งตรงตามด้วย**ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย** ซึ่งต้องเรียนรู้“อิตตา” และปฏิบัติลุลละ จนดับ“อิตตา”ขั้นต้นได้แก่ “**โอฟริกอิตตา**”มาก่อน เป็นลำดับแรก

ข้อสำคัญก็คือ **ต้องมี“สัมผัส”เป็นปัจจัย เกิดสภาวะอยู่** จึงจะถูกต้อง

ใ นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นกรการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย ดังนั้น แต่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ“ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญญาข้อที่ ๙. มีว่า **ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก** **ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง** **เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก** **ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้**

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ** **“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”** ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ **ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข** **เป็นอันขาด**

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร” **อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”** ของสังคม(ขั้นที่ ๑ **คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ** **นับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี** **คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา **“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”**จากงานการเมืองอยู่ **จึง** **ไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ** **เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,** **โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด** **ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง** **และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น**

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน **การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ด้วยโลภะ** **ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี** **เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น** **นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง** **น้อยลงๆด้วย เท่านั้นๆ หรือคือผู้เป็น** **นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มีความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาทกัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน** (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็นสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานะฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มีความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”** และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. **ฐานะนักบวช** ๒. **ฐานะนักบริหาร** ๓. **ฐานะนักบริการ** ๔. **ฐานะนักผลิต**
๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้บูชากันที่เดี๋ยว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็นหลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคมแท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น**“ที่พึ่ง”**สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยังเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดในประชา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง** **อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”** ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย**“วรรณะ ๙”** เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘ **“การไม่สะสม”** ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มัจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”** อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”** ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พริ้งพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมัจฉาทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”**ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษาหลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”**ที่จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธานที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกตรภูมิ”**ได้แน่ๆ

“มัจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. **ทานที่ให้แล้ว มีผล(อตถิ ทินนัง)** หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็นโลกุตรธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิ) ว่า “ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิวฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จะจึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิวฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตร” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ชั้นสูงชั้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็นทางการ “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิสูตตร-ลักกายทิวฐิสูตตร-อตตานาทิวฐิสูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิด ที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบัน นั่นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพัทธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นไปบริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เขียวอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์ชั้นอุตตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรามังสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยจนถึง “อวิชา ๘” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชา” ซึ่งเราได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิ” (มิจฉาทิวฐิ) แลเรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียวนี้ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะประโยชน์” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ดังนั้น ที่ท่านสรุปไว้ว่า เมื่อมีสัมมาทิวฐิ สัมมาสังกัปปะ จึงพอเหมาะได้ (ปะโหติ) ก็หมายความว่า เมื่อมีสัมมาทิวฐิ จึงปฏิบัติ “สังกัปปะ” ให้เกิดขึ้น (ปะโหติ) เป็น “สัมมา” หรือดำเนิน (ปะโหติ) อย่างพอเหมาะ (ปะโหติ) เพียงพอ (ปะโหติ) สามารถ (ปะโหติ) ทำให้เจริญพัฒนาไปตามลำดับๆ

ด้วยนัยนี้เอง เมื่อมีสัมมาทิวฐิ สัมมาสังกัปปะ

จึงพอเหมาะได้

ข้ออื่นๆของ“มรรค”เจริญขึ้นเป็น“ผล”ก็นัยเยี่ยงนี้
เมื่อมีสัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจาจึงพอเหมาะได้
เมื่อมีสัมมาวาจา สัมมากัมมันตะจึงพอเหมาะได้
ฯลฯ

จนถึงเมื่อมีสัมมาญาณ สัมมาวิมุตติจึงพอเหมาะได้
ที่สุดก็คือ เมื่อกำจัด“อกุศลเจตสิก”ได้สิ้น ก็ไม่มี
“เหตุ”(สมุทัย)เข้าไปร่วมปรุงแต่งในจิตเจตสิกของเรา เพราะ
“เหตุ”คืออกุศลจิตไม่มีแล้วใน“การปรุงแต่ง”(สังขาร)นี้
ดังนั้นวิสังขารของเรา ที่มี“ผลธรรม”ในการปฏิบัติ ก็
เป็นอกิสังขารหรือวิสังขาร หากจะออกมาเป็นวิกรรม ก็เป็น
“การพูดจา”อันไม่มี“เหตุ”ให้เกิดวิกรรมเป็น“มิถจวาจา”
แต่จะเป็น“สัมมาวาจา” เพราะ“ใจเป็นประธาน”(มนุพพพังฯ)
นั่นก็คือ สัมมาวาจาจึงพอเหมาะได้

ซึ่งผู้ที่ไม่รู้การปฏิบัติที่สัมมาปฏิบัติ ก็ทำได้แค่
“การควบคุมวาจา”ตามปกติปุถุชนเท่านั้น ศกสนาไหนก็ทำ
อยู่แล้ว หรือคนที่ใฝ่ดีเขาก็ทำเป็นธรรมดา ซึ่งยังไม่ใช่
“การทำใจในใจ”(มนสิการ) ดังที่สาธยายมา จึงไม่มีธรรมะ
ที่มีผล(นัตถิ) แม้มี ก็ไม่แน่วไม่เที่ยงแท้เด็ดขาด ก็ได้ แต่ได้
ระยะหนึ่ง จะแปรปรวนไปได้ตามกิเลสที่ยังไม่ได้กำจัด เพราะ
ไม่สัมมาทวิปฏิ จึงไม่หมดไป ไม่ลดไม่ละไปชนิดที่ถูกตัว
ถูกตนของ“ตัวตนกิเลส”แท้ๆถึงขั้นปรมาตธรรมแบบพุทธ

ดังนั้น ผู้ที่อธิบายกันว่า “ศีล”สามารถควบคุมได้แค่
กายกับวาจาเท่านั้น ส่วน“ใจ”ให้ไปนั่งหลับตาทำสมาธิ
เท่านั้น จึงเป็นการปฏิบัติที่แยก“ไตรสิกขา”ออกเป็น ๓ ส่วน
ต่างปฏิบัติกันคนละอย่างคนละส่วน ไม่เป็นหนึ่งเดียวกัน

ก็สามารถ“ควบคุมวาจา”ให้เป็น“วาจาสุจริต”ได้ สามัญ
คนทั่วไปก็มีมารยาทสังคัม ทำกันเป็นปกติอยู่แล้ว หรือโดย
สัญชาตญาณสามัญ ก็ควบคุมระมัดระวังกันอยู่แล้ว ตามแต่
จะทำได้ จะได้มากหรือได้น้อยเท่าใดๆของตนๆแต่ละบุคคล
และแม้ควบคุมได้ก็ไม่เที่ยงแท้ยั่งยืน เพราะไม่มีหลักประกัน

หรือแม้จะทำ“สมาธิ”แบบหลับตาสะกดจิตกัน แล้ว
เชื่อว่า สมาธิมีพลังควบคุมกายและวาจาได้ “ใจ”อาจจะม
พลังออกมาบังคับควบคุมกายวาจาได้ ก็เหมือนคนทั่วไป
ทำได้นั่นเอง ตามสัญชาตญาณ ตามมารยาทสังคัมที่ตน

ต้องระวัง ถ้านั่งสมาธิเก่งก็อาจจะทำได้ดีกว่าคนไม่ได้นั่ง
สมาธิ ก็อาจจะเป็นบ้าง ซึ่งแม้จะได้เท่าใดๆได้เท่านั้นๆ
แต่กระนั้นก็ไม่เที่ยงแท้ไม่ถาวรไม่ยั่งยืนได้จริงเท่ากับผู้
“สัมมาทวิปฏิ”ที่มีวิปฏิบัติเข้าถึงการสัมผัสตัวตนของกิเลส
แล้วกำจัดกิเลสอย่างถูกตัวตน ตัวตนลดลงๆ จนตัวตนดับ
และสัมผัสความดับตัวตนชนิดที่รู้จักผู้แจ้งรู้จริง“อิตตา ๓”
(ตัวตน ๓)แท้ๆ ด้วยการสัมผัส“กาย”ของรูปนามทั้งหมด

ดังที่พระพุทธทวจนะที่ว่าไว้ ในทักษิณียบุคคล ๗
ต่อให้มีอาสวะบางอย่างสิ้นไปได้ เช่น “กายสักขีบุคคล”
พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ชัดว่า ยังไม่ถึงขั้น“อรหัตต์” เพราะมี
ผลแค่“อาสวะบางอย่างเท่านั้นสิ้นไป” ยังไม่ถึงขั้น“อาสวะ
ของผู้นั้นสิ้นหมดแล้ว” เพียงแค่เป็น“บุคคลบางคนใน
โลกนี้ ได้ถูกต้องวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอริยาบถอยู่
ทั้งอาสวะบางอย่างของผู้นั้นก็หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็น
ด้วยปัญญา นี้เรียกว่า บุคคลผู้เป็นกายสักขี ”เท่านั้น

ก็เห็นชัดอยู่แล้วว่า“กายสักขีบุคคล”นี้มีโอกาสได้
“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”อยู่บ้าง จึงเรียกว่า“กายสักขี”

ถ้าผู้ปฏิบัติใด ต่อให้ปฏิบัติหนักแทบตายนานแค่ไหน
หากไม่ถูกต้องหรือไม่สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย แล้วเห็น
ด้วยปัญญาบ้าง ซึ่งจะเป็นปัญญาชนิด“สัมมปปปัญญา”
ที่เดียว ก็แน่นอน ผู้นั้นไม่สามารถ“ดับอาสวะ”ใดๆได้เลย

ท่านเจ้าคุณพระพรหมคุณาภรณ์ให้ความหมาย“กาย
สักขี”ว่า “ผู้เป็นพยานด้วยนามกาย”, “ผู้ประจักษ์กับตัว”,
พระอริยบุคคลตั้งแต่โสดาบันขึ้นไปจนถึงผู้ตั้งอยู่ในอรหัตต
มรรค ที่เป็นผู้มีสมาธิในทริยเรงกล้า ได้สัมผัสวิโมกข์ ๘
(เมื่อบรรลอรหัตตผลกลายเป็นอุกโตภาควิมุตติ)

นั่นคือ คำแปลของท่านเจ้าคุณพระพรหมคุณาภรณ์
ยังยืนยันว่าต้องได้สัมผัสวิโมกข์ ๘ จึงจะบรรลอรหัตตผล
ที่จริงต้องมีคำว่า “สัมผัสด้วยองค์ประชุมทั้งภายนอก
ภายในพร้อมทั้งหมด(กายเนย ฝุสลิตวา วิหระติ)เห็นอยู่หลังๆ”
ด้วย ดังนั้น “กายสักขีบุคคล”ผู้ใด ถ้ายังไม่ได้“สัมผัส
วิโมกข์ ๘ ด้วยกาย และเห็นด้วยปัญญาที่สัมมาพร้อม”

ก็ทำให้“อาสวะ”สิ้นไปไม่ได้
พระพุทธเจ้าจึงทรงยืนยันว่า สายศรัทธาที่ปฏิบัติมา
ถึงขั้น“กายสักขี”ปานนี้ ถ้าไม่“ถูกต้องหรือสัมผัสวิโมกข์ ๘

ด้วยกาย แล้วเห็นด้วยปัญญา” ก็ไม่สามารถทำให้“อัสวะ ลื่นไปได้”เลย เพราะ“ถูกต้องหรือสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย แล้วเห็นด้วยปัญญา” นั้นแหละ จึงมีผล“อัสวะบางอย่าง ของผู้นั้นก็หมดสิ้นแล้ว” แต่ละดับต้นชั้น“ศรัทธาวิมุตติ และศรัทธาอนุสारी”จึงไม่ต้องพูดเลย

ส่วน“สายปัญญา”นั้น ย่อม“สัมมาทิฏฐิ”มาแล้วแต่ต้น ตั้งแต่“ธัมมานุสारी”ก็ต้องมีอารยผลมาตามลำดับ (เพราะถ้า ขนาดสายปัญญาแต่อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”ไปตามลำดับไม่ได้ แล้วจะเป็นทฤษฎีสัมบูรณ์ได้อย่างไร) ยิ่งถึงขั้น“ทิฏฐิปัตตะ” ก็เห็นชัดอยู่แล้วว่า ท่านเรียกว่า“ทิฏฐิปัตตะ” ซึ่งหมายถึงผู้ที่“บรรลุแล้ว,ถึงแล้ว”(ปัตตะ) จะบรรลุก็ต้องได้ด้วย“ความเห็น (ทิฏฐิที่เป็นสัมมา)”แน่นอน จึงจะบรรลุสัมมาผล ไข่ม้อย?

สายปัญญา จึงปฏิบัติโดยมี“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย เห็นด้วยปัญญา” มาตั้งแต่ธัมมานุสारी เมื่อถึงขั้น“ปัญญาวิมุตติ” พระพุทธองค์ก็ตรัสให้เห็นชัดว่า ไม่ต้องกล่าวหรือว่า สายนี้จะต้อง“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”

พยายามทำความเข้าใจอย่างสำคัญตรงนี้ให้ดีๆ ที่ พระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้ที่ได้“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”นะ จึงจะสามารถทำ“อัสวะบางอย่าง”สิ้นหมดไปได้บ้าง(อัญญา วิโมกเข กาเยน ผุสตะวา วิหระติ ปัญญาเย จัสส ทิสฺวา เอกัจเจ อาสวา ปริกฺขีณา โทหนฺติ) แล้วจึงจะถึงขั้นทำ“อัสวะของผู้นั้น หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา”

คำว่า“เอกัจจ” ซึ่งหมายถึง บางอย่าง ยืนยันอยู่ชัดๆ หากไม่สามารถ“ถูกต้องหรือสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย เพราะเห็นด้วยปัญญา”แล้ว จะมีวิธีอะไรที่จะ“ดับสิ้นอัสวะลงได้”บ้างล่ะ?

ถึงขั้น“ดับอัสวะ”นะ หมายถึงล้างเชื้อขันธ์ปลายสุดของกิเลสกันทีเดียว เพราะ“อัสวะ” คือ กิเลสที่นอนเนื่องอยู่ในสันดานดังของหมักดองนี้ เป็นกิเลสหรือ“อนุสัย” ซึ่งเป็น“อนุสัย” นั่นก็คือ กิเลสอย่างละเอียดที่นอนเนื่องอยู่ในสันดานถึงกันเบิ่งของจิต นี้ เป็น“สังโยชน์”ขั้นปลายสุดท้าย ดังนั้น ผู้ที่สามารถทำ“อัสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา” จึงจะชื่อว่า “อุกโตภาควิมุตติ” ซึ่งเป็นคุณสมบัติของผู้มี“เจโตวิมุตติ และปัญญาวิมุตติ อันหาอัสวะมิได้”

ตามคำตรัสที่ว่า ถูกต้องหรือสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอริยาบถอยู่ ทั้งอัสวะของผู้นั้นก็หมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา (อัญญา วิโมกเข กาเยน ผุสตะวา วิหระติ ปัญญาเย จัสส ทิสฺวา อาสวา ปริกฺขีณา โทหนฺติ) เพราะการบรรลุธรรมขั้น“อรหัตตผล”ที่“สัมมาทิฏฐิ”แบบพุทธนั้น “ตัวจิต”(เจโต)ก็ต้องวิมุตติ และ“ตัวรู้”(ปัญญา)ก็ต้องรู้ตนเองของตนเองว่าเรามีวิมุตติแล้ว จึงจะชื่อว่า“อรหันต์” ผู้บรรลุถึงที่สุดใน“อระหะ”(ตามพยานุชณะคือภาวะหมดสิ้นความลับในเรื่องของกิเลสตามอรรถก็คือความไกลจากกิเลส)

ซึ่ง“บุคคลผู้เป็นปัญญาวิมุตติ” ก็คือ คนที่“อัสวะของผู้นั้นหมดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา” เป็นผู้ที่มี“เจโตวิมุตติและปัญญาวิมุตติ อันหาอัสวะมิได้”พระพุทธเจ้าตรัสลำนวนอย่างนี้ไว้ มีมากมายนับไม่ถ้วน ซึ่งหมายถึงผู้“ดับอัสวะสิ้นได้แล้ว” ก็ต้องสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกายแน่นอน

เพราะการปฏิบัติที่สมบูรณ์ด้วย“สัมมาปฏิบัติ”ที่ตรงตามคำตรัสของพระพุทธเจ้า จะต้องสมบูรณ์ด้วย“ปฏิจกสมุพบาท” ที่ครบบริบูรณ์ทั้ง“รูป”และ“นาม” ทั้งภายนอกและภายใน เช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ผู้จะพ้น“อวิชชา”หรือทำให้“อวิชชา”ซึ่งเป็นเหตุต้นตอในปฏิจกสมุพบาท”ถึงขั้น“ดับสนิท”ได้นั้น ท่านตรัสไว้ชัดเจนว่า ต้องเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“อายตนะ ๖ -สัมผัส ๖ -เวทนา ๖ -ตัณหา ๖ -วิญญาณ ๖” จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“สังขาร ๓(กายสังขาร,วจีสังขาร,จิตสังขาร) -นาม ๕(เวทนา,สัญญา,เจตนา,ผัสสะ,มนสิการ) -รูป ๒ (มหาภูตรูป,อุปาหयरูป) -ชาติ ๕”(ชาติ,สัญญาชาติ,โอภกัณตี,นิพพัตติ,อกินิพพัตติ)ได้ตามพระวณะที่ตรัสใน“วิวัจนสูตร”นี้แหละ(ในสูตรอื่นๆมีอีกมาก)

ซึ่งใน“อัญญาตติยสูตร”(ข้อ ๗๑ เป็นต้นไป)พระองค์ก็ทรงเน้นให้เห็นชัดว่า หากไม่มี“ผัสสะ(สัมผัส)เป็นปัจจัย” ก็จะไม่“เห็นทุกข์เกิดขึ้น”ให้เห็นเป็นของแท้ ประเด็นนี้ พระพุทธเจ้าทรงเน้นสำคัญด้วยนะว่า ถ้าเข้าใจไม่ถ่องแท้ตรงนี้ คนมักจะกล่าวต่อพระพุทธเจ้าคือ “กล่าว”ผิดเพี้ยนไปจากคำตรัสของพระองค์ จึงผิดไปจาก“ความตรัสรู้”ของท่านผู้มี“ผัสสะ”(สัมผัส)จึงจะรู้ว่า ตนเองมี“ความยึดถือ”(อุปาทาน)อยู่แท้ๆ เพราะภาวะหรืออาการของ“อารมณฺ์สุขหรือทุกข์หรือไม่สุขไม่ทุกข์”อันเกิดจาก“สัมผัส ๕” คือ ตา,

หู, จมูก, ลิ้น, กาย ชื่อว่า “**โอฟาริกอตัตา**” (อตัตาหยาบ) ยังมีอยู่ใน “**ทุกชนโรธสูตร**” (ข้อ ๑๑๑ เป็นต้นไป) พระวัจนะก็ทรงยืนยันชัดว่า การประชุมแห่งธรรม ๓ เป็น “**ผัสสะ**” จึงจะสามารถศึกษาทั้งรูปธรรม (อุปาทายรูป) และนามธรรมที่เป็น “**วิญญาณ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ**” บริบูรณ์ใน “**โลกนิโรธสูตร**” ต่อไปอีก (ข้อ ๑๖๔) จะรู้จัก “**โลก**” จะเห็น “**ความเกิดแห่งโลก**” ก็เพราะอาศัย **ตาและรูป** จึงเกิด “**วิญญาณทางตา**” (จักขุวิญญาณ) ความประชุมแห่งธรรม ๓ ประการเป็น **ผัสสะ** เป็นต้น จึงจะได้รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ (โลก)-ชาติ-ชราและมรณะ... ซึ่งเกิดขึ้น-ตั้งอยู่ ยัง “**ไม่ดับ**” ชนิดที่สัมผัส **เห็น** อยู่โต้งๆ หลัดๆ **ไม่ใช่**จินตามยปัญญาเท่านั้น

แล้วจึงสามารถ “**ดับ**” ภาวะที่ **ควรดับต่างๆ** เหล่านั้นได้ อย่างเป็นจริง “**เห็น**” ของจริง มีสภาวะจริงสัมผัสอยู่ โทหน่เป็น “**ภาวนามยปัญญา**” คือ ปัญญาขั้นมี “**ผลเกิด**” ให้รู้เห็นนี่คือ **โลกหยาบ** **ขั้นต้น** ที่จะต้องมี “**ผลดับเหตุ**” ได้ตั้งนั้นใน “**ใจ**” เองนั้น ถ้า **ไม่มี “ผัสสะ”** **ไม่ต้องอาศัย**

“สัมผัส” ภายนอก “**โอฟาริกอตัตา**” ย่อมไม่เกิด คือ **ไม่เกิด** **อตัตาหยาบ** ซึ่งเป็น “**อตัตา**” **ขั้นต้น** ที่จะต้องเรียนรู้ได้ก่อนลำดับแรก ก็ไม่ได้เรียนให้งามทั้ง **ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย** จึงจะลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล ส่างดงามตามพระอนุสาสนี

ขออย่านะว่า “**อตัตา**” มี **ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย** แต่ ถ้า **ไม่เป็นไปตามลำดับ** มันก็ผิดแล้ว ตามพุทธพจน์ ใช่มั๊ย?

จึงต้องส่างดงามด้วย **ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย** ซึ่งต้องเรียนรู้ “**อตัตา**” และปฏิบัติตลอด จนดับ “**อตัตา**” **ขั้นต้น** ได้แก่ “**โอฟาริกอตัตา**” **มาก่อน** เป็นลำดับแรก ข้อลำดับนี้ก็คือ **ต้องมี “สัมผัส” เป็นปัจจัย** เกิดสภาวะอยู่ จึงจะถูกต้อง

“**ใจ**” โดยไม่มี “**ผัสสะ**” (สัมผัส) ก็เกิด “**อตัตา**” เองได้ เรียกว่า “**ธรรมมถณ**” ไม่เรียกว่า “**โผฏฐัพพมถณ**” ซึ่งเป็นภาวะของ “**มนมยอตัตา**” คือ **รูปหรืออตัตาที่สำเร็จด้วย “จิต”** ส่วนในภาวะที่เป็น “**อรุปรอตัตา**” ก็ **อรุปรหรืออตัตาที่สำเร็จด้วย “สัญญา”** ตามที่ตนพึงสร้างเพราะความหลงยึดติด อันยังเป็นอุปาทานอยู่ของตน อีกหนะแหละ

คำพูดที่ได้จากความคิดจินตนาการ นั้น เป็นแค่ “**โวหาร**” (การกล่าว, การเรียก) จินตนาการออกมาเรียก จะ

เป็นอะไรก็ได้ มีได้เป็นได้ หรือไม่มีก็ได้ ไม่เป็นก็ได้ ก็แค่ “**โวหาร**” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสใน “**ชาณุโสณสูตร**” (ข้อ ๑๓๒ เป็นต้นไป) ยัง **ไม่ใช่**ภาวะ “**ความจริง-ของจริง**” ตามที่ “**มี**” ให้สัมผัสได้จริง

หรือแม้แต่ “**โลกายติกสูตร**” (ข้อ ๑๓๕ เป็นต้นไป) “**ทิวฐิ**” ก็สามารถสร้าง **ทิวฐิ** ด้วยการรู้การเรียนได้แค่ “**ความเข้าใจ, ความเห็น**” แค่ **โลกายตศาสตร์** (ประกาศความรู้ของชาวโลกทั้งหลายปรัชญาที่ประชาชนยึดถือ ที่ยังไม่ “**สัมมา**” แบบพุทธ หรือยังไม่ใช้ **โลกุตรศาสตร์**) จะเห็นว่าอะไร “**มี**” (อตัถิ) หรืออะไร “**ไม่มี**” (นตัถิ) ก็สามารถ “**คิดเห็นหรือเข้าใจ**” ไปได้ทั้งนั้น จะโต้งไปข้างไหนก็ได้ **มี**ก็ได้ **ไม่มี**ก็ได้ ยังไม่ใช่ความจริง ยังไม่ใช่ความแท้ ตอบข้างใดข้างหนึ่งว่า นั่นถูก นี่ผิด โด้งๆ ยังไม่ได้

ต่อเมื่อเข้าข่ายเป็น “**อริยสาวก**” คือ ผู้ได้ดับ หรือได้ฟังธรรมที่เป็นพุทธ จน **มี ได้ มีความสงสัยอย่างนี้ ว่า เมื่ออะไร “มี” (โหติ) อะไรจึงมี ทนอแล เพราะอะไรเกิดขึ้น อะไรจึงเกิดขึ้น เมื่ออะไรมี นามรูปจึงมี เมื่ออะไรมี สฬายตนะจึงมี เมื่ออะไรมี ผัสสะจึงมี เมื่ออะไรมี เวทนาจึงมี เมื่ออะไรมี ตัณหาจึงมี เมื่ออะไรมี อุปาทานจึงมี เมื่ออะไรมี ภพจึงมี เมื่ออะไรมี ชาติจึงมี เมื่ออะไรมี ชราและมรณะจึงมี** ฯ (อริยสาวกสูตรที่ ๑ ข้อ ๑๓๘ เป็นต้นไป)

“**อริยสาวก**” คือ ผู้ได้ดับ หรือได้ฟังธรรมที่เป็นพุทธ จน **มี ได้ มีความสงสัยอย่างนี้ ว่า เมื่ออะไร “ไม่มี” (น โหติ) อะไรจึงมี ทนอแล เพราะอะไรเกิดขึ้น อะไรจึงเกิดขึ้น เมื่ออะไรมี นามรูปจึงมี เมื่ออะไรมี สฬายตนะจึงมี เมื่ออะไรมี ผัสสะจึงมี เมื่ออะไรมี เวทนาจึงมี เมื่ออะไรมี ตัณหาจึงมี เมื่ออะไรมี อุปาทานจึงมี เมื่ออะไรมี ภพจึงมี เมื่ออะไรมี ชาติจึงมี เมื่ออะไรมี ชราและมรณะจึงมี** ฯ

แม้ได้ฟังคำตรัสแล้วปานจะนั้น ก็ไม่ใช่เชื่อเลยว่า “**มี**” (โหติ) หรือ “**ไม่มี**” (น โหติ) จะต้องปฏิบัติจน “**มีญาณ**” ใญ่ปฏิจ **สมบูรณ์** ทั้งหลายนั้น **โดยไม่ต้องเชื่อผู้อื่น** นั่นคือ **สัมผัส** ภาวนั้นๆ โดยตนเองของตนเอง (เอโก) **เห็น** โดยตนเอง (เอโก) **หยั่งรู้** โดยตนเอง (เอโก) ทั้ง “**นาม**” ได้แก่ **เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ** ทั้ง “**รูป**” ได้แก่ **มหากุตรูป ๘ และรูปที่อาศัยมหากุตรูป ๘ (อุปาทายรูป)** จึงจะชื่อว่า “**ถูกต้องหรือสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จ**

อริยาบถอยู่ ทั้งอาสวะของผู้หนักหกดสิ้นแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา ว่า อาสวะหมดสิ้นแล้ว (อัญญา วิโมกฺเข กายเนน ฌสุตฺวา วิหฺรติ ฌณฺญา จัสส ทิสฺวา อาสฺวา ปริกฺขิตฺตา โทหนฺติ)

ข้อ ๑๓๙ พระพุทธเจ้าตรัสว่า โดยที่แท้ อริยสาวก ผู้ได้สดับย่อมมีญาณหยั่งรู้ในเรื่องนี้ โดยไม่ต้องเชื่อผู้อื่น

นี่คือ การสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอริยาบถ อยู่ สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “วิญญาณ”ว่า “มี” ในอริยสาวก สุตฺร(ข้อ ๑๓๘) และสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “อวิชชา”ว่า “มี” ในอริยสาวก สุตฺร(ข้อ ๑๓๙) มิใช่ไปเข้าใจผิดหรือมีจิตทิฏฐิ ไปว่า “อิตฺตาไม่ใช่อิตฺตา” แล้วตีขลุ่ยว่า อิตฺตานั้น “มี” ก็ไม่ได้ “ไม่มี” ก็ไม่ได้ ชนใดใคร “มี” หรือ “ไม่มี” นั้นแหละคือ พวกมีจิตทิฏฐิ จักอยู่ในพวก “นิริตฺตา”

ที่แท้ ผู้เข้าใจผิดตั้งว่านั่นต่างหากคือ ผู้ “นิริตฺตา” คือ ผู้ “ไม่มีอิตฺตา” ชนิดที่ “มี” ก็ไม่ได้ “ไม่มี” ก็ไม่ได้ เพราะคน ผู้นี้ “ยึด” ได้แค่ “อิตฺตา” เป็นวาทะ คือ ยึดได้แค่คำพูดเท่านั้น “ทิฏฐิ” เช่นนี้จักตออยู่ในลัทธิ “นัตถิกทิฏฐิ” (ลัทธิสุดโต่งไปว่าไม่มี) ทรายที่ผู้ใดยัง “ยึด” ด้วย “อวิชชา” ความยึดเกาะนั้น ก็คือ “อิตฺตา” อยู่ทั้งนั้น ไม่ว่าจะ “รูป” หรือ “นาม” ไม่ว่าจะ “กาย” หรือ “ใจ” ผู้มี “สัมมปปัญฺญา” หรือมี “วิชชา” ย่อมรู้แจ้งเห็นจริง

ดังนั้น กายสักขีบุคคล “ต้องสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย เห็นด้วยปัญญาที่เป็นสัมมปปัญฺญา” ใช่ไหม? จึงได้ทำให้ “อาสวะบางอย่างสิ้นไปได้บ้าง แต่ยังไม่ถึงขั้น “อาสวะ” ทั้งหมดของตนหมดสิ้นบริบูรณ์สัมบูรณ์

ถ้าแม้ในกายสักขีบุคคลสามารถ “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย เห็นด้วยปัญญา ที่เป็นสัมมปปัญฺญา สำเร็จ อริยาบถอยู่” แล้วทำให้อาสวะทั้งหลายทั้งหมดสิ้นไปได้ เสียก่อนจึงจะชื่อว่า อรหันต์ ตามที่พระพุทธพจน์ ใช่ไหม?

นั่นก็หมายความว่า การปฏิบัติธรรม ถ้าไม่ถึงขั้น “ได้สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย และเห็นด้วยปัญญาชนิดที่ เรียกว่า “สัมมปปัญฺญา” สำเร็จอริยาบถอยู่เป็นปัจจุบัน นั้นด้วย แล้วละก็ ไม่ถือว่าสามารถ “ดับสิ้นอาสวะไปได้” อย่าง สัมบูรณ์ เพราะใน “วิโมกข์ ๘” นั้นบริบูรณ์ครบทั้ง “รูป ฌาน” และ “อรูปฌาน ๘” ที่สุดถึง “นิโรธ” (แบบพุทธ) โดย ต้องผ่าน “อรูปฌาน ๘” แบบพุทธ ขอยืนยันนะว่าแบบพุทธ ที่สัมมาทิฏฐิ จึงจะบริบูรณ์ถึงขั้น “สัญญา เวทิต นิโรธ”

“สัญญา เวทิต นิโรธ” นี้เป็น “นิโรธ” พิเศษ ไม่ใช่ “นิโรธ” ทั่วๆ ไป ตามที่ปุถุชนคนสามัญเข้าใจ กัน ซึ่งเป็นได้มีได้กันแบบโลกิยะอยู่เท่านั้น

แต่ “สัญญา เวทิต นิโรธ” นี้เป็น “คุณวิเศษ” (อุตฺตริมฺหุสฺสจฺจรม) แท้ เป็นโลกุตระ เป็นของพุทธเท่านั้น “นิโรธ” ที่เป็นแบบของพุทธที่บรรลุความเป็น “นิโรธ” ใน ขณะลี้ตามมีชีวิตประจำวันปกติสามัญ อันแตกต่างจาก “นิโรธ” ที่ไม่ใช่ของพุทธกันคนละภพคนละภูมิเลย เช่น นิโรธที่ไม่ใช่พุทธนั้นมีในขณะหลับตาอยู่ในภวังค์

และที่เป็นนัยสำคัญมากก็คือ ในขณะที่เข้าสู่ภาวะ “นิโรธ” ของพุทธนั้น ผู้บรรลุนิโรธมีสติสัมปปัญฺญาอยู่ สัมปธานะรู้ตัวทั่วพร้อมครบถ้วนทั้ง ๖ ตามปกติของคนผู้ จิตตื่นเต็มขั้นรับวิถี ในชีวิตลี้ตามอยู่ใน “กามาวจร” (ซึ่ง ท่องเที่ยวอยู่ในกามภพ ซึ่งเกี่ยวข้องกับทวารภายนอก) ตามสามัญ

มิใช่แต่ “ความรู้” ที่ท่องเที่ยวไปในภายนอก (กามาวจร ภูมิ) หมด กลายเป็นผู้ไม่รับรู้อะไรใน “กามาวจร” เลย [ผู้ สนใจอ่านคำตรัสชัดๆ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๐ ข้อ ๒๐๗-๒๔๖ ปสาทกร ัมมมาทิปาลี ซึ่งชี้ให้เห็นถึง “สังขาร ๔” แห่งอทิปปาท ๔ ของ “กายคตาสติ” ที่ชัดเจนยิ่ง “สังขาร ๔” ที่ว่านี้ได้แก่ ฉันทสมาธิปธานสังขาร-วิริย สมาธิปธานสังขาร-จิตตสมาธิปธานสังขาร-วิมังสาสมาธิปธานสังขาร]

คำตรัสนี้เป็นเครื่องยืนยันว่า การปฏิบัติธรรมแบบ พุทธต้อง “สัมบูรณ์ด้วยวิโมกข์ ๘” อย่างสัมมาทิฏฐิ ซึ่งเป็นการถูกต้อง (สัมผัส) วิโมกข์ ๘ ด้วยกาย แล้วสำเร็จอริยา บถอยู่ (อัญญา วิโมกฺเข กายเนน ฌสุตฺวา วิหฺรติ) จึงจะดับ อาสวะสิ้น เป็นนิโรธ เป็นวิมุตติ ได้บริบูรณ์

เห็นไหมว่า “สัมผัสเห็น” อยู่พร้อมทั้ง “กาย” ภายนอก ถึงแม้จะเป็นผู้มี “กายสักขี” “กายสักขี” หมายความว่า เป็นผู้มีการหยั่งรู้ธรรมอันประกอบด้วยองค์ประชุม ทั้งภายนอกภายในครบครันเป็นพยานยืนยัน

“กายสักขี” ก็คือ ผู้ที่ต้องเข้าถึง “กาย” เป็นพยาน (สักขี) ยืนยันกับตนเองได้ว่า เป็นผู้มี “กายคตาสติ” สัมบูรณ์ นั่นคือ ต้อง “สัมผัสกาย” นี้ “เห็นกาย” นี้ ชนิดที่ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสิ่งนั้นและภาวะนั้นอยู่ทุกอริยาบถ

คำว่า “กาย” ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ถูกต้องวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” นี้ คือ “กาย” ที่เป็น “องค์ประชุม” ของรูปของนาม

ครบพร้อมรูปทั้งหลายภายนอก(พหิทถารูปาน) และสามารถกำหนดหมายรู้ได้ทั้งรูปทั้งหลายภายใน และละเอียดไปถึงรูปภายใน(อัมมัตตัง รูปสัณญี)กันทีเดียว

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๐ ตั้งแต่ข้อ ๒๑๐-๒๑๘ ท่านขยายความไว้ชัดเจนทั้ง“รูป”ภายนอก ทั้ง“รูป”ภายใน ทั้ง“อรูปร”ภายนอก ทั้ง“อรูปร”ภายใน จะต้องกำหนดรู้(สัญญา) ต้องทั้ง“รู้”(ซานาคิ)ทั้ง“เห็น”(ปัสสติ) และเลยไปถึงข้อ ๒๒๖ จนถึง ๒๔๖ พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า “ธรรมข้อหนึ่งซึ่งบุคคลทำให้มากแล้ว” เพื่อความเจริญทางโลกุตระธรรม คือ “เป็นไปเพื่อความสังเวช เป็นไปเพื่อประโยชน์ใหญ่ เป็นไปเพื่อความเกษมจากโยคะ เป็นไปเพื่อสติสัมปชัญญะ เป็นไปเพื่อญาณทัสสนะ เป็นไปเพื่ออยู่เป็นสุขในปัจจุบัน เป็นไปเพื่อให้แจ้งซึ่งผล คือ วิชชาและวิมุตติ “ธรรมข้อหนึ่งนั้นคือ “กายคตาสติ”

กายคตาสติ ท่านเจ้าคุณพระพรหมคุณาภรณ์แปลไว้ว่า สติที่เป็นไปในกาย, สติอันพิจารณาภายในให้เห็นตามสภาพที่มีส่วนประกอบ ซึ่งส่วนหนึ่งของไม่สะอาด ไม่งาม นำรังเกียจทำให้เกิดความรู้เท่าทัน ไม่หลงใหลมัวเมา

ซึ่งเป็นไปเพื่อความละ หน่าย คลาย ถึงขั้น“มุตโต” หรือ“วิมุตติ” หรือ“โมกโข” คือ ถึงขั้นหลุดพ้น ขึ้นจบเสรีจลิน “พ้นแล้ว”ทีเดียว

แต่พอเป็นคำว่า“อริมุตโต”หรือ“อริโมกโข” ท่านแปลว่า โน้มใจเชื่อ เช่น สุภันเตว อริมุตโต(หรืออริโมกโข) ท่านก็แปลว่า โน้มใจไปว่างาม แล้วมันจะสมคล้อยกับ...การละ หน่าย คลาย หรือหลุดพ้น กันได้ละหรือ?

แม้ใน“วิโมกข์ข้อที่ ๓” ท่านก็แปลกันว่า โน้มใจไปว่างาม หรือ กลืนเป็นของงาม อาตมาก็ขอแปลว่า จิตเจริญโน้มไปสู่“สุภ” ซึ่ง“สุภ”นี้หมายถึง “ความน่าพึงใจ” ดังนั้น ใน“สัตตาวาส” ข้อ ๔ ที่แปล “สุภกิตฺตะ”

กันว่า เทพที่มีแสงรุ่งโรจน์ หรือ พวกมีลารัศมีกระจ่างจ้า อาตมาเห็นใจผู้ที่ออกจากทิวฎฐิที่ยังเป็น“เทวนิยม” ยังไม่ได้ ย่อมยังเข้าใจ“อิตตา”เป็นตัวตน อิตตาหรือจิตใจ วิญญาณเป็นรูปร่างอยู่ หรือ เห็นอิตตาเป็นภาวะที่มี “มหาภูตรูป”เหมือนสิ่งที่มีสัมผัสได้ทางตาหูกมูกลิ้นกายอยู่ และสัมผัสเห็นสภาวะต่างๆอยู่จริง รู้จริงว่าเป็นโน

อาตมาก็ขอเอาตามสภาวะธรรมที่อาตมามี อาตมาก็เห็นว่า “อริมุตต” มันน่าจะนัยเยี่ยงเดียวกับคำว่า อริศีล-อริจิต-อริปัญญา ที่แปลกันหมายถึงไปสูทางเจริญสูงขึ้นๆ ไปหาจุดหมายคือ วิชชาและวิมุตติ มันไม่น่าจะขัดแย้งกันปานนั้น

●●●

ที่ ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อริชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อริชชา

“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังมีหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเดิมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วว่าพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาวะ)ของแต่ละนิยามกัน แคไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้ [และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นไป トラาบ“ปรีนิพพาน”ทีเดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาดาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกับกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ**“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”**ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญบาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่**“อำนาจของขาดาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ขาดาน-ผีร้ายหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวเองไม่ยกาก็จะโด่งเป็นไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวน

ว่า**“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลว ต้องร้าย..ว่านั่นเออะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจขาดาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนี้ที่ทีเดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานฉะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น ทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”** **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละอองธุลีขนาดไหน แม้แค่** เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดำริ”**ขึ้นในใจ(อารัมภธาตุ) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** **สั่งสมเป็น“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัตสกะ”**หรือ**“กัมมัตสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”** ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้ อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นจากกำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรม”**ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น**ความประพฤติ ๑๕** (จรรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัตสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึงแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาสนี” (คำสอน) ของพระองค์ที่เดียว ว่า “อนุสาสนีปฎิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ “จุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม่ “มัชฌิมศีล” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้อละเอียดล่อ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น “อนุสาสนีปฎิหารีย์” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕” นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทรีย์สังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขั้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขั้นสูงขึ้น และศีลสูงยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมีศีลอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมีศีลกันทั้งกลุ่มชุมชน มีศีลกันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน “ชาวอโศก” ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมีศีลสูงยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มี *สัมมาอาชีวะ* ไม่มีการค้าขายผิดจากคำสอน

(*มัจฉาณิชา ๕*) เราเป็นพุทธไม่ค้าขาย *มัจฉาชีวะ* เป็นต้น การค้าขาย *มัจฉาชีวะ ๕* ข้อนั้น (*มัจฉาณิชา ๕*) ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย *มัจฉาชีวะ* ข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์” ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

ดังนั้น แม้ใครจะไม่ได้สมาทาน “ศีล ๕” ไม่ได้ถือ “ศีล ๕” แต่ถ้ายังทำกรรมที่ผิดกรรมอันเป็นอกุศล ดังเช่นละเมิดตาม “ศีล ๕” เป็นต้นนี้ พระพุทธเจ้าเป็นพระศาสดาที่มีภูมิธรรมเห็นแจ้งว่า ผู้ยังละเมิด “ศีล ๕” นั้นอยู่เป็นบาปขั้นต้นบนต้นของความ เป็นมนุษย์แล้ว ก็เป็นภูมิธรรมของพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นี้ ใครศรัทธาเชื่อถือจะปฏิบัติตาม พิสูจน์ได้เอง ก็จะต้องด้วยตนเอง ว่า จริงเท็จหรือไม่แท้ไหน

เป็นต้นว่า สัตว์โลกต้องมี “วิบากบาปวิบากบุญ” ทุกคนไม่เว้นผู้ใด แม้แต่คนนอกศาสนา ก็สามารถจะรู้ได้ด้วยตนเอง เมื่อมีภูมิถึงขั้นนั้นจริง โดยไม่ต้องฟังใครเพื่อตามผู้ใด

เพียงแต่ผู้นั้นเข้าไปไม่ถึงสังขารนั้นเท่านั้น ผู้มี “กรรม” ที่ผิด “ศีล ๕” นี้เป็นต้น ก็มี “วิบากบาป” นี้สะสมใส่ตนไปอยู่ตลอด ไม่มีขาดตกบกพร่อง ไม่มีละเว้นทุกมนุษย์ผู้ใด ทั้งสิ้นที่มี “จิตนิยาม” แต่มันเป็นอนิจนิตยเกิดไปที่จะสาธยาย มีหลักฐานยืนยันถึงเรื่อง “กรรม” ที่เป็นเรื่องชี้ให้เห็น

ได้ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๒ ข้อ ๓๔๒ พระพุทธเจ้าทรงเล่าถึงอดีตชาติของพระองค์ ที่ได้ทำ “กรรม” อันเป็น “บาป” แล้ว “วิบากบาป” ก็ตามมาเล่นงานในชาติต่อๆมา มีเยอะเยอะ

เช่น ตัวอย่างที่เกี่ยวกับการฆ่าสัตว์ พระพุทธเจ้าตรัสเล่าถึงชีวิตในอดีตที่ทำได้ทำกรรมบาปมากมายหลายเรื่อง

เป็นต้นว่า “ในกาลก่อน เราเป็นเด็ก (ลูก) ของชาวประมงอยู่ในบ้านแก้วกฐคาม เห็นคนทั้งหลายฆ่าปลาแล้วเกิดความโสมนัส ด้วยวิบากบาปแห่งกรรมนั้น ความทุกข์ที่ศีรษะ (ปวดศีรษะ) ได้มีแล้วแก่เรา”

ทำความเข้าใจดีๆ เกิดกับ “กรรม” อันละเอียดเพียงแต่ “มโนกรรม” แท้ๆ ของพระองค์ แค่มโนจิต ในปางที่เกิดเป็นลูกชาวประมง ยังไม่ได้ศึกษาธรรมะยังไม่ได้สมาทานศีลอะไรเลย แต่ “กรรม” นั้นทางใจแค่นั้นแหละ ซึ่งเป็นแค่ “มโนกรรม” เท่านั้น ใจไปหลง “ยินดี” (โสมนัส) ในการฆ่าปลาของชาวประมง นั่นคือ บาปแล้ว “วิบากบาป” นั้นก็ตามมาเล่นงานพระองค์ พระองค์ต้องได้รับทุกข์เป็นการใช้หนี้ วิบากบาป คือ “ปวดศีรษะ” ก็ลองไตร่ตรองตามดีๆ เกิด

นี่ลูกชาวประมงนะ ไม่ใช่ตัวชาวประมงผู้ฆ่าสัตว์เองโดยตรงด้วย เพียงแต่ “สัมผัส” ทางตา เห็นคนทั้งหลายฆ่าปลาแล้ว ก็มี “ใจ” ยินดี โสมนัสเท่านั้น ก็บาปแล้ว มี “วิบากบาป” ที่ต้องมารับ “หนี้บาป” ในชาติต่อๆมา

และแน่นอนว่า “ลูกชาวประมง” นี้ไม่ได้สมาทาน หรือไม่ได้ถือ “ศีล ๕” แน่ๆ จะถือศาสนาไหนก็ไม่รู้ แต่ได้ทำ “กรรม” ที่เป็นอกุศล คือ แคล้วคล้ำใจในใจนี้แหละ *ยินดี โสมนัส* กับการทำบาปของคนอื่น คือ เห็นเขาฆ่าสัตว์ เท่านั้นที่ได้รับ “วิบากบาป” แล้ว ต้องรับ “วิบากบาป” นั้นในชาติอื่นต่อๆมา

[มีต่อฉบับหน้า]

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวิทย์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๒๗๓

การรุกรานอิรักของนายยอร์ช บุช (พ่อ) เมื่อ ๑๐ ปีก่อน
ตามด้วยการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจและการทิ้งระเบิดใส่
ตลอด ๘ ปีของบิล คลินตันแล้วต่อด้วยการรุกรานคำรบสอง
ด้วยข้ออ้างแบบ “หมาป่ากับลูกแกะ” ของนายยอร์ช บุช (ลูก)
เพื่อครอบครองน้ำมันราคาถูกนั้น...มีการประเมินว่า
ชาวอิรักเสียชีวิตจากปืน ระเบิด จากระเบิด
ที่เกิดจากรังสีของระเบิด (โดยเฉพาะเด็ก)
รวมกันไม่ต่ำกว่า ๖๕๐,๐๐๐ คน

สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

<http://www.sott.net/articles/show/195360-US-Joins-Ranks-Of-Failed-States>

อุตสาหกรรมผลิตอาวุธเพื่อการจำหน่ายเป็น
อุตสาหกรรมที่สร้างกำไรได้อย่างงดงาม ในแต่ละปี
อุตสาหกรรมนี้มีรายได้สูงเป็นแสนๆ ล้านดอลลาร์
ฉะนั้นจึงมีการแย่งตะแคงรั้วให้ประเทศต่างๆ
เกิดขัดแย้งและเข่นฆ่ากันตลอดเวลา บริษัทยักษ์
ข้ามชาติของสหรัฐฯที่ผลิตและขายอาวุธยุทธ-

ปกรณ์ทั่วโลกในปัจจุบันได้แก่บริษัทล็อกฮีด
มาร์ติน (ยอดขาย ๑๓,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ในปี
๒๕๔๖) บริษัทฮัลลิเบอร์ตัน (ยอดขาย ๑๖,๔๐๐
ดอลลาร์ในปี ๒๕๔๓) คาร์ลิลกรุ๊ป (ลงทุน
เป็นเงิน ๑๙ ล้านดอลลาร์ในปี ๒๕๔๔) เบคเทล(ยอด
ขาย ๑๗,๔๐๐ ล้านดอลลาร์ในปี ๒๕๔๓) ฯลฯ

บริษัทเหล่านี้ต่างก็มีหรือเคยมี “ระดับบิ๊กๆ” ในอดีตหรือปัจจุบันทำงานด้วย เช่นนายดีก เซเนีย (รองประธานาธิบดีคนปัจจุบัน) นายยอร์ช บุษซีเนียร์ (อดีตประธานาธิบดี) นายเจมส์ เบเกอร์ (อดีตรัฐมนตรีกระทรวงต่างประเทศ) นายคอลิน เพาเวลล์ (อดีตรัฐมนตรีกระทรวงต่างประเทศ) นายแฟรงค์ คาร์ลูซี (รัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม) ฯลฯ จึงไม่น่าแปลกใจว่า ทำไมบริษัทเหล่านี้ซึ่งต่างก็เคยโดนปรับเป็นเงินล้านๆ ดอลลาร์ฐานตั้งราคาเกินควร คิดราคาเกินที่ตกลงและให้สินบนทั่วโลก จึงยังสามารถดำเนินธุรกิจได้อย่างยืนยงมาจนถึงปัจจุบัน นี่คือการโปร่งใสแบบอเมริกัน????

ในปี ๒๕๑๕ สหรัฐฯ เซ็นสัญญาจำกัดชิปนาอูร์กับรัสเซีย แต่ในปี ๒๕๔๕ ประธานาธิบดียอร์ช บุษซีโยนสนธิสัญญาดังกล่าวลงถังขยะทิ้ง ๆ ที่รัสเซียประท้วงอย่างหนัก สหรัฐฯ ละเมิดสัญญาดังกล่าวเพื่อพัฒนาระบบป้องกัน ซึ่งจะสามารถยิงจรวดเพื่อสกัดกั้นชิปนาอูร์ได้จากทั้งพื้นดิน พื้นน้ำและอวกาศ เทเรซาอิต เซนส์ผู้เชี่ยวชาญด้านอวกาศในอวกาศกล่าวว่า “อวกาศในอวกาศไม่ได้ทำให้สหรัฐฯ ปลอดภัยขึ้น ในทางตรงกันข้ามมันกลับจะทำให้ทั้งสหรัฐฯ และโลกโดยรวมไม่ปลอดภัย” ในปัจจุบันประเทศต่างๆ กำลังเริ่มแข่งขันกันสะสมอวกาศ มากขึ้น เช่น ญี่ปุ่นกำลังยกเลิกกฎหมายห้ามสร้างอวกาศอินเดียและปากีสถานต่างพัฒนาอวกาศนิวเคลียร์แล้ว เกาหลีเหนือและอิหร่านก็เริ่มพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัสเซียกำลังกลับมาพัฒนาอวกาศอย่างเต็มที่อีกครั้ง

คนอเมริกันจำนวนมากต่างเข้าใจว่าสหรัฐฯ ได้สวมบทบาท “ตำรวจ” เพื่อการรักษาความสงบสุขและสันติภาพของโลกมาตลอดเวลาแต่ข้อมูลในข้อเขียนชุดนี้เราจะชี้ให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าสหรัฐฯ “ล้มเหลวอย่างยิ่ง” ในบทบาทของ “ตำรวจ” และสมบทบาทอย่างยิ่งในบทบาทของ “โจร”???

๑๐. ตะกร้าที่ผูก : ผู้ที่เคยชมเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ

ความยุติธรรมในภาพยนตร์อเมริกัน คงจะชื่นชมในความโปร่งใส ความตรงไปตรงมาและการไม่ลูปหน้าปะจมูกในระบบความยุติธรรมของสหรัฐฯ แต่โดยข้อเท็จจริงแล้ว สังคมอเมริกันกลับเป็นสังคมที่มีความเป็นธรรมน้อยมาก ดังนี้:-

● เมื่อเป็นผู้ว่าการรัฐอาร์คันซอ บิล คลินตัน สนับสนุนให้ลดความรุนแรงของกฎหมายในเรื่องกัญชา แต่หลังจากเป็นประธานาธิบดี เขากลับเป็นศัตรูกับกัญชาอย่างเต็มที่ การจับกุมและลงโทษกรณีความผิดเกี่ยวกับกัญชาเพิ่มสูงขึ้นกว่าในสมัยนายริชาร์ด นิกสัน ซึ่งก็ต่อต้านกัญชาอย่างรุนแรงถึงกว่า ๓ เท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรุงนิวยอร์ก ซึ่งมีนายรูดอร์ฟ จิอูเลียนี เป็นนายกเทศมนตรี การจับกุมสูงขึ้นถึง ๒๖ เท่าของสถิติเดิม อย่างไรก็ตาม รัฐบาลนายคลินตันไม่ได้วางนโยบายเข้มงวดเรื่องกัญชา เพราะเชื่อมั่นในสิ่งที่ทำอย่างจริงจัง แต่เพราะความ “กลัว” ว่าประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งจะเห็นว่าการรณรงค์ “อ่อนแอ” ในเรื่องยาเสพติด จึงต้องแสดงตนว่าไม่เห็นด้วยกับวัฒนธรรม “สูบกัญชา” ของวัยรุ่น วุฒิสมาชิกชื่อ นิวต์ กิงริช ซึ่งก็เคยสนับสนุนให้ลดความเข้มงวดในเรื่องกัญชาเช่นเดียวกับบิล คลินตัน ในอดีต แต่พอดำรงตำแหน่งวุฒิสมาชิกก็ถึงกับเสนอให้มีการลงโทษประหารชีวิตสำหรับผู้ใดก็ตามที่นำกัญชาจำนวนมากกว่า ๒ ออนซ์เข้าประเทศสหรัฐฯ เลยทีเดียว แต่ร่างกฎหมายดังกล่าวไม่ผ่านสภาวุฒิสมาชิกอีก ๒ คนที่ต่อต้านกัญชาอย่างสุดขั้วคือ มิตรซ์ แมคคอบแนล และบ็อบ บาร์ เขาทั้งสองต่อต้านกัญชา แต่ไม่ต่อต้านบุหรี และเห็นว่าการต่อต้านบริษัทบุหรีเป็นสิ่งไม่ถูกต้อง เพราะบุหรีเป็นผลิตภัณฑ์ที่ถูกกฎหมายและทำกำไรให้ประเทศรวมทั้งเห็นว่าบุหรีถูกป้ายสีว่าเป็นภัยต่อสุขภาพทั้ง ๆ ที่บุหรีเป็นสาเหตุให้คนอเมริกันเสียชีวิตจาก “โรคที่ป้องกันได้” ถึงปีละ ๔๐๐,๐๐๐ คน ก็ตามในปี ๒๐๐๒ (๒๕๔๕) นายแมคคอบแนล ได้รับเงินสนับสนุนจากนักล็อบบี้ของบริษัทที่ผลิตบุหรีเป็น

จำนวนเงินที่สูงกว่าวุฒิสมาชิกคนอื่นในสภา
คองเกรส?!!!

ในปี ๑๙๘๐ (๒๕๒๓) ร้อยละ ๓ ของบริษัทที่
ใหญ่ที่สุดในการจัดอันดับของนิตยสารฟอร์จูนมี
ระเบียบให้พนักงานและผู้สมัครงานต้องผ่านการ
ตรวจยาเสพติด ๑๐ ปี ต่อมาร้อยละ ๙๘ ของ
บริษัทเหล่านี้มีระเบียบดังกล่าวในปี ๑๙๙๘ (๒๕๔๑)
กฎหมาย “ที่ทำงานปลอดยาเสพติด” ให้เงิน
สนับสนุนบริษัทขนาดเล็กที่ต้องการให้มีการตรวจ
ยาเสพติด เพราะกัญชากลายเป็นยาเสพติดที่ใช้
กันมากที่สุดในบรรดาเสพติดทั้งหลาย อย่างไรก็ตาม
วุฒิสมาชิกไม่จำเป็นต้องผ่านการตรวจ
ดังกล่าว ทั้ง ๆ ที่เคยมีกรณีวุฒิสมาชิกเสพติด
กัญชามาแล้วในอดีต และการเสนอให้มีการตรวจ
ก็ตกไปทุกครั้งก่อนจะถึงชั้นลงคะแนนเสียง

กฎหมายต่อต้านกัญชาส่งผลกระทบต่อกลุ่ม
คนยากจนและคนชั้นกลางมากที่สุด ในขณะที่คน
รวยและคนระดับสูงสามารถจ้างทนายความ
ราคาแพง ๆ ให้ช่วยเหลือ หรือรับเข้ารับการ
บำบัดในสถานบำบัดเอกชนได้ก่อนคดีถึงชั้นศาล
คนจนและคนชั้นกลางจะถูกทำลายเพราะจะสูญเสีย
สิทธิในการได้รับสวัสดิการต่าง ๆ ที่จัดให้โดย
มลรัฐและรัฐบาลกลาง ในปี ๑๙๙๗ (๒๕๔๐)
แกรี มาร์ติน ถูกจับฐานมีกัญชาในครอบครอง
เขาเป็นคนพิการเพราะถูกทำร้ายอย่างรุนแรง
ขณะถูกปล้นเมื่อเกือบ ๒๐ ปีก่อนจนสมอง
เสียหายอย่างถาวร เขามีปัญหาเรื่องการ
หมุนเวียนของเลือดจนต้องตัดขาซ้ายออก และ
ต้องสูบกัญชาเพื่อบรรเทาอาการปวดขาซ้ายอย่าง
รุนแรงมาก เขามีกัญชาในครอบครองเมื่อถูกจับ
เพียงไม่ถึง ๔ ออนซ์ เขาถูกพรากจากที่อยู่อาศัย
และส่งเข้าสู่วินิจฉัยคนชราและพิการ โดยที่
แพทย์และพยาบาลที่เคยดูแลเขาไม่ได้รับการแจ้ง
ให้ทราบเลย ซึ่งถ้าพวกเขาทราบก็จะได้ช่วยกัน
ต่อสู้แทนเขาได้ ผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง
กล่าวว่า “การเตะคนพิการเช่นนั้นออกไปจาก
ห้องที่อาศัยของเขาเป็นสิ่งที่น่าเวทนาอย่างยิ่ง”

● ตัวอย่างของความบิดเบี้ยวและความ
ไม่เป็นธรรมทางสังคมยังมีอีก เช่น ลูกชายของ
เสนาธิการทหาร ซึ่งต่อมาได้เป็นรัฐมนตรี
กระทรวงต่างประเทศถูกจับฐานขายกัญชาจำนวน
เล็กน้อย (ประมาณ ๑ ใน ๔ ออนซ์) ตามกฎหมาย
ของรัฐเขาอาจติดคุกระหว่าง ๒๒๐ ปีแต่กลับถูก
กล่าวหาเพียงว่า “ความประพฤติบกพร่อง” ซึ่งเขา
ยอมรับผิดและถูกปรับเป็นเงิน ๒,๐๐๐ ดอลลาร์ ในปี
๑๙๙๐ (๒๕๔๒) วุฒิสมาชิกคนหนึ่งเสนอกฎหมาย
ให้ลงโทษประหารชีวิตนักค้ายาเสพติด เขากล่าว
ด้วยว่า “เราต้องให้บทเรียนแก่เด็ก ๆ และลงโทษ
นักค้ายาอย่างหนัก” สี่ปีต่อมากฎหมายของเขา
ถูกจับขณะขนส่งกัญชาจำนวน ๘ ปอนด์ เขาจ้าง
ทนายราคาแพงให้ช่วยในคดี ขณะรอการดำเนิน
คดี ลูกของเขาถูกจับอีกครั้งฐานปลุกกัญชาใน
อพาร์ทเมนต์ของเขาเอง และตำรวจพบปืน
ลูกซองในห้องด้วย ตามกฎหมายของรัฐบาลกลาง
ลูกของเขาต้องถูกตัดลิ้นจำคุกไม่ต่ำกว่า ๕ ปี
เฉพาะกรณีของปืน บวกกับอีก ๓ ปีตามกฎหมาย
ของมลรัฐ แต่ที่เหลือเชื่อก็คือ ลูกของเขาไม่ถูกตั้ง
ข้อหาโดยรัฐบาลกลางเลย และถูกลงโทษเพียง
เบา ๆ ให้ทำงานบริการสังคม ภาคทัณฑ์และกัก
บริเวณให้อยู่เพียงในบ้านเท่านั้น นอกจากนี้ยังมี
กรณีลูกชายของรัฐมนตรีศึกษาธิการโดนข้อหา
ของรัฐบาลกลางในกรณีขายโคเคนและกัญชา ซึ่ง
มีโทษจำคุก ๑๐ ปีถึงตลอดชีวิต และโทษปรับ
ถึง ๔ ล้านดอลลาร์ แต่ปรากฏการณ์มหัศจรรย์ที่
เกิดขึ้นก็คือ ลูกเขาถูกลงโทษให้กักบริเวณเพียง
๖ เดือน

● ในปี ๑๙๙๘ (๒๕๔๑) มีผู้ต้องหากระทำผิด
ร้ายแรงเพียงคนเดียวจากจำนวนทั้งหมด ๘๙๙
คนเท่านั้นที่ถูกดำเนินคดีต่อหน้าลูกขุน นอกจากนี้
นั้นจะถูกทนายจำเลยที่รัฐจัดทำให้ (PD-Public
Defender) โน้มน้าวให้ยอมรับผิดและเซ็นชื่อสละ
สิทธิในการต่อสู้ ทนายที่รัฐแต่งตั้งให้เพื่อต่อสู้
และรักษาสีทธิของจำเลยมักชี้ชวนให้จำเลยยอม
รับผิดเพื่อให้คดีสิ้นสุดลงโดยเร็ว

ในสหรัฐฯ ๓๘ มลรัฐรวมทั้งรัฐบาลกลางและ กองทัพยังกำหนดให้มีการลงโทษประหารชีวิต สหรัฐฯ เป็นเพียงหนึ่งใน ๒-๓ ประเทศในโลกที่ ลงโทษประหารชีวิตทั้งคนปัญญาอ่อนและ เยาวชนที่กระทำผิด และสหรัฐฯเป็นหนึ่งใน ๖ ประเทศที่ลงโทษประหารชีวิตเยาวชนอีก ๕ ประเทศ คือ อิหร่าน ไนจีเรีย ปากีสถาน ซาอุดีอาระเบีย และเยเมนแม้แต่ประเทศจีนก็ไม่ลงโทษประหาร ชีวิตผู้ที่มีอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี นอกจากนี้ สหรัฐฯและโซมาเลียซึ่งตั้งอยู่ในอัฟริกาเท่านั้นที่ไม่ร่วมเซ็นสนธิสัญญาขององค์การสหประชาชาติ ในเรื่อง “สิทธิเด็ก” เพราะบทบัญญัติดังกล่าว มีข้อห้ามการลงโทษประหารชีวิตเด็กอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี และสหรัฐฯ ยังทำเป็นมองไม่เห็นการที่ บริษัทข้ามชาติของตนจ้างแรงงาน “ทาสเด็ก” ทั่วโลกเพื่อกำไรสูงสุดและต้นทุนต่ำสุดตามระบบ ทุนนิยมเสรีที่สหรัฐฯ ผลักดันด้วย

ศาลสูงสุดของสหรัฐฯ ไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นเรื่อง โหดร้ายในการตัดสินประหารชีวิตเด็กอายุ ๑๖ ใน ขณะที่ศาลเดียวกันนั้นตัดสินว่าเด็กอายุ ๑๖ ยัง ไม่มีวุฒิภาวะพอที่จะเซ็นสัญญาทำนิติกรรมได้มี๑๘ มลรัฐกำหนดให้มีการลงโทษประหารชีวิตเด็กอายุ ๑๖ อีก ๕ มลรัฐลงโทษดังกล่าวสำหรับเด็กอายุ ๑๗ หรือสูงกว่านั้น ในปี ๒๕๔๒ รัฐ โอคลาโฮมา ลงโทษประหารชีวิต ซิน เซลเลอร์ ซึ่งมีอายุเพียง ๑๖ ปีทั้ง ๆ ที่เขามีปัญหาทางจิต

ตั้งแต่ปี ๒๕๑๙ จนถึง ๒๕๔๕ สหรัฐฯ ลง โทษประหารชีวิตไปแล้วกว่า ๓๐๐ คน โดย รัฐเท็กซัสลงโทษประหารชีวิตมากที่สุดถึง ๒๔๘ คน หรือ ๑ ใน ๓ ของทั้งหมด และมลรัฐยูทาห์ลง โทษเพียง ๖ คน ตั้งแต่ปี ๒๕๑๖ นักโทษประหาร จำนวน ๙๕ คนถูกพบในภายหลังว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ และจากการศึกษากรณีประหารชีวิต ๔,๕๓๘ ราย ระหว่างปี ๒๕๑๖-๒๕๓๘ หรือระยะเวลา ๒๒ ปี สิ่งที่น่าตระหนกคือศาลพบว่า ๗ ใน ๑๐ กรณีเป็นความบกพร่องที่ร้ายแรงของการ ตัดสิน ในร้อยละ ๘๕ ของคำตัดสินลงโทษ

ประหารชีวิตอย่างน้อย ๖๐ เปอร์เซนต์เป็นการ ตัดสินผิดและ ๓ ใน ๕ ของมลรัฐฯ มีความ ผิดพลาดอย่างน้อย ๓๐ เปอร์เซนต์ ซึ่งสาเหตุ ของความผิดพลาดคือ :

๑. นายจำเลยไม่มีความสามารถเพียงพอ และไม่แม้แต่จะหาหรือมองเห็นหลักฐานสำคัญซึ่ง จะสามารถยืนยันความบริสุทธิ์ หรือชี้ว่าลูกความ ไม่สมควรถูกพิพากษาถึงขั้นประหารชีวิต

๒. ตำรวจหรืออัยการพบหลักฐาน แต่กีดกัน หรือตัดหลักฐานนั้นๆออกไปจนเป็นเหตุให้จำเลย ถูกตัดสินประหารชีวิต

การค้นหาความบกพร่องดังกล่าวต้องใช้ เวลามากซึ่งเวลาเฉลี่ยที่ต้องใช้คือ ๙ ปีจากเวลา ที่มีการตัดสินจนถึงวันที่ประหารชีวิต ส่วนใหญ่ นักโทษต้องรอเป็นเวลานาน และเป็นภาระของผู้ เสียภาษี ครอบครัวของจำเลย ระบบยุติธรรม และตัวจำเลยเอง ความผิดพลาดเพิ่มมากขึ้นตั้ง แต่ปี ๒๕๓๙ ตั้งแต่ประธานาธิบดีบิล คลินตัน กำหนดเวลาให้จำเลยมีเวลาร้องขอต่อศาลของ รัฐบาลกลางให้พิจารณาคดีใหม่ เพียงหนึ่งปีหลัง จากการพิพากษาของศาลมลรัฐเท่านั้น

● ในเดือนกันยายน ๒๕๔๓ รัฐบาลกลาง สหรัฐฯได้ตั้งข้อหา ๙๗ ข้อหาต่อบริษัทน้ำมันชื่อ Koch และพนักงานระดับบริหาร ๔ คนในข้อหา ตั้งใจปล่อยน้ำมันเบนซิน ๙๑ ตันเข้าสู่อากาศและ น้ำ รวมทั้งปกปิดการกระทำดังกล่าวด้วย ทั้ง ๆ ที่เมื่อต้นปีเดียวกันบริษัทก็ได้ถูกปรับไป แล้วเป็นเงิน ๓๕ ล้านดอลลาร์ ฐานสร้าง มลภาวะอย่างผิดกฎหมายใน ๖ มลรัฐ

อย่างไรก็ตามหลังจากจ่ายเงินจำนวน ๘๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์เข้าสมทบทุนหาเสียงของ นายยอร์ช บุษ และนายบุชได้รับเลือกเป็น ประธานาธิบดีโศคชะตาของบริษัทนั้นก็เปลี่ยนไป ในเดือนมกราคม ๒๕๔๔ ระหว่างการเข้ารับ ตำแหน่งอัยการสูงสุดของนายจอห์นแอสครอฟต์ ข้อหาก็ถูกลดลงจาก ๙๗ ข้อหาเหลือเพียง ๑๑ ข้อหาและต่อมาลดลงเหลือ ๙ ข้อหาแต่ถึง

กระนั้นบริษัทก็ยังคงจ่ายค่าปรับเป็นเงิน ๓๕๒ ล้านดอลลาร์ในเดือนมีนาคม ๒๕๔๔ เมื่อนายบุชเข้ารับตำแหน่งอย่างสมบูรณ์แล้วข้อหา ก็ถูกลดลงอีก ๒ ข้อและก่อนหน้าการฟ้องร้องขึ้นสู่ศาลเพียง ๒ วันบริษัท Koch ก็ยอมรับผิดและนายจอห์น แอชครอฟต์ก็ยุติคดีรวมทั้งกรณีการปลอมแปลงเอกสารซึ่งมีโทษถึงติดคุกด้วยข้อหาว่า ๙๐ ข้อถูกยกเลิกหลังการจ่ายค่าปรับจำนวนหนึ่ง ชาวอเมริกันโดยทั่วไปจะไม่มีโอกาสรับทราบเหตุการณ์ข้างต้นเพราะหนังสือพิมพ์ระดับชาติต่างก็หลับใหล แต่ในกรณีชาวอเมริกันดำชื่อ แอนโทนี ลิมาร์เทเลอร์ใช้บัตรเครดิตปลอมในการซื้อโทรทัศน์ขนาด ๗๐ นิ้ววิทยุสเตอริโอ และรถยนต์มือสองเมื่อถูกจับได้ก็ติดคุก ๒๐๐ ปีหรือตลอดชีวิต

ในสหรัฐฯไม่เคยมีผู้บริหารบริษัทธุรกิจต้องติดคุกตลอดชีวิตเพราะปล่อยสารพิษลงในน้ำซ้ำแล้วซ้ำอีกหรือสำหรับการโกงลูกค้าจำนวนมหาศาลการตัดสินดังกล่าวมีไว้สำหรับชาวผิวดำที่ไม่ได้จ่ายเงินให้พรรคการเมืองใด ๆ เลยเท่านั้น

เมื่อปลายเดือนตุลาคม ๒๕๔๙ นายเจฟ สกิลลิง ซีอีโอบริษัทเอนรอน (บริษัทพลังงานขนาดแสนล้านดอลลาร์ที่ล้มละลายครั้งใหญ่ที่สุด) ซึ่งถูกฟ้อง ๑๑ คดีในข้อหาฉ้อโกงและทำลายหลักฐานอย่างมโหฬารในขณะดำรงตำแหน่งได้ถูกตัดสินจำคุก ๒๔ ปี แต่ด้วยระบบที่บิดเบือนของสหรัฐฯผู้บริหารที่ร่ำรวยแต่ขี้โกงซึ่งจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยอันดับ ๑ ของโลกที่ชื่อ ฮาร์วาร์ดผู้นี้จึงถูกลงโทษเพียงให้กักบริเวณให้อยู่ในบ้าน แทนการถูกจำคุกเหมือนในกรณีของคโนอเมริกันเดินดินกินแฮมเบอร์เกอร์ทั้งหลาย!!!

สรุปได้ว่าระบบยุติธรรม(ตะกร้า) ที่จะเป็นหลักประกันความเป็นธรรมในสังคมอเมริกันกำลังผุพังและ “ล้มเหลวอย่างยิ่ง”???

๑๑. ประชาธิปไตยจากปลายกระบอกรบปืน
: การรุกรานอิรักของนายยอร์ช บุช (ฟอ) เมื่อ ๑๐

ปีก่อนตามด้วยการคว่ำบาตรทางเศรษฐกิจและการทิ้งระเบิดใส่ตลอด ๘ ปีของบิลคลินตันแล้ว ต่อด้วยการรุกรานคำรบสองด้วยข้ออ้างแบบ “หมาป่ากับลูกแกะ” ของนายยอร์ช บุช (ลูก) เพื่อครอบครองน้ำมันราคาถูกที่มหาวิทยาลัยจอห์น ฮอบกินส์ สถาบันเอ็มไอทีของสหรัฐฯและมหาวิทยาลัยอัลมุสตันลิเรียของกรุงแบกแดดได้ ประเมินร่วมกันว่าชาวอิรักทุกเพศทุกวัยเสียชีวิตจากปืนระเบิดจากระเบิดที่เกิดจากรังสีของระเบิด (โดยเฉพาะเด็ก) และโรคร้ายที่เกิดจากระบบน้ำสะอาดและระบบขยะถูกทำลายและอื่น ๆ รวมกันไม่ต่ำกว่า ๖๕๐,๐๐๐ คน ยิ่งกว่านั้นในการยึดครองอิรักหลังการโจมตีครั้งที่ ๒ อิรักได้ถูกทำให้กลายเป็น “มรดกโลก” โดยนายพอล เบรมเนอร์ ซึ่งเป็นหัวหน้าคณะผู้บริหารของสหรัฐฯในอิรักดังนี้ :

● แปรรูปร่างวิสาหกิจกว่า ๒๐๐ แห่งให้เอกชนเช่นกิจกรรมปูนซีเมนต์โรงงานปุ๋ยเหมืองซัลเฟตโรงงานยาและสายการบินให้ต่างชาติถือหุ้นได้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ในทุกกิจการ ยกเว้นกิจการน้ำมันสหรัฐฯคุมเองการแยกสินแร่ ธนาकारและประกันภัย

● นักลงทุนต่างชาติมีสิทธิทุกอย่างเท่าเทียม นักลงทุนชาวอิรักตามบทบัญญัติขององค์การการค้าโลก(WTO) และสถาบันการค้าระดับโลกอื่น ๆ รวมทั้งห้ามจำกัดให้บริษัทก่อสร้างของสหรัฐฯซึ่งได้สัญญาก่อสร้างขนาด ๑,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ต้องจ้างผู้รับเหมาท้องถิ่นและห้ามกำหนดให้บริษัทก่อสร้างชาวอิรักได้รับสัญญาเหนือบริษัทต่างชาติด้วยข้ออ้างว่าต้องการผลักดันเศรษฐกิจของอิรัก

● ให้นักลงทุนต่างชาติโอนเงินที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนหุ้นกำไรและเงินปันผลเข้าออกได้อย่างเสรี

● รัฐบาลและธุรกิจในอิรักผูกพันตามกฎหมายระเบียบนี้เป็นเวลา ๔๐ ปีและอิรักอาจต่ออายุได้อีกโดยไม่จำกัดเวลา **☞** อ่านต่อฉบับหน้า

● นายชิง วินเทอร์

เรื่องที่ ๑ ที่ศาลโลก เห็นผู้หลักผู้ใหญ่ของรัฐบาลไทยเข้าไปไหว้ ทักทาย คารวะขออภัยมั่ง ตัวแทนฝ่ายเขมร แถมยังเรียกเจ้าหน้าที่ฝ่ายไทยทั้งหลายไปคารวะเหมือนเขาเป็นญาติผู้ใหญ่!

เรื่องที่ ๒ แอบคิดร้ายๆ ทนายฝ่ายเขมรทำหลักฐานมั่วๆ ลู้ฝ่ายไทยไม่ได้ เรื่องนี้เขมร...หนาวว

เรื่องที่ ๓ การเจรจาสงบไฟใต้ ระหว่างรัฐบาลไทยกับฝ่ายก่อการร้ายที่มาเลเซีย ยิ่งเจรจายิ่งมีการลอบวางระเบิดมากขึ้น มันแปลว่าอะไร?

เรื่องที่ ๔ การสอบผู้ช่วยครูของกระทรวงศึกษาพบว่ามีการทุจริตทั่วประเทศ...มีที่ไหนปลอดทุจริต?

เรื่องที่ ๕ โรงพักทั่วประเทศสร้างไม่เสร็จผู้รับเหมาทิ้งงาน โรงพักมีแค่เสาค้ำตั้ง!

ข้อเท็จจริงคือ รับเหมาเจ้าเดียว กะกินรวบ แต่ไร้หน้าจัดการ

๗

- ผู้ชนะย่อมก่อเวร
ผู้แพ้ย่อมนอนเป็นทุกข์
ผู้ละความชนะและแพ้ได้
จึงมีใจสงบระงับยอมนอนเป็นสุข.

สงครามระหว่างพระเจ้าปเสนทิโกศลกับพระเจ้าอชาตศัตรู

ภาพจาก http://vihara.org.au/images/dhamma_group/battle02.

สงครามแย่งชิงดินแดน

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้า

ประทับอยู่ ณ เขตพระนครสาวัตถี นครหลวง
ของแคว้นโกศล

ครั้งนั้น **พระเจ้าแผ่นดินมคธ**พระนามว่า
อชาตศัตรู ทรงได้ตระเตรียมจตุรงคินีเสนา
(กองทัพอ ๔ เหล่า คือ พลช้าง พลม้า พลรถ
พลเดินเท้า) ยกไปรุกราน**พระเจ้าปเสนทิโกศล**
ถึงแคว้นกาลิ(ส่วนหนึ่งของแคว้นโกศล)

พอพระเจ้าปเสนทิโกศลทรงสดับข่าวนี้
ก็ทรงจัดกองทัพ ๔ เหล่าเช่นกัน ยกออกไป
ต่อสู้กับพระเจ้าอชาตศัตรู เพื่อป้องกันแคว้น
กาลิไว้

เมื่อได้ทำสงครามกันแล้ว ในครั้งนั้น
พระเจ้าอชาตศัตรูทรงเป็นฝ่ายชนะ **พระเจ้า**
ปเสนทิโกศลเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ต้องเสด็จ
ล่าถอยทัพกลับคืนพระนครสาวัตถี

รุ่งเช้า **ภิกษุจำนวนมาก**เข้าไปบิณฑบาต
ในพระนครสาวัตถี ได้รับรู้เรื่องราว ครั้น
กลับจากบิณฑบาตแล้ว พากันไปเข้าเฝ้า
พระศาสดาถึงที่ประทับ กราบทูลเรื่องราว
และผลการทำสงครามนั้นให้ทรงทราบ

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับแล้ว ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ฝ่าย**พระเจ้าอชาต-**
ศัตรูนั้นมีมิตรเลวทราม มีสหยาเลวทราม
มีพระทัยน้อมไปในคนเลวทราม ฝ่าย**พระเจ้า**
ปเสนทิโกศลมีมิตรดีงาม มีสหยาดีงาม มี
พระทัยน้อมไปในคนดีงาม แต่วันนี้พระองค์
ทรงพ่ายแพ้มา ก็จะบรรทมเป็นทุกข์ตลอด
ราตรีนี้ เพราะ...

ผู้ชนะย่อมก่อเวร

ผู้แพ้ย่อมนอนเป็นทุกข์

ผู้ละความชนะและแพ้ได้

จึงมีใจสงบระงับย่อมนอนเป็นสุข”

สมัยต่อมา พระเจ้าอชาตศัตรูทรงยก
กองทัพ ๔ เหล่า รุกรานพระเจ้าปเสนทิโกศล
อีก

พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงสดับข่าวนี้ ก็
ทรงจัดกองทัพ ๔ เหล่า ยกออกไปต่อสู้กับ
พระเจ้าอชาตศัตรู

แต่การทำสงครามกันครั้งนี้ **พระเจ้า**
ปเสนทิโกศลทรงได้ชัยชนะ **ทรงจับกุม**
พระเจ้าอชาตศัตรูเป็นเชลยศึกได้ แล้วทรงมี
พระดำริขึ้นมาว่า

“ถึงแม้พระเจ้าอชาตศัตรูจะประทุษร้าย
เรา ผู้ไม่คิดประทุษร้ายตอบ แต่พระเจ้า
อชาตศัตรูก็เป็นพระภาคินัย(หลาน)ของเรา
ฉะนั้นเราควรแคยัดพลช้างทั้งหมด ยัดพลม้า
ทั้งหมด ยัดพลรถทั้งหมด ยัดพลเดินเท้า
ทั้งหมดเอาไว้ก็พอ แล้วปล่อยพระองค์กลับไป
อย่างมีพระชนม์มอยู่เกิด”

ทรงดำริแล้ว ก็ทรงกระทำตามนั้น

รุ่งเช้า พวกภิกษุจำนวนมากได้รู้เรื่องราว
นี้ ก็พากันเข้าเฝ้าพระศาสดา กราบทูลให้
ทรงทราบ

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงรับรู้เรื่องราว
ทั้งหมดแล้ว จึงตรัสกับภิกษุทั้งหลาย

“ผู้จะแย่งชิงของเขาได้

ก็ในเวลาที่มีการแย่งชิงนั้นยังพอทำสำเร็จได้

แต่เมื่อใดคนอื่นมาแย่งชิงบ้าง

เมื่อนั้นผู้แย่งชิงมากก็กลับถูกคนอื่น
แย่งชิงไป

เพราะตราบที่บาปยังไม่ให้ผล

คนพาลย่อมสำคัญว่าเป็นของดี

แต่บาปให้ผลเมื่อใด

คนพาลย่อมเข้าถึงทุกข์เมื่อนั้น

ผู้มายอมได้รับการฆ่าตอบ

ผู้ชนะยอมได้รับการชนะตอบ

ผู้ตายยอมได้รับการฆ่าตอบ

ผู้โกรธยอมได้รับการโกรธตอบ

ฉะนั้นเพราะความหม่นเวียนแห่งกรรม

ผู้แย่งชิงไปย่อมถูกเขาแย่งชิงคืน”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๕ “สังคามวัตถุสูตร”

ข้อ ๓๖๘-๓๗๕)

๒

วิธีการศึกษาหรือปรัชญาการศึกษาที่นำไปสู่สิ่งที่ดี
อันคือ “มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข”
เช่นนี้ จึงเชื่อว่าเป็นการศึกษา
ตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

รถรับส่งผู้ที่มาซื้อของในตลาดอารีย์
(ขายของต่ำกว่าทุน)
ที่ชุมชนราชธานีโอศิก

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

นอกจากนี้ เมื่อโรงเรียนเห็นคุณค่าความ
สำคัญของผู้คนในชุมชนหรือหมู่บ้านนั้น ๆ จนนำ
มาเป็นตัวอย่างของการเรียนรู้สำหรับนักเรียนเช่นนี้
ผู้คนในหมู่บ้านหรือชุมชนดังกล่าวก็จะเกิดจิต
เมตตา มุ่งดีมุ่งเจริญอยากเข้ามาช่วยพัฒนา
โรงเรียนในด้านต่าง ๆ ให้เจริญมากขึ้นด้วย อัน

จะช่วยเชื่อมโยงให้ “บ้าน” และ “โรงเรียน” มี
ความสัมพันธ์ใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น

การเรียนรู้จากปัญหา

ถ้าเป้าหมายของการเรียนรู้ในชั้นเรียน อยู่

ที่อธิบายให้ทันถึงระบบการวัดผลที่กระตือรือร้นเพื่อให้นักศึกษาธิการกำหนด แล้วได้เลื่อนชั้นเป็นลำดับ ๆ จนจบหลักสูตรการศึกษาของสถานศึกษา นักเรียนก็จะมองที่คะแนนสอบเป็นบรรทัดสุดท้ายของเป้าหมายโดยอาจจะไม่สนใจกับความรู้ที่เรียนนั้น ๆ มากนัก (เพราะไม่รู้จะเอาไปใช้ประโยชน์อะไร **นอกจากการสอบ**) ฉะนั้นพอใกล้เวลาสอบก็ค่อยมาท่องจำหรือตั้งกลุ่มตัวข้อสอบกัน เมื่อสอบเสร็จก็ลืมความรู้ดังกล่าวไปเป็นส่วนใหญ่

จากการศึกษาในช่วงชั้นประถมศึกษา สุ่มมัธยมศึกษา และสู่ระดับอุดมศึกษา ถ้าเรียนตาม ๆ กันมาแบบนี้ ก็จะทำให้เสียทั้งเวลาและทรัพยากรจำนวนมากโดยเปล่าประโยชน์ไปกับกิจกรรมการเรียนรู้ตาม **พิธีกรรมทางการศึกษา** เพียงเพื่อที่จะนำไปสอบ แล้วก็ลืมความรู้ส่วนใหญ่ที่ท่องจำเพื่อสอบเกือบหมด เหลือเพียงความรู้ส่วนน้อยบางส่วนเท่านั้นที่จะเอาไปใช้ทำมาหากินต่อไป (โดยคนที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานหลายต่อหลายคน ใช้ความรู้ที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าด้วยความสนใจส่วนตัวนอกชั้นเรียน มากกว่าความรู้ที่ได้จากการเรียนรู้ในชั้นเรียน เพื่อเป็นปัจจัยสนับสนุนความสำเร็จในหน้าที่การงานของตนด้วยซ้ำ)

ในกรณีเช่นนี้ ถ้าเราใช้กระบวนการ SEAL มาประยุกต์เพื่อสร้างเป็นหน่วยการเรียนรู้ของสถานศึกษา โดยนำเอาปัญหาของชีวิตนักเรียนหรือของชุมชนนั้น ๆ มาเป็นประเด็นสร้างหน่วยการเรียนรู้สำหรับแก้ปัญหาดังกล่าว กระบวนการเรียนรู้ก็จะช่วยเหนี่ยวนำให้ผู้เรียนเกิด **จิตเมตตามุ่งติ่มุ่งเจริญ** และมี **ฉันทะ** มากขึ้นที่จะแสวงหาความรู้เพื่อการแก้ปัญหาของชีวิต ครอบครัว หรือชุมชน ตามที่ **จับประเด็นปัญหา** ได้

ดังนั้นก็จะช่วยให้นักเรียนเห็นถึงประโยชน์คุณค่าของ **ความรู้และการศึกษา** ที่มีความหมาย

มากกว่าเพียงแค่การท่องจำเพื่อเอาไปสอบให้ได้คะแนนเท่านั้น โดยสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าการสอบก็คือ ผู้เรียนได้ตระหนักถึงเงื่อนไขจำเป็นของการที่ต้องอาศัย **ความรู้** มาใช้เป็นเครื่องมือในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างเที่ยงตรงในเหตุในผล อันจะทำให้เกิด **“ผลที่ดี”** ที่ **“มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข”** ซึ่งเมื่อนักเรียนเกิด **จิตมุ่งติ่มุ่งเจริญ** และสามารถ **จับประเด็นปัญหา** ได้เช่นนี้ นักเรียนก็จะมี **ฉันทะ** ในการชวนชวน **ค้นหาความรู้เพิ่มเติมด้วยใจรัก** เพื่อยกระดับภูมิปัญญาให้เกิด **ศักยภาพ** ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ทั้งของชีวิตตัวเอง ครอบครัว หรือชุมชน ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่ง ๆ ขึ้นต่อไป

การออกแบบหน่วยการเรียนรู้ของสถานศึกษาตามแนวทางนี้ อาจใช้กระบวนการ SEAL ที่ประยุกต์จากกระบวนการ AIC จัดประชุมสัมมนาผู้เกี่ยวข้อง ๓ ฝ่าย โดยเชิญฝ่ายอาจารย์ผู้สอน กรรมการสถานศึกษา (รวมถึงผู้นำในชุมชนท้องถิ่น) และตัวแทนของนักเรียน มาประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อร่วมกันกำหนดประเด็นที่เป็น **ปัญหาสำคัญ**ของ **ชุมชน** อันสามารถจะนำมาสร้างเป็นหน่วยการเรียนรู้ในปีการศึกษานั้น ๆ สำหรับให้ทั้งอาจารย์ผู้สอนและนักเรียนช่วยกัน **ศึกษาวิจัย** เพื่อค้นหาความรู้ต่าง ๆ มาแก้ปัญหาดังกล่าว

เช่น ถ้าชุมชนหรือหมู่บ้านแห่งนั้นชาวบ้านส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรและกำลังประสบกับปัญหาปุ๋ยเคมีขึ้นราคาแพงมากจนขายผลผลิตแล้วขาดทุน ก็อาจนำเรื่องการผลิตปุ๋ยอินทรีย์หรือปุ๋ยชีวภาพจากเศษวัสดุในท้องถิ่นนั้น ๆ มาพัฒนาให้เป็นหัวข้อสำหรับสร้าง **หน่วยการเรียนรู้** เพื่อให้นักเรียน(ตามช่วงชั้นที่เหมาะสม) ได้ศึกษาวิจัยกันในปีการศึกษานั้น โดยการให้นักเรียนแบ่งกลุ่มไปค้นหาความรู้เรื่องนี้จากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ อาทิ จากเกษตรตำบล หมอดิน ปราชญ์ชาวบ้าน ห้องสมุด อินเทอร์เน็ต ฯลฯ แล้วนำ

ความรู้ที่ได้ซึ่งอาจมีหลากหลายวิธีมาลองทำปุ๋ย จากเศษวัสดุที่ชุมชนดังกล่าวมีอยู่ ตลอดจนทดลองใช้ปุ๋ยที่ผลิตขึ้นนั้นกับแปลงทดลองเพื่อดูว่าได้ผลแค่ไหน โดยเปรียบเทียบระหว่างปุ๋ยสูตรต่างๆตามที่นักเรียนแต่ละกลุ่มค้นคว้ามาได้ เป็นต้น

เมื่อการศึกษาและความรู้ที่นักเรียนไปค้นคว้าวิจัยมาเหล่านี้ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ เพื่อช่วยเหลือครอบครัวของตนในการลดต้นทุนการผลิต โดยสามารถแก้ปัญหาปุ๋ยแพงได้ นักเรียนก็จะเห็นถึงคุณค่าของการศึกษา และรู้สึกภาคภูมิใจในความรู้ที่ตนค้นคว้าวิจัยมาดังกล่าว ซึ่งสามารถจะนำไปช่วยเหลือคนอื่นได้ อันส่งผลให้นักเรียนเกิดฉันทะที่อยากศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เพื่อจะได้มีความรู้ในเรื่องนี้ลึกซึ้งขึ้น และกว้างขวางยิ่ง ๆ ขึ้นต่อไปอีก ซึ่งก็จะขยายไปสู่ความใฝ่รู้ในวิชาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการทำปุ๋ยอินทรีย์ชีวภาพนี้ ทั้งวิชาชีววิทยา เคมี ปฐพีวิทยา พฤษศาสตร์ นิเวศน์วิทยา สถิติ วิธีการวิจัย ฯลฯ

หรือถ้าชุมชนแห่งนั้นมีปัญหาเรื่องยาเสพติดระบาดอันมีสาเหตุมาจากปัญหาทางด้านสังคม ก็อาจใช้เรื่องยาเสพติดมาพัฒนาเป็นหน่วยการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนแบ่งกลุ่มกันศึกษาค้นคว้าถึงสาเหตุ ที่ทำให้ยาเสพติดในชุมชนหรือหมู่บ้านนั้นระบาดหนัก แล้วทำรายงานเสนอวิธีป้องกันหรือแก้ไขปัญหาดังกล่าว จากนั้นให้นักเรียนทั้งหมดมีส่วนร่วมในการคัดเลือกแนวทางแก้ปัญหาที่ น่าจะมีความเป็นไปได้ และเหมาะสมกับการมีส่วนร่วมของนักเรียนส่วนใหญ่ เพื่อจัดทำโครงการรณรงค์แก้ไขปัญหายาเสพติดของสถานศึกษาแห่งนั้น โดยอาศัยพลังของนักเรียนทั้งโรงเรียนร่วมกันทำกิจกรรมป้องกันการแพร่ระบาดของยาเสพติดในชุมชน ซึ่งจะกลายเป็นกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรสถานศึกษาที่ **“มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้ผู้คนมีความสุข”** สอดคล้องกับหลักปรัชญาของเศรษฐกิจ

พอเพียง และนักเรียนก็จะได้เรียนรู้ประสบการณ์ต่าง ๆ มากมายจากการทำกิจกรรมเหล่านี้ โดยประสบการณ์บางเรื่องก็อาจจะจะเป็นประโยชน์สำหรับนักเรียนในการนำไปใช้ประกอบอาชีพการทำงานต่อไปภายภาคหน้าได้ด้วย

การใช้ปัญหาของชุมชนมาเป็นประเด็นสำหรับสร้างหน่วยการเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็น**ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ** (เช่น ชาวบ้านไม่มีรายได้ ต้นทุนการผลิตของสินค้าเกษตรสูงมากจนชาวบ้านขาดทุน ชาวบ้านทำบัญชีไม่เป็น ฯลฯ) **ปัญหาทางด้านสังคม** (เช่น ปัญหายาเสพติดระบาด ปัญหาผู้คนในชุมชนติดอบายมุขสิ่งเสพติด ปัญหาโรคเอดส์ หรือปัญหาเด็กติดเกมส์คอมพิวเตอร์ ฯลฯ) **ปัญหาทางด้านสาธารณสุข** (เช่น ใช้เลือดออกระบาด ผู้คนขาดการออกกำลังกาย การระบาดของไข้หวัดนก การบริโภคอาหารไม่ปลอดภัย ฯลฯ) **ปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม** (เช่น มลภาวะที่เกิดจากขยะ การขาดแคลนต้นไม้ใหญ่ในชุมชนเพราะการตัดไม้ทำลายป่า สภาพแวดล้อมของชุมชนที่สกปรกผิดสุขลักษณะ ฯลฯ) เหล่านี้ถ้าสถานศึกษาสามารถนำมาพัฒนาเป็นหน่วยการเรียนรู้**เพื่อให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันค้นคว้าวิจัยหาองค์ความรู้ต่าง ๆ มาแก้ปัญหาดังกล่าวได้สำเร็จ** ก็จะเกิดประโยชน์มหาศาลต่อการปฏิรูประบบการศึกษาของชาติ

ทั้งนี้แนวทางจัดการศึกษาตามกระบวนการ SEAL ดังที่กล่าวมา จะเป็นวิธีประยุกต์หลักปรัชญา**เศรษฐกิจพอเพียง** ตามพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ มาสร้างเป็นปรัชญาการศึกษาตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงที่จะนำไปสู่การกระทำ **“เหตุ”** เพื่อให้บังเกิด **“ผลที่ดี”** อันคือสิ่งที่ **“มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้ผู้คนมีความสุข”**

เพราะการเรียนรู้โดยเอาปัญหาของชุมชนมาค้นคว้าวิจัยเพื่อหา**ความรู้**ต่าง ๆ มาช่วยแก้ปัญหา

ดังกล่าว จะเป็นการใช้เวลาและทรัพยากรทางการศึกษาได้อย่าง “มีประสิทธิภาพ” หรือเกิดผลคุ้มค่า (ยิ่งกว่าเพียงแค่สอนให้นักเรียนท่องจำความรู้เพื่อไปตอบข้อสอบ แล้วเมื่อสอบเสร็จนักเรียนก็ลืมความรู้ส่วนใหญ่ดังกล่าวไปเกือบหมด เนื่องจากไม่รู้จะนำไปใช้ประโยชน์อะไรนอกจากการสอบให้ได้คะแนน) ยิ่งสามารถแก้ปัญหาสำคัญเร่งด่วนของชุมชนได้ตรงจุด (เหมือนการเกาถูที่คัน) ได้มากเท่าไร การศึกษาเช่นนี้ก็จะยิ่งมีประสิทธิภาพ หรือเกิดผลคุ้มค่ามากเท่านั้น

นอกจากนี้เมื่อความรู้ที่พัฒนาขึ้นร่วมกันระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนตามแนวทางที่กล่าวมา หากสามารถมีส่วนนำไปใช้แก้ปัญหาของชุมชนได้ ก็จะเป็นสิ่งที่ “มีประสิทธิภาพ” ทั้งต่อตัวผู้เรียน ต่อครอบครัวของนักเรียน ต่อชุมชน ตลอดจนต่อการสร้างชื่อเสียงให้กับโรงเรียนด้วย

ขณะเดียวกัน การที่นักเรียนมีโอกาสได้ปลดปล่อยศักยภาพที่แฝงอยู่ในตัวออกมา เพื่อสร้างสรรค์ทำสิ่งที่เป็นประโยชน์สุขให้กับการแก้ปัญหาของชีวิตตนเองและชุมชนตามความถนัด ผ่านทางกิจกรรมการเรียนรู้ที่ออกแบบขึ้นมา นี้ นักเรียนก็จะเรียนอย่าง “มีความสุข” เพราะเรียนไปแล้วรู้สึกว่าการศึกษานี้ทำให้ตนเองมีความภาคภูมิใจและมั่นใจในตัวเองมากขึ้น (จากผลงานที่เกิดจากกระบวนการเรียนรู้นั้น ๆ) ไม่ใช่เรียนไปแล้วทำให้เกิดความเครียดหรือความทุกข์ และสูญเสียความเชื่อมั่นในตัวเองเพราะบังเอิญท่องจำความรู้ไม่ตรงกับข้อสอบ แล้วได้คะแนนสอบไม่ดี จนถูกสังคมตราว่าเป็นคนโง่เง่าเรียนหนังสือไม่เก่ง อีกทั้งเมื่อความรู้ที่งอกเงยขึ้นจากสถานศึกษาดังกล่าวสามารถมีส่วนช่วยแก้ปัญหาของชุมชนได้ ครูอาจารย์ผู้สอนก็จะมีความสุข เพราะมีผลงานที่สังคมให้การยอมรับยกย่อง และชุมชนก็จะมีความสุขมากขึ้นจากการมีองค์ความรู้ที่ช่วยชี้แนะให้เห็นช่องทางหรือโอกาสใหม่ๆ ในการแก้ปัญหาของชุมชน ซึ่งชาวบ้านอาจ

ไม่เคยคิดมาก่อน

วิธีการศึกษาหรือปรัชญาการศึกษาที่นำไปสู่สิ่งที่ดี อันคือ “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” เช่นนี้ จึงชื่อว่าเป็นการศึกษาตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ดังนัยแห่งพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ตามที่ได้กล่าวมา

๔.๒ ขั้นตอนการประสานงานประสานประโยชน์

(Endorse หรือ สร้างสนามพลังความรู้-รัก-สามัคคี ของ “E”)

เมื่อสร้างเสริมพลังของความเมตตา มุ่งเจริญต่อกายต่อใจต่อกันตามขั้นตอนแรกของ SEAL จนช่วยให้สามารถจับประเด็นปัญหา และวิเคราะห์สาเหตุของปัญหา บนพื้นฐานแห่งการคิดได้อย่างเที่ยงตรงในเหตุในผล ในทิศทางที่จะนำไปสู่ “ผลที่ดี” ตามจิตใจที่มีความเมตตา มุ่งดีมุ่งเจริญ ต่อตัวเองและผู้อื่นนั้น ๆ แล้ว

ขั้นตอนที่สองของ “SEAL” จะต้อง “กำหนดเป้าหมายร่วม” เพื่อเป็นเครื่องช่วยหล่อหลอมให้เกิดระบบประสานงานประสานประโยชน์ จนนำไปสู่ “การที่แต่ละคนช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ประสานงาน ประสานประโยชน์กัน ให้งานที่ทำสำเร็จผล ทั้งแก่ตน แก่ผู้อื่น และแก่ประเทศชาติ” ตามพระบรมราโชวาทคุณธรรมข้อที่สองต่อไป โดยมีการกำหนดขอบเขตเป้าหมายและเขียนคำปณิธานหรือแผนปฏิบัติ ตามหลักปฏิบัติของเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อให้เกิดการลงมือปฏิบัติให้ถึงจุดพอประมาณตามหลักคิดของเศรษฐกิจพอเพียง (ดังผังความคิดที่แสดงให้เห็นในต้นบทที่ ๔)

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัศน์

Tossaphol NORATUS

ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
เพื่อความเท่าเทียมกัน

President of the Information and Communication Technology for All Club

tossaphol@ictforall.org

สถานีโทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ สามารถรับชมผ่านดาวเทียมได้ 2 ดวง คือ

	Frequency	TP	Symbol Rate
NSS6	11635	H	27500
Thaicom 5	3551	H	13333

ดาวเทียมพลดาวงศ์ สำหรับงานโรงเรียน ๕ ธันวาคม

LIVE STREAMING

- ฟังวิทยุ ONLINE**
คลิกฟังวิทยุ Online
- คลิกดาวน์โหลดหนังสือธรรมะ**
หนังสือ ธรรมะที่เป็นพุทธ
- ชมรายการย้อนหลัง**
คลิกชมรายการย้อนหลังของทางสถานี
โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ
- ดาวน์โหลดเทปธรรมะ**
คลิกดาวน์โหลดเทปธรรมะไฟล์ MP3
- กระซู่ธรรม**
กระซู่ธรรม สอบถามปัญหาธรรม หาคำตอบ
เปลี่ยน
- SOCIAL MEDIA**
รวม Social Media ของชาวโลก

แนวทางการเข้าถึงและเผยแพร่
พระพุทธศาสนาด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ
Using IT for Access to the Buddha's
Teachings and Dissemination of Buddhism

ตอนจบ

๔.๓) **หลักสูตรการเรียนการสอนออนไลน์ทางพระพุทธศาสนาแห่งแรกในประเทศไทย** (บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๕๕) เมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๕ ที่ประชุมสภามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้เห็นชอบหลักสูตรปริญญาโท สาขาการจัดการเชิงพุทธ ด้วยระบบการเรียนการสอนทางไกล โดยมีคณะสังคมศาสตร์เป็นผู้รับผิดชอบหลักสูตร **พระธรรม-โกศอาจารย์ (ประยูร ธมฺมจิตฺโต ศ.ดร.)** อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย กล่าวว่า “มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้ลงทุนด้านเทคโนโลยีสารสนเทศจำนวนมาก เพื่อเป็นเครื่องมือในการบริหารงานของมหาวิทยาลัย พัฒนา Application ต่าง ๆ มาพอสมควร สร้างเครือข่ายเพื่อการบริหารจัดการของมหาวิทยาลัยเอง MCUNet เชื่อมโยงสาขามหาจุฬาฯ มีความพร้อมในเรื่องเทคโนโลยีฯ ประกอบกับปัจจุบันมหาวิทยาลัยกำลังก่อสร้างวิทยาพุทธศาสนนานาชาติในพื้นที่ ๘๔ ไร่, มีสภามหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนาโลก ที่มีสมาชิกทั่วโลก มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ในประเทศไทย คือ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วังน้อย ออยุธยา และในอีก ๓ ปีหน้า ก็จะเข้าสู่ประชาคมอาเซียน หลักสูตรการสอนทางไกลฯ จะเป็นหลักสูตรแรกของพระพุทธศาสนา จำเป็นต้องเป็นต้นแบบในการพัฒนาต่อยอดในอนาคตด้วย”

ผศ.ดร.สุรพล สุษะพรหม รองอธิการบดีฝ่ายกิจการทั่วไป ผู้อำนวยการหลักสูตร กล่าวว่า “หลักสูตรบัณฑิตศึกษา ปริญญาโท สาขาการจัดการเชิงพุทธ เรียนออนไลน์ ที่เสนอสภามหาวิทยาลัยในครั้งนี้ ได้ผ่านการพิจารณาของผู้เกี่ยวข้องตามลำดับ โดยมีผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางมาดูแลกำกับ มีระบบติดตามประเมินผล กลุ่มเป้าหมาย พระสังฆาธิการ ระดับเจ้าอาวาส รองเจ้าอาวาส ที่มีภาวะดูแลวัดวาอาราม ไม่สะดวกที่จะเดินทางมาเรียนในห้องเรียน ให้สามารถเรียนผ่านอินเทอร์เน็ตได้”

พระมหาชำนาญ มหาชาโน ผู้อำนวยการส่วนเทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งรับผิดชอบด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัย กล่าวว่า “ปัจจุบันมหาวิทยาลัยมีความพร้อมในด้านการจัดการ โดยได้พัฒนาโปรแกรมต่าง ๆ เช่น ระบบทะเบียนนิสิต ระบบถ่ายทอดสดผ่านอินเทอร์เน็ต ระบบการเรียนการสอนทางไกล วิดีโอออนไลน์ ห้องเรียนที่ทันสมัย ห้องเรียนอิเล็กทรอนิกส์ หรือห้องเรียนอัจฉริยะ (e-Classroom) ด้านเครือข่ายมีความพร้อมอย่างเต็มที่ จึงพร้อมสนับสนุนในการเปิดหลักสูตรออนไลน์อย่างเต็มที่”

พระมหาศรিতนต์ สมจาวโร ผู้อำนวยการส่วนหอสมุดกลางกล่าวว่า “ด้านความพร้อมหนังสือ เอกสาร ตำราทางวิชาการ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ส่วนหอสมุดกลาง สำนักหอสมุดและเทคโนโลยีสารสนเทศ ได้นำฐานข้อมูลหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ หรือ e-Books มากกว่า ๒,๐๐๐,๐๐๐ เล่ม ครอบคลุมเนื้อหาเกี่ยวกับการเรียน การสอน การวิจัย เพื่อเพิ่มจำนวนหนังสือภาษาต่างประเทศและแก้ไขจำนวนหนังสือภาษาต่างประเทศที่มีอยู่จำนวนน้อย และสนองการเปิดหลักสูตรต่าง ๆ โดยเฉพาะระดับบัณฑิตศึกษาที่เน้นหนังสือภาษาอังกฤษ ผ่านทางเว็บไซต์ ฐานข้อมูลออนไลน์ ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ มจร. (www.mcu.ac.th/site/thesiscontent.php) ฐานข้อมูลงานวิจัย (www.mcu.ac.th/site/researchcontent.php) ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัยต่าง ๆ (ฐานข้อมูล สกอ.) (www.thailis.uni.net.th/dc.php) ฐานข้อมูลบทความทางวิชาการ (www.mcu.ac.th/site/articlecontent.php) ฐานข้อมูลห้องสมุดหนังสือ มจร. (vtls.mcu.ac.th) ฐานข้อมูลหนังสือภาษาอังกฤษ/ภาษาต่างประเทศ ๒ ล้านเล่ม ๑๘ ภาษา (<http://community.ebooklibrary.org/?AffiliateKey=Mahachulalong>) ฐานข้อมูลหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เฉพาะทาง (e-Book) สาขาวิชาการบริหารและจัดการธุรกิจ เศรษฐศาสตร์ การเมืองการปกครอง ธรรมาภิบาล กฎหมาย ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ กรณีศึกษาในกลุ่ม ประเทศเอเชียอาคเนย์ ศึกษาศาสตร์ ภาษาและภาษาศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นต้น สามารถคัดลอกไฟล์, พิมพ์,

ดาวน์โหลดได้ที่ <http://portal.igpublish.com> มีการสแกนพระไตรปิฎก ฉบับรัชกาลที่ ๕ เป็นหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (<http://portal.igpublish.com>) โดยให้บริการเฉพาะในรูปแบบอินเทอร์เน็ต ฐานข้อมูลกฤตภาคออนไลน์ (หนังสือพิมพ์ย้อนหลัง) (<http://edu.iqnewsclip.com/newsservice.aspx>)”

๔.๔) พระไตรปิฎก ประมวลคัมภีร์ และแหล่งค้นพุทธศาสนา ฉบับคอมพิวเตอร์ (BUDSIR: BUDdhist Scriptures Information Retrieval) ซึ่งมีทั้งในรูปแบบ CD-ROM และใช้งานผ่านอินเทอร์เน็ต โดยจะบรรจุข้อมูลพระไตรปิฎกภาษาบาลี ๔๕ เล่ม พระไตรปิฎกชุดแปลเป็นภาษาไทย ๔๕ เล่ม อรรถกถาฎีกา อนุฎีกา และคัมภีร์สำคัญอื่น ๆ เป็นภาษาบาลีจำนวน ๑๐๗ เล่ม นอกจากนี้ ยังได้รวมหนังสือพุทธธรรม พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม และพจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลศัพท์ ของ พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) พร้อมทั้งภาพพุทธประวัติและพุทธสถาน จำนวน ๑๙๐ ภาพ ทั้งนี้ซอฟต์แวร์ดังกล่าว พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้ทรงพระราชทานทุนทรัพย์ส่วนพระองค์ พระราชดำริและพระบรมราชวินิจฉัยในการออกแบบและจัดทำโปรแกรมพระไตรปิฎกฉบับคอมพิวเตอร์ รวมทั้งมีพระราชวินิจฉัยในการออกแบบโปรแกรมสำหรับสืบค้นข้อมูลดังกล่าว (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ www.budsir.org)

๔.๕) E-Tipitaka โปรแกรมสำหรับค้นหาและเทียบเคียงพุทธวจนจากพระไตรปิฎก โดยเน้นเรื่องความเร็ว และถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญ อีกทั้งโปรแกรม E-Tipitaka สามารถใช้งานได้บนหลายระบบปฏิบัติการ เช่น Windows, Linux, Mac OS, Android และ iOS (iPhone, iPad, iPod, touch) (สุธี สุตประเสริฐ, ๒๕๕๓)

ทั้งนี้ ในการเผยแพร่พระพุทธรศาสนาให้ได้ผลนั้น จะต้องมีการฝึกอบรมการใช้คอมพิวเตอร์ ซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์ การพัฒนาเว็บไซต์ การเขียนโปรแกรม การพัฒนาแอปพลิเคชันต่าง ๆ รวมถึงเนื้อหาเกี่ยวกับพระพุทธรศาสนา แก่พระสงฆ์ สามเณร เจ้าหน้าที่ อาสาสมัคร และผู้ที่สนใจโดยทั่วไปในการเผยแพร่พระพุทธรศาสนา

บทวิเคราะห์เกี่ยวกับโอกาสและความท้าทายในการเข้าถึงและเผยแพร่พระพุทธรศาสนาด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศ

จากแนวโน้มของกระแสโลกาภิวัตน์ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยเฉพาะอินเทอร์เน็ตได้ทำให้วิถีชีวิตของประชาชนเปลี่ยนแปลงไป โดยอยู่กับโลกออนไลน์มากขึ้น ส่งผลให้แนวโน้มการเข้าถึงและเผยแพร่พระพุทธรศาสนาได้เปลี่ยนจากรูปแบบดั้งเดิม ไปอยู่ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมากขึ้น สอดคล้องกับผลการศึกษาของ พระมหาบุญไทย ปุณฺณมโน (๒๕๕๒) ซึ่งระบุว่า “...มีแนวโน้มว่าวัดต่าง ๆ จะเผยแพร่พระพุทธรศาสนาทางอินเทอร์เน็ตมากขึ้น เพราะจำนวนเว็บไซต์ของวัดเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน โดยในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ มีจำนวน ๗๐๙ เว็บไซต์ แต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ พบว่ามีจำนวนถึง ๑,๐๒๖ เว็บไซต์

สอดคล้องกับแนวโน้มการใช้อินเทอร์เน็ตของประชากรโลก และประชากรไทยที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากประเทศไทยสามารถให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์ยุคที่ ๓ (๓G) หรือสูงกว่าได้อย่างเต็มรูปแบบ สถิติจากการใช้อินเทอร์เน็ตในระดับโลก (Internet Usage Statistics, The Internet Big Picture; World Internet Users and Population Stats) ข้อมูล ณ วันที่ ๓๐ มิถุนายน ค.ศ. ๒๐๑๒ ปรากฏดังตารางที่ ๑

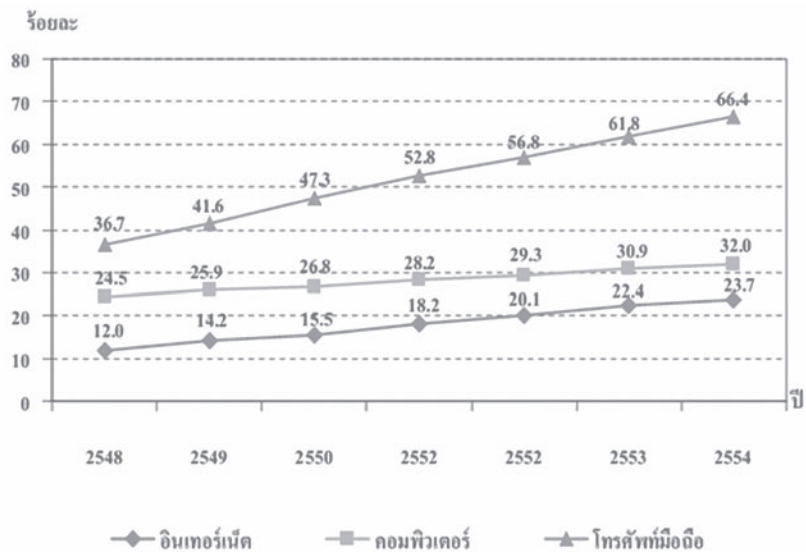
ตารางที่ ๑ สถิติการใช้อินเทอร์เน็ตในระดับโลก (ข้อมูล ณ ๓๐ มิถุนายน ค.ศ. ๒๐๑๒)

ภูมิภาค	ประชากร (๒๐๑๒ Est.)	จำนวนผู้ใช้ อินเทอร์เน็ต ๓๑ ธ.ค. ค.ศ. ๒๐๐๐	จำนวนผู้ใช้ อินเทอร์เน็ต ณ ๓๐ มิ.ย. ค.ศ. ๒๐๑๒	อัตราการเข้าถึง อินเทอร์เน็ต (% ประชากร)	อัตราการเติบโต ค.ศ. ๒๐๐๐-๒๐๑๒	จำนวนผู้ใช้ อินเทอร์เน็ต คิดเป็นร้อยละ ภายในตารางนี้
Africa	๑,๐๗๓,๓๘๐,๙๒๕	๔,๕๑๔,๔๐๐	๑๖๗,๓๓๕,๖๗๖	๑๕.๖ %	๓,๖๖๖.๗%	๗.๐ %
Asia	๓,๙๒๒,๐๖๖,๙๘๗	๑๑๔,๓๐๔,๐๐๐	๑,๐๗๖,๖๘๑,๐๕๙	๒๗.๕ %	๘๔๑.๙ %	๔๔.๘ %
Europe	๘๒๐,๙๑๘,๔๕๖	๑๐๕,๐๙๖,๐๙๓	๕๑๘,๕๑๒,๑๐๙	๖๓.๒ %	๓๙๓.๔ %	๒๑.๕ %
Middle East	๒๒๓,๖๐๘,๒๐๓	๓,๒๘๔,๘๐๐	๙๐,๐๐๐,๔๕๕	๔๐.๒ %	๒,๖๓๙.๙ %	๓.๗ %
North America	๓๔๘,๒๘๐,๑๕๔	๑๐๘,๐๙๖,๘๐๐	๒๗๓,๗๘๕,๔๑๓	๗๘.๖ %	๑๕๓.๓ %	๑๑.๔ %
Latin America / Caribbean	๕๙๓,๖๘๘,๖๓๘	๑๘,๐๖๘,๙๑๙	๒๕๔,๙๑๕,๗๔๕	๔๒.๙ %	๑,๓๑๐.๘ %	๑๐.๖ %
Oceania / Australia	๓๕,๙๐๓,๕๖๙	๗,๖๒๐,๔๘๐	๒๔,๒๘๗,๙๑๙	๖๗.๖ %	๒๑๘.๗ %	๑.๐ %
รวมทั้งโลก	๗,๐๑๗,๘๔๖,๙๒๒	๓๖๐,๙๘๕,๔๒๙	๒,๔๐๕,๕๑๘,๓๗๖	๓๔.๓ %	๕๖๖.๔ %	๑๐๐.๐ %

NOTES: (๑) Internet Usage and World Population Statistics are for June ๓๐, ๒๐๑๒. (๒) Demographic (Population) numbers are based on data from the US Census Bureau and local census agencies. (๓) Internet usage information comes from data published by Nielsen Online, by the International Telecommunications Union, by GfK, local ICT Regulators and other reliable sources. (๔) For definitions, disclaimers, navigation help and methodology, please refer to the Site Surfing Guide. (๕) Information in this site may be cited, giving the due credit to www.internetworldstats.com. Copyright © ๒๐๐๑-๒๐๑๒, Miniwatts Marketing Group (๒๐๑๒). All rights reserved worldwide.

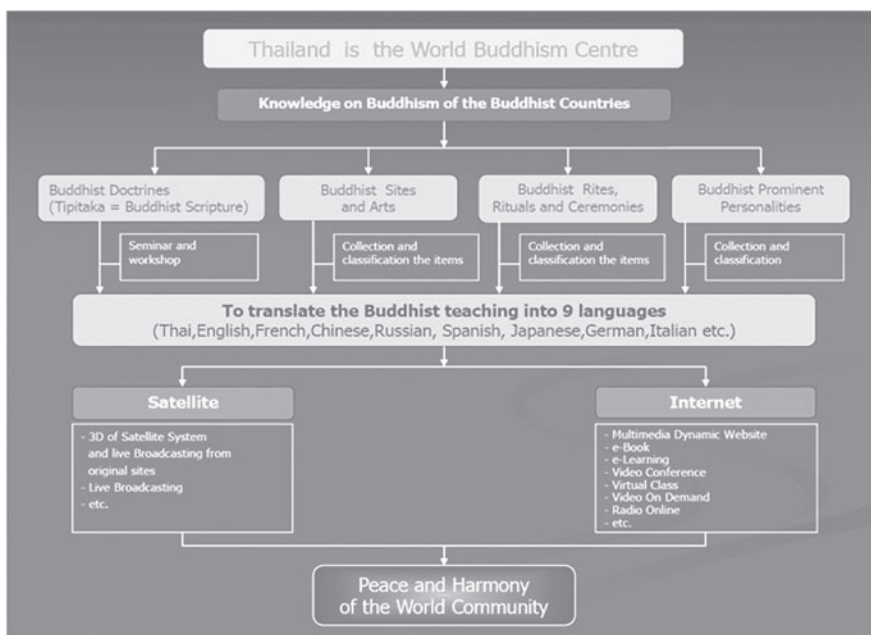
สำหรับในประเทศไทย จากรายงานสรุปผลที่สำคัญสำรวจการมีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือน พ.ศ. ๒๕๕๔ ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ (๒๕๕๕: ๑-๒) พบว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ มีจำนวนประชากรอายุ ๖ ปีขึ้นไปทั้งสิ้นประมาณ ๖๒.๔ ล้านคน ในจำนวนนี้มีผู้ใช้คอมพิวเตอร์ ๑๙.๙ ล้านคน หรือร้อยละ ๓๒.๐ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ๑๔.๘ ล้านคน หรือร้อยละ ๒๓.๗ และผู้ใช้โทรศัพท์มือถือ ๔๑.๔ ล้านคน หรือร้อยละ ๖๖.๔ เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเขตการปกครอง ในเขตเทศบาลมีสัดส่วนผู้ใช้คอมพิวเตอร์ ร้อยละ ๔๔.๓ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ร้อยละ ๓๖.๐ และผู้ใช้โทรศัพท์มือถือ ร้อยละ ๗๔.๘

ในขณะที่นอกเขตเทศบาลมีผู้ใช้คอมพิวเตอร์ ร้อยละ ๒๕.๕ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ร้อยละ ๑๗.๒ และผู้ใช้โทรศัพท์มือถือ ร้อยละ ๖๒.๐ เมื่อพิจารณาแนวโน้มการใช้คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และโทรศัพท์มือถือของประชาชนอายุ ๖ ปีขึ้นไปในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๔๘-๒๕๕๔ พบว่า ผู้ใช้คอมพิวเตอร์มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๒๔.๕ (จำนวน ๑๔.๕ ล้านคน) เป็นร้อยละ ๓๒.๐ (จำนวน ๑๙.๙ ล้านคน) ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๑๒.๐ (จำนวน ๗.๑ ล้านคน) เป็นร้อยละ ๒๓.๗ (จำนวน ๑๔.๘ ล้านคน) และผู้ใช้โทรศัพท์มือถือเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๓๖.๗ (จำนวน ๒๑.๗ ล้านคน) เป็นร้อยละ ๖๖.๔ (จำนวน ๔๑.๔ ล้านคน) ดังแผนภูมิที่ ๑

แผนภูมิที่ ๑ ร้อยละประชากรอายุ ๖ ปีขึ้นไปที่ใช้คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และโทรศัพท์มือถือ พ.ศ. ๒๕๔๘-๒๕๕๔

จากแนวโน้มที่ประชากรไทยและประชากรโลกมีการใช้งานคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต รวมถึงโทรศัพท์มือถือเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และจะเพิ่มมากขึ้นหากประเทศไทยมีการเปิดให้บริการเครือข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ ยุคที่ ๓ อย่างเต็มรูปแบบ กอปรกับการที่ประเทศไทยได้ประกาศเป็นศูนย์กลางพระพุทธศาสนาโลก ทำให้เป็นโอกาสและความท้าทายในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เว็บไซต์ เครือข่ายสังคมออนไลน์ VDO on Demand, e-Learning, สถานีวิทยุ สถานีโทรทัศน์พระพุทธศาสนาออนไลน์ แอปพลิเคชันต่าง ๆ เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา สำหรับโทรศัพท์มือถือ เป็นต้น ดังแผนภาพที่ ๙

แผนภาพที่ ๙ แนวทางการเป็นประตูสู่ศูนย์กลางพระพุทธศาสนาโลกของประเทศไทย

ที่มา: Ministry Of Culture, Religious Affairs Department and Mahachulalongkornrajavidyalaya University (๒๐๐๖: ๓)

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมือสำคัญในการเข้าถึงและเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้กว้างขวางไปทั่วโลก ภายใต้บริบทและแนวโน้มของประชากรโลกที่จะใช้ชีวิตในโลกออนไลน์ หรืออินเทอร์เน็ตเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผ่านเครื่องมือต่าง ๆ ทั้งเครื่องคอมพิวเตอร์และโทรศัพท์เคลื่อนที่ ดังนั้น ประเทศไทยควรใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเป็นเครื่องมือในการพัฒนาประเทศให้เป็นศูนย์กลางพระพุทธศาสนาโลก แต่การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศดังกล่าว ต้องเป็นไปอย่างมีคุณธรรม จริยธรรม ไม่ละเมิดลิขสิทธิ์ซอฟต์แวร์และเนื้อหาที่มีลิขสิทธิ์ รวมทั้ง ไม่เป็นการบิดเบือนพระธรรม คำสอนของพระพุทธศาสนาตามพระไตรปิฎก

สำหรับข้อเสนอแนะในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อประโยชน์ในการเข้าถึงและเผยแผ่พระพุทธศาสนา มีดังนี้

๑. ดำเนินการตามแผนยุทธศาสตร์การเป็นศูนย์กลางพระพุทธศาสนาโลกอย่างจริงจัง และต่อเนื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การพัฒนาเว็บไซต์ห้องสมุดพระพุทธศาสนาโลก (www.buddhist-elibrary.org) ให้ประสบความสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม

๒. การฝึกอบรมแก่พระสงฆ์ สามเณร และผู้ที่สนใจโดยทั่วไป เกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต เพื่อการเข้าถึงและเผยแผ่พระพุทธศาสนา รวมถึงกำหนดแนวปฏิบัติในการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตที่เหมาะสม ถูกต้องตามพระธรรมวินัย สำหรับพระสงฆ์ สามเณร

๓. ส่งเสริมและสนับสนุนให้วัด สำนักสงฆ์ที่มีความพร้อมเป็นที่ตั้งของศูนย์การเรียนรู้ไอซีทีชุมชน และเป็นศูนย์การศึกษาพระพุทธศาสนาผ่านระบบ e-Learning

๔. พัฒนา Course Ware หรือแอปพลิเคชันที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับธรรมะ สำหรับแท็บเล็ตและโทรศัพท์เคลื่อนที่ เผยแพร่ในทุกระดับชั้นการศึกษา และประชาชนทั่วไปที่มีความสนใจ

๕. สนับสนุนให้วัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ มีเว็บไซต์ของวัด เพื่อเป็นการสื่อสารสองทางกับประชาชน ซึ่งจะช่วยให้คนมีความใกล้ชิดธรรมะมากขึ้น ทั้งนี้ โดยภาครัฐควรเป็นผู้สนับสนุนค่าใช้จ่ายในการจดทะเบียนชื่อเว็บไซต์และการเช่าพื้นที่จัดเก็บข้อมูลของเว็บไซต์

๖. ควรมีองค์การและผู้ทรงคุณวุฒิที่ทำหน้าที่กำหนดมาตรฐานและตรวจสอบเนื้อหาของธรรมะที่เผยแพร่ในสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยเฉพาะทางเว็บไซต์ ทั้งนี้ เพื่อให้มั่นใจได้ว่าเนื้อหานั้น มีความถูกต้องตามพระไตรปิฎก

๗. สนับสนุนให้มีการแปลหนังสือธรรมะเป็นภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ แล้วนำขึ้นเผยแพร่ทางเว็บไซต์ หรือในรูปแบบ e-Book เพื่อให้ผู้ที่สนใจ โดยเฉพาะชาวต่างประเทศสามารถเข้ามาศึกษาได้

**กิตติกรรมประกาศ ขอขอบคุณ Kiapi K. Freddie and Mekki MacAulay ที่กรุณาช่วยตรวจสอบ
ไวยากรณ์บทคัดย่อภาษาอังกฤษ**

เอกสารอ้างอิง

ศีกฤทธิ์ ปรามโฆษ, ม.ร.ว. ๒๕๔๘. **ธรรมแห่งอริยะ**. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า ๒๐๐๐, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. **พระธรรมโกศาจารย์ : พร้อมเปิดหลักสูตรการเรียนการสอนออนไลน์ทางพระพุทธศาสนาเป็นแห่งแรก** [ออนไลน์]. ๒๕๕๕. แหล่งที่มา:

http://www.mcu.ac.th/site/news_in.php?group_id=1&NEWSID=๙๔๗๓ [๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๕]

พระฐิตะวงษ์ อนุตโตโร. สารจาก พระฐิตะวงษ์ อนุตโตโร เนื่องในโอกาสการประชุมทางวิชาการเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๕ [ออนไลน์]. ๒๕๕๕. แหล่งที่มา: http://www.ictforall.org/ICT_for_All_Symposuim_๒๐๑๒/

Message_From_Pra_Ajahn_Thitawong_MCU.pdf [๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๕]

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต). ๒๕๕๓ก. ICT ก้าวหน้า คนต้องพัฒนาปัญญาและวินัย. นครปฐม: คณะเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มหาวิทยาลัยมหิดล,

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต). ๒๕๕๓ข. พุทธวิธีแก้ปัญหาเพื่อศตวรรษที่ ๒๑ (A Buddhist Solution for the Twenty-first Century). พิมพ์ครั้งที่ ๒๐. กรุงเทพฯ: กรมการศาสนา กระทรวงวัฒนธรรม,

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต). ๒๕๕๕. ปฏิบัติธรรมให้ถูกทาง. พิมพ์ครั้งที่ ๑๐๒. กรุงเทพฯ: สถาบันบันลือธรรม, พระมหาบุญไทย ปุณฺณมโน. งานวิจัย เรื่อง “ศึกษาการเผยแพร่พระพุทธศาสนาโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของคณะสงฆ์ไทย” [ออนไลน์]. ๒๕๕๒. แหล่งที่มา: <http://www.thairath.co.th/content/edu/๓๒๐๐๗> [๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๕]

มหาวิทยาลัยการราชวิทยาลัย. มจร.พัฒนาห้องสมุดพระพุทธศาสนาสู่เวทีโลก [ออนไลน์]. ๒๕๕๐. แหล่งที่มา: http://it.mcu.ac.th/En/news_in.php?group_id=1&NEWSID=๒๐๔๖ [๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๕]

สมาคมผู้ทำคุณประโยชน์เพื่อพระพุทธศาสนาแห่งประเทศไทย. ๒๕๕๔. คำสอนในพระพุทธศาสนา The Buddhās Teachings. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์,

สำนักงานสถิติแห่งชาติ. ๒๕๕๕. รายงานสรุปผลที่สำคัญสำรวจการมีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือน พ.ศ. ๒๕๕๔. กรุงเทพฯ:สำนักงานสถิติเศรษฐกิจและสังคม สำนักงานสถิติแห่งชาติ,

สุชาติ สุขประสิทธิ์. “พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต) ปราชาญ์แห่งปวงสงฆ์” นิตยสาร ค คน. ๔ (๘๔) : ๔๑; พฤศจิกายน ๒๕๕๕.

สุธี สุตประเสริฐ. โปรแกรม E-Tipitaka โปรแกรมตรวจหาและเทียบเคียงพุทธวจนจากพระไตรปิฎก [ออนไลน์]. ๒๕๕๓. แหล่งที่มา: <http://www.etipitaka.com/background> [๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๕]

Buddha Dharma Education Association Inc. The Story of BuddhaNet [Online]. ๒๐๑๒. Available from: http://www.buddhanet.net/about_bn.htm/ [๒๐๑๒, November ๒๒]

Mahidol University Computing Center. BUDSIR (BUDDhist Scriptures Information Retrieval) [Online]. ๒๐๐๗. Available from:<http://www.budsir.org/budsir-main.html/> [๒๐๑๒, November ๒๒]

Miniwatts Marketing Group. Internet Usage and World Population Statistics are for June ๓๐, ๒๐๑๒ [Online]. ๒๐๑๒. Available from: <http://www.internetworldstats.com/stats.htm/> [๒๐๑๒, November ๒๒]

Pannyavaro. e-Learning Buddhism on the Internet [Online]. ๒๐๐๒. Available from: <http://www.buddhanet.net/gds-speech.htm/> [๒๐๑๒, November ๒๑]

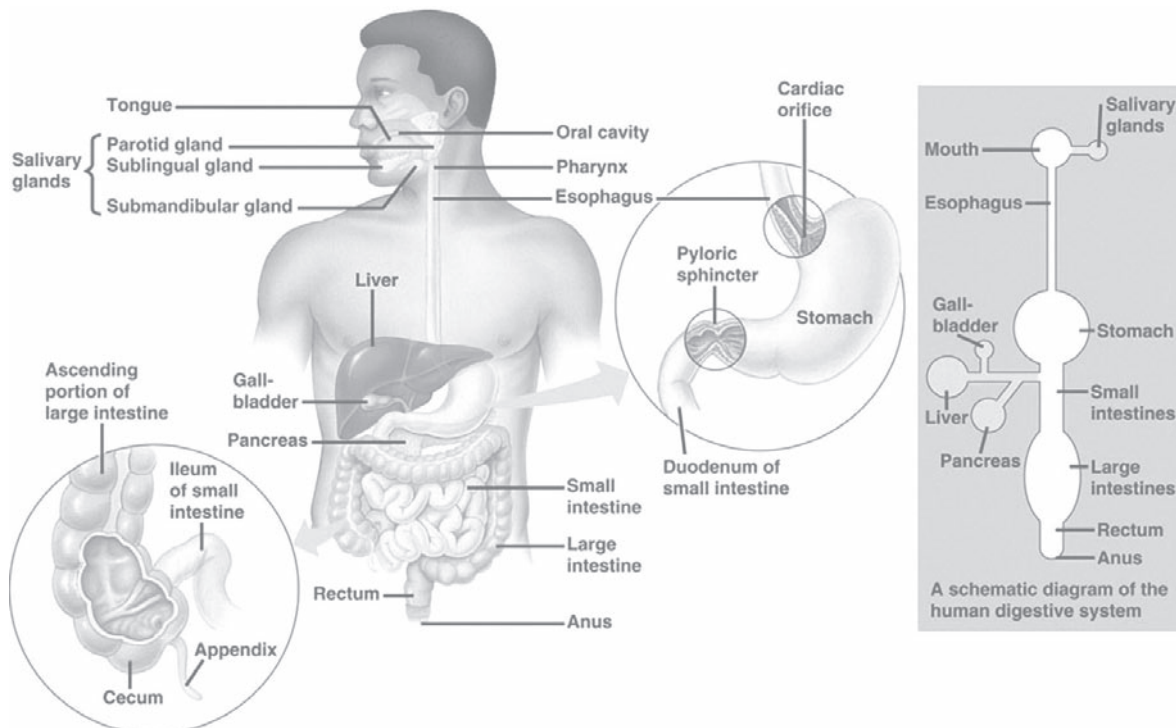
Ministry Of Culture, Religious Affairs Department and Mahachulalongkornrajavidyalaya University. World Buddhism Gateway World Buddhism Gateway; The Buddhist Knowledge Based, Learning, Learning, Research and Propagation Centre [Online]. ๒๐๐๖. Available from: http://www.ictforall.org/ICT_for_All_Symposuim_๒๐๑๒/Thailand_Buddhist_Gateway.pdf [๒๐๑๒, November ๒๒]

การประชุมวิชาการเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๕ เรื่อง “เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารกับพระพุทธศาสนา” ICT for All Symposium ๒๐๑๒ on “ICT and Buddhism” วันเสาร์ที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๕ เวลา ๑๒.๓๐-๑๗.๓๐ น. ณ ห้องประชุม ชั้น ๕ วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ อำเภอเมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี

๒

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๔๑)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

๗. ต่อมเพศ

ในเพศชายคือ อัณฑะ ในเพศหญิงคือ รังไข่ ซึ่งมีหน้าที่สร้างเซลล์สืบพันธุ์ และสร้างฮอร์โมนดังนี้

- ก. 'ฮอร์โมนเพศชาย' คือ เทสโทสเตอโรน ซึ่งทำหน้าที่หลายอย่าง เช่น ควบคุมการเจริญเติบโตของอวัยวะสืบพันธุ์ และควบคุมการหลั่งฮอร์โมนของเพศชาย
- ข. 'ฮอร์โมนเพศหญิง' คือ เอสโตรเจน ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการเจริญเติบโตของอวัยวะสืบพันธุ์ และลักษณะต่างๆ ของความเป็นเพศหญิง ส่วนฮอร์โมน โปรเจสเตอโรน จะทำหน้าที่ระงับไม่ให้ไข่สุกระหว่างตั้งครรภ์ เพื่อป้องกันไม่ให้มีประจำเดือนระหว่างตั้งครรภ์

๘. ฮอร์โมนจากรก

ระหว่างตั้งครรภ์ รกจะหลั่งฮอร์โมนดังต่อไปนี้ คือ

คอริโอนิก เป็นพื้นฐานของการทดสอบการตั้งครรภ์แบบต่างๆ เนื่องจากมันปรากฏขึ้นใน **โลหิตและปัสสาวะ**ของสตรีภายใน ๒ สัปดาห์หลังจากที่มีการผสมเชื้อ ‘ฮอริโมน’ นี้ **กระตุ้นให้รกก่อตัวขึ้นในมดลูก**

๙. **ต่อมน้ำนม**

- ก. **ฮอริโมนประสาท** กระตุ้นและยับยั้งการหลั่งฮอริโมนของ **ต่อมใต้สมองส่วนหน้า** และ **ส่วนกลาง**
- ข. **ฮอริโมน** กระตุ้นกล้ามเนื้อมดลูกให้หดตัวเพื่อช่วยในการคลอด และให้ **ตัวอสุจิเคลื่อนภายในมดลูก** กระตุ้นการหดตัวของเซลล์กล้ามเนื้อรอบๆ ‘ต่อมน้ำนม’ เพื่อหลั่ง **น้ำนม**
- ค. **ฮอริโมน** กระตุ้นให้เส้นเลือดแดงเล็กๆ หดตัว ทำให้ **ความดันโลหิตสูงขึ้น** กระตุ้นให้ **ท่อของกรวยไตส่วนท้ายและส่วนรวมมีการดูดน้ำกลับคืน** ถ้าร่างกายขาด ‘ฮอริโมน’ นี้จะปัสสาวะมาก ทำให้เกิดโรคเบาฉืด

๑๐. **ต่อมไทมัส**

สร้างฮอริโมน **โทโมซิน** ไปยังอวัยวะเป้าหมาย คือ **เนื้อเยื่อของต่อมไทมัส** ไปกระตุ้นการสร้าง **ทีลิมโฟไซด์** ของต่อมไทมัสให้เจริญเต็มที่ ตั้งแต่ทารกยังอยู่ในครรภ์มารดา และจะเสื่อมสภาพและฝ่อไปเรื่อยๆ ตามอายุ ตั้งแต่เข้าสู่วัยรุ่น (**สร้างเม็ดเลือดขาว แอนติบอดี**)

สรุป

-ต่อมพิทูอิทารี มีหน้าที่ที่เป็นหลักสำคัญของ ‘ระบบฮอริโมน’ ก็คือ **การกำกับจัดระเบียบและควบคุมการใช้อาหาร รวมทั้งการย่อยอาหารที่เป็นของแข็ง การรับออกซิเจนเข้าไปในร่างกาย** เพื่อใช้ประโยชน์จากมัน และ **เมตาโบลิซึม** (เผาผลาญ) กับ **คาร์โบไฮเดรต**

ไขมัน โปรตีน แร่ธาตุต่างๆ และน้ำ หน้าที่ซึ่งเป็นผลทำให้ร่างกายเติบโตบำรุงรักษา **ความมีชีวิตชีวา** และ **มีความสามารถในการสืบพันธุ์**

การหลั่งฮอริโมน

โกรธฮอริโมน หลั่งออกมาน้อยเกินไป จะส่งผลทำให้เกิดสภาพความเป็นคนแคระ ซึ่งถ้าเริ่มตั้งแต่อายุน้อยๆ แต่ถ้าเริ่มขึ้นในวัยโตก็จะทำให้เกิดสภาพซุ่มพอม

แต่ถ้า **โกรธฮอริโมน** หลั่งมากเกินไป ในวัยเด็กๆ ก็จะทำให้เกิดสภาพความเป็นยักษ์ ปักหลังขึ้นมา แต่หลั่งมากเริ่มขึ้นในวัยโตแล้วจะทำให้ส่วนปลายของโครงกระดูก เช่น **จมูก ขากรรไกร นิ้วมือ นิ้วเท้า โศพิศปกติ**

-ต่อมไทรอยด์ การหลั่งฮอริโมน

ไทร็อกซิน หลั่งออกมาน้อยเกินไปอาจเป็นผลทำให้เกิด

๑. **คอพอกธรรมดา** ซึ่งคือ การขยายใหญ่ของต่อมไทรอยด์อันเป็นผลเนื่องมาจากขาดธาตุไอโอดีนในอาหาร

๒. **คอพอกเป็นพิษ** เกิดจาก **ฮอริโมน เลือดเสีย ‘ตับ’** สร้างฮอริโมนไม่เพียงพอ ระบบการย่อยอ่อนแอ ทำให้เกิดลมและแก๊ซที่ท้องเพิ่มปริมาณขึ้นเรื่อยๆ ส่งผลไปที่ ‘ตา’ ทำให้ปูดโปนขึ้นมา และคอที่พอกอยู่แล้วจะขยายใหญ่เพิ่มขึ้นอีก ตราบใดที่ **ไม่หยุดเครียดและยังพักผ่อนไม่เพียงพอ** ไทรอยด์ก็จะเป็นพิษไปเรื่อยๆ

กรดแอสฟาลิโปอิก

ส่งผลต่อระบบหมุนเวียนเลือดและระบบฮอริโมนอย่างไร

ชาวเอเชียส่วนใหญ่ล้วนรู้จักใช้น้ำมันมะพร้าว น้ำมันกระเทียม น้ำมันรำข้าว น้ำมันงาขี้ม่อน (เป็นน้ำมันที่สกัดเย็นทั้งหมด) พอดิมีนนักวิทยาศาสตร์ชาวเยอรมันได้แยกส่วนสำคัญออกมา คือ

ในน้ำมันมะพร้าวมีกรดไขมันขนาดกลาง C8 กรดคาปริอิก C10 C12

ส่วนในน้ำมันกระเทียม มีกำมะถัน ๒ โมเลกุล มีสาระสำคัญอื่นๆ อีก 13 ชนิด

ในน้ำมันงาขี้ม่อน มีโอเมก้า ๓ ๖ ๙ มีมาก ถึง ๕๕ - ๖๐ เปอร์เซ็นต์

ในน้ำมันรำข้าว มี แกรมมาโอลีซานอล วิตามินอี

เมื่อสารอาหารที่สำคัญ ทั้งสี่ตัวนี้รวมกัน ทำให้เกิดเป็นกรดแอลฟาไลโปอิก **ส่งผลทำให้ร่างกายสามารถปรับสมดุลตัวเองได้มากขึ้น**

กรดแอลฟาไลโปอิก (Alpha lipoic acid-ALA) หรือชื่อพ้องว่า**กรดไทออกติก** (Thioctic acid), **เมตาวิตามิน** (meta vitamin) **เป็นกรดไขมัน ต้านอนุมูลอิสระ ที่ร่างกายสร้างได้เองตามธรรมชาติ**ทำงานร่วมกับ **ระบบหมุนเวียนเลือด และ เอนไซม์** แต่เมื่ออายุมากขึ้นหรือภาวะอ่อนแอ ทำให้การสร้างลดลง

ALA พบในสิ่งมีชีวิตทุกชนิด มีปริมาณเล็กน้อย สามารถ**กำจัดอนุมูลอิสระได้สูง และช่วยซ่อมสร้างวิตามินซี และอี** ตลอดจน **โปรตีน** ที่ถูกออกซิไดซ์ได้ด้วย

มีคุณสมบัติพิเศษคือ **ละลายได้ทั้งในน้ำ และน้ำมัน** จึงสามารถดูดซึม แทรกซึมเข้าสู่เซลล์ทั่วร่างกาย ตลอดจน**ผ่านแนวกั้นในสมอง** (blood brain barrier) ได้ดี ทำให้ร่างกายนำไปใช้ประโยชน์ได้เต็มที่

พบ ALA ได้ใน **มันฝรั่ง เนื้อแดง เครื่องใน ยีสต์ ผักโขม ผักปวยเล้ง น้ำมันมะพร้าว + น้ำมันกระเทียม + น้ำมันงาขี้ม่อน+ น้ำมันรำข้าว และตับ** แต่อาจไม่เพียงพอเพื่อผลทางการรักษา บางคนจึงต้องใช้เสริมจากภายนอกในการบำบัดโรคต่างๆ

📖 **อ่านต่อฉบับหน้า**

แบ่งปัน **สรรสาระ**

กล้วย..สรรพคุณน่าทึ่ง

กล้วยมีถิ่นกำเนิดในแถบเอเชียใต้ และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อินเดียนปลูกกล้วยมากที่สุดในโลก บางประเทศแต่ก่อนปลูกกล้วยไม่ได้ เช่น เกาหลีใต้ แต่ตอนนี้ปลูกได้แล้ว อย่างไรก็ตาม ผลผลิตยังน้อยและรสชาติค่อนข้างจืด ต้องนำเข้ากล้วยจากฟิลิปปินส์ (ตอนที่ยังปลูกไม่ได้ เกาหลีใต้เล่าว่าเมื่อครั้งที่ตนยังเด็ก กล้วย ๑ ลูกราคาราว ๓๐๐ บาท กินกัน ๓ พี่น้องต้องใช้ไม้บรรทัดวัดแบ่งให้เท่ากัน จากบทความ “ตะลุยเกาหลีตอน ๑ : ชิมนมยออดฮิต คิดถึงกล้วยไทย) บางประเทศกล้วยนำเข้ามีราคาแพงมาก กล้วยน้ำว้าธรรมดๆ หวีละ ๔๕๐ บาททีเดียว ฉะนั้น กล้วยบ้านเรายังราคาพอหาซื้อกินได้ มากินกล้วยกันดีกว่า เพราะกล้วยมีประโยชน์มากมาย เช่น

- ปกป้องลำไส้ กล้วยมีสารบางอย่างคล้ายนมที่จะเข้าไปเคลือบกระเพาะได้

- ป้องกันความดันโลหิต องค์การอาหารและยาของอเมริกาเลือกให้กล้วยเป็นอาหารที่ดีที่สุดในการฟื้นฟู และป้องกันโรคความดันโลหิต เพราะมันมีธาตุโพแทสเซียมสูงมาก แต่มีปริมาณเกลือต่ำ เหมาะสำหรับผู้เป็นความดัน

- เรียงเก้งเพราะกินกล้วย โพแทสเซียมในกล้วยช่วยเพิ่มกำลังสมอง

- ลดอาการซึมเศร้า จากการสำรวจพบว่าความรู้สึกซึมเศร้าจะลดลงหลังจากได้กินกล้วย เพราะร่างกายได้รับโปรตีนทริปโตเฟน ที่จะถูกเปลี่ยนให้เป็นสารแห่งความสุขที่ชื่อเซโรโทนิน อยากรู้อารมณ์ดีอย่าลืมกล้วยในเมนูอาหาร

- ผลวิจัยในวารสาร “The New England Journal of Medicine” พบว่ากินกล้วยเป็นประจำสามารถลดอันตรายที่เกิดกับเส้นโลหิตแตกได้ ๔๐% (ขอบคุณข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต)

มิลป่าตองยังอยากสวยงามเพิ่มขึ้น ๆ
แต่ก็ไม่ได้ทำตนให้เป็นพิษเป็นภัยต่อชาติบ้านเมือง
แต่หนุ่มใหญ่หน้าเหลี่ยม แม้จะมีเงินมีทรัพย์สินล้านฟ้า
กินใช้ข้ามชาติไม่หมดก็ตาม แต่ก็ยังต้องการเพิ่มทรัพย์สินอีกและอีก...
เมื่อไม่ได้สมใจ ก็ใช้สารพัดวิธีทำร้ายทำลายสังคมบ้านเมือง

รวย-จน : สองคนชวนคิด

เมืองไทยสมัยนี้มีถนนหนทางค่อนข้างดี เชื่อมติดต่อกันเป็นระยะทางยาวไกลเหนือใต้ ออกตกทั่วประเทศ สะดวกสบายในการสัญจร สถานที่ท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นภูเขา น้ำตก วัดวาอาราม สถานที่ที่มีวัตถุโบราณเก่าแก่ พร้อมต้อนรับผู้คนมากหน้าหลายตาที่มาเที่ยวชม

บางแห่งไปแค่ครั้งสองครั้งก็พอใจ รู้เห็นแล้วก็ไม่คิดจะไปซ้ำ แต่บางที่ไปแล้วก็ยังอยากไปอีกชนิดไม่รู้เบื่อ เพราะมีอาหารหวานคาวทั้งจากบนบกและทะเลให้เลือกซื้อได้ตามใจ อีกทั้งมีเหล่า

เปียร์บริการอย่างเต็มที่ให้นักท่องเที่ยว ทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ได้เพลิดเพลินรื่นรมย์ใจ

ที่หาดป่าตอง ภูเก็ต หมู่บ้าน ๗๐ ไร่ สุดสวยน้ำเป็นทางเกวียนน้ำจืด พร้อมเลื้อยเกาะอก ขนตาวางนอนรับกับคิ้วที่เขียนดำโค้งโค้งมาทางตากุ้งมือออกสีชมพู ทาปากแดงแจ๋ ทรงผมหงิกงอ ยาวสีน้ำตาลออกเหลือง เดินยิ้มมาตามหาดทราย เธอโบกมือทักทายผู้คนที่ส่งยิ้มมาให้ พ่อค้าแม่ค้าแถวนี้รู้จักเธอดี เพราะเธอคือ มิลป่าตอง

มีรายการทีวีไปสัมภาษณ์มิลป่าตองเพื่อออก

รายการ ผู้สัมภาษณ์ถามว่า ทุกวันนี้มีส
ปาดองอายุเท่าไรแน่ “ฉันอายุเพิ่งจะ ๑๙
ปีคะ”

เธอเข้าร้านเสริมสวยทุกวัน แต่งองค์
ทรงเครื่องด้วยผ้าสีสวยสด เข้ากับใบหน้า
ที่ฉาบพาดูดีเพราะเธอเป็นมีสปาดอง
นั่นเอง

เธอเป็นมีสปาดองมา ๔ ปีแล้ว
ตำแหน่งนี้ไม่ใช่จะได้มาง่าย ๆ ต้องมี
คุณสมบัติคือสวย มีความรู้ และที่สำคัญ
ต้องรักประชาชนและรักประเทศชาติด้วย

ทุกวันนี้เธอมีรายได้จากการเก็บของ
เก่า และขายมาลัย ที่สำคัญไม่สร้างความ
เดือดร้อนให้ใคร และไม่เคยทำลายชาติ

“ผมรวยแล้ว ผมจะไม่โกง จะตั้งใจ
ทำงานบริหารบ้านเมืองให้ดี” เป็นคำมั่น
สัญญาว่าเชื่อถือของหนุ่มใหญ่ ใบหน้า
เหลี่ยม เจ้าของธุรกิจหมิ่นล้าน เศรษฐี
ระดับต้น ๆ ของเมืองไทย คำพูดที่ดูจริงจัง
หนักแน่นนำมาซึ่งความชื่นชม ชาวบ้าน
ชาวเมืองเห็นคล้อยตามกันว่าเหมาะสมจะ
เป็นผู้นำจริง ๆ

ในที่สุดเขาก็ก้าวขึ้นเป็นหัวหน้าพรรค
และที่สุดของที่สุดได้ดำรงตำแหน่งผู้นำ
สูงสุดของประเทศอย่างภาคภูมิใจ

กฎหมายขายชาติ ๑๑ ฉบับ ที่ท่าน
ผู้นำสมัยก่อนได้ตราขึ้นเอาไว้ ซึ่งเป็น
กฎหมายที่เอื้ออำนวยเปิดทางให้ชาว
ต่างชาติเข้ามาซื้อขายกิจการต่าง ๆ
อย่างสะดวกสบาย โดยคนไทยส่วนใหญ่
ถูกปิดหูปิดตา ไม่ได้รู้เรื่องอะไรเลย

แทนที่ผู้นำหน้าเหลี่ยม เมื่อได้รับ
ตำแหน่งอันสำคัญที่จะสามารถแก้ไข
กฎหมายขายชาติ ๑๑ ฉบับเสียใหม่ เพื่อ
รักษาผลประโยชน์ของชาติเอาไว้ แต่กลับ
นำเอากฎหมายขายชาติ ๑๑ ฉบับมาใช้

อย่างรีบด่วน พร้อมคำพูดที่สวยหรูว่า
“ผมจะแปลงสินทรัพย์ให้เป็นทุน” แล้วก็
ขายทรัพย์สินของชาติไป ยิ่งเคราะห์ดี
หน่วยงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาครอดมาได้
เพราะศาลปกครองไม่อนุญาตให้ขาย

๕-๖ ปีที่หนุ่มใหญ่หน้าเหลี่ยมบริหาร
บ้านเมืองมา ถ้อยคำที่ว่าผมรวยแล้ว ผม
จะไม่โกง ถูกพิสูจน์แล้วพิสูจน์แล้วว่า
คำพูดที่ไม่จริง ผู้คนที่คบคุ้นใกล้ชิด บรรดา
ส.ส.รอบข้างต่างล้มล้มได้ว่า ผู้นำหน้า
เหลี่ยมยังต้องการความร่ำรวยอย่าง
ไม่มีวันพอ แม้จะเป็นเศรษฐีระดับต้น ๆ
ของประเทศแล้วก็ตาม

ในที่สุดผู้นำหน้าเหลี่ยม ก็ได้ทำเรื่อง
ที่ผิดกฎหมายอย่างร้ายแรง เพื่อความ
ร่ำรวยให้ยิ่งขึ้น สุดท้ายจำต้องหนีออกไป
อยู่ต่างประเทศ ไปนั่งนอนดูใบไม้ให้วัน
เวลาในแต่ละวันหมดไป ๆ ด้วยความรู้สึก
ทุกข์ระทม

แม้มีสปาดองจะยังอยากสวยงาม
เพิ่มขึ้น ๆ อย่างไม่รู้จบไม่รู้พอกก็ตาม แต่
มีสปาดองก็ไม่ได้ทำตนให้เป็นพิษเป็นภัย
ต่อสังคมและชาติบ้านเมืองอะไรเลย จะมี
แต่รอยยิ้มชื่อ ๆ ให้แก่ผู้คนที่ได้พบเห็น
เกิดอารมณ์ขำ ๆ ให้สมกับคำที่ว่า สยาม
เมืองยิ้มเท่านั้น

แต่หนุ่มใหญ่หน้าเหลี่ยม แม้จะมีเงิน
มีทรัพย์สินล้นฟ้า กินใช้ข้ามชาติไม่หมด
ก็ตาม แต่ก็ยังต้องการเพิ่มทรัพย์สินอีก
และอีก... ก่อเป็นความทุกข์ทรมาน
และเมื่อไม่ได้สมใจ ก็ใช้สารพัดวิธีทำร้าย
ทำลายสังคมบ้านเมือง ปานประหนึ่งว่า
เป็นผู้ลงมือจุดไฟเผาบ้านตนเองให้ย่อยยับ
นับเป็นการก่อบาปกรรมหนักมหากาล
ให้แก่ตนเองและวงศ์เครือญาติอย่างน่า
เวทนาชวนสลดสมเพศเป็นที่สุด

รวยสร้างบาปแท้ ๆ

●●
มีสปาดอง
มีรายได้
จากการ
เก็บของเก่า
และขายมาลัย
ที่สำคัญ
ไม่สร้างความ
เดือดร้อน
ให้ใคร
และไม่เคย
ทำลายชาติ

ผลของนิติกรรมที่เป็นโมฆะได้ ดังนี้

๑. นิติกรรมนั้นเสียเปล่า
๒. ผู้มีส่วนได้เสียคนใดคนหนึ่งจะ “กล่าวอ้าง” ขึ้นก็ได้
๓. ให้ลัถยาบันกันไม่ได้
๔. สิ่งที่ให้กันไปต้องคืนให้แก่กันตามบทบัญญัติว่าด้วยลาภมิควรได้

ความไม่สมบูรณ์แห่งนิติกรรม

นิติกรรมที่ไม่สมบูรณ์ หมายถึง นิติกรรมที่มีความผิดปกติบางอย่างในการก่อนิติกรรมนั้น ซึ่งโดยความผิดปกตินี้ทำให้กฎหมายไม่ยอมรับให้นิติกรรมดังกล่าวมีผลในทางกฎหมายดังเช่นกรณีของโมฆียะกรรม หรือยอมรับให้มีผลในทางกฎหมายเพียงชั่วคราวจนกว่าจะมีการบอกล้างดังเช่นกรณีของโมฆียะกรรม

ประเภทของนิติกรรมที่ไม่สมบูรณ์

ในขอบเขตเนื้อหาของข้อนี้จะได้กล่าวถึงนิติกรรมที่ไม่สมบูรณ์ไว้ ๒ กรณี คือ

- ๒.๑ นิติกรรมที่เป็นโมฆะ
- ๒.๒ นิติกรรมที่เป็นโมฆียะ

นิติกรรมที่เป็นโมฆะ หมายถึง นิติกรรมที่เกิดขึ้นแล้วในทางข้อเท็จจริง กล่าวคือ มีองค์ประกอบต่าง ๆ ในทางข้อเท็จจริงที่ดูเหมือนว่านิติกรรมนั้นได้เกิดขึ้นแล้ว แต่เนื่องจากนิติกรรมนั้นเกิดขึ้นโดยมีความผิดปกติอย่างร้ายแรงในองค์ประกอบ

ข้อใดข้อหนึ่งของนิติกรรมจนกฎหมายไม่อาจยอมรับรองให้บังเกิดผลในทางกฎหมายได้ นิติกรรมจึงกลายเป็นนิติกรรมที่เสียเปล่า

สาเหตุที่ทำให้นิติกรรมเป็นโมฆะ

๑. นิติกรรมนั้นมีวัตถุประสงค์ที่ต้องห้ามชัดแจ้งโดยกฎหมาย พันวิสัย หรือขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ตามมาตรา ๑๕๐

พันวิสัยกับเหตุสุดวิสัยต่างกัน

เหตุสุดวิสัย เป็นเหตุการณ์เกิดขึ้นโดยไม่มีใครอาจป้องกันได้ เช่น ไฟฟ้า แผ่นดินไหว อุทกภัย वादภัย ฯลฯ

ตัวอย่างที่ ๑ ก. มีม้าสีเทา ๑ ตัว แม่ม้า

สีเทาถูกฟ้าผ่าตายไปแล้ว หลังจากนั้น ก. ทำสัญญาขายม้าสีเทาให้แก่ ข. โดยไม่ทราบว่ามีตัวนั้นตายไปแล้ว เช่นนี้เป็นเรื่องนิติกรรมมีวัตถุประสงค์เป็นการพันวิสัย (เนื่องจากขณะทำสัญญาไม่มีม้าสีเทา) สัญญาซื้อขายตกเป็นโมฆะ

ตามมาตรา ๑๕๐

ตัวอย่างที่ ๒ ก. ทำสัญญาขายม้าสีเทาให้ ข. วันรุ่งขึ้นก่อน ก. จะส่งมอบม้าสีเทานั้นให้แก่ ข. ม้าสีเทาถูกฟ้าผ่าตาย เช่นนี้สัญญาจะซื้อขายม้าสีเทาไม่ตกเป็นโมฆะตามมาตรา ๑๕๐ แต่เป็นเรื่องเหตุสุดวิสัย อันเป็นพฤติกรรมที่ลูกหนี้ไม่ต้องรับผิดชอบตามมาตรา ๒๑๙ ทำให้ ก. ผู้ขาย ซึ่งเป็นลูกหนี้หลุดพ้นจากการชำระหนี้ไม่ต้องส่งมอบม้าสีเทาให้แก่ผู้ซื้อ

๒. นิติกรรมนั้นมีใช้ทำตามแบบที่มีกฎหมายบังคับไว้ ตามมาตรา ๑๕๒

๓. นิติกรรมที่เกิดจากการแสดงเจตนาที่ไม่ตรงกับเจตนาในใจจริง

(ก) นิติกรรมที่เกิดจากการแสดงเจตนาที่ไม่ตรงกับเจตนาในใจจริงโดยที่คู่กรณีอีกฝ่ายรู้ตามมาตรา ๑๕๔

ตัวอย่างที่ ๑ ก. เป็นคนบ้านนอก เข้าไปถามราคาแหวนเพชรในห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งโดยนึกว่าเป็นแหวนราคา ๓๐๐ บาท จึงถามซื้อในราคา ๓๐๐ บาท ข. เจ้าของร้านรู้สึกขำขันจึงพูดประชดบอกราคาไปตามที่ ก. ถามนั้น โดยไม่ได้ล้าค่าผูกมัดแต่อย่างใด ซึ่งในใจจริงของ ข. ไม่ต้องการจะผูกพันขายให้ตามราคาที่ถูกเกินไปนั้นเลย

ดังนั้น การแสดงเจตนาของ ข. ต้องผูกพัน ก. เมื่อ ก. ตกลงซื้อ ข. จะปฏิเสธไม่ขายโดยอ้างว่าตนมีเจตนาอันแท้จริงว่าไม่ต้องการผูกพันความที่ได้แสดงออกมาไม่ได้

ตัวอย่างที่ ๒ แดงเสนอขายสินค้าตามใบประกาศราคาแก่เหลือง โดยแดงคำนวณราคาผิดพลาดไปหนึ่งจุดทศนิยม จึงเสนอราคาต่ำ เหลืองรู้สึกถึงความผิดพลาดของแดงดังกล่าว เช่นนี้เหลืองไม่มีสิทธิที่จะฉกโอกาส ถือเอาประโยชน์จากการแสดงเจตนาโดยผิดพลาดของแดง ทั้งที่รู้ดีอยู่แล้วว่าแดงแสดงเจตนาโดยมิได้มุ่งจะผูกพันตามที่ได้แสดงออกมานั้น

ดังนั้น การแสดงเจตนาของแดงเป็นโมฆะ

ตัวอย่างที่ ๓ แก้วได้แสดงเจตนาจ่ายเงินจากธนาคารมหานคร โดยในใจจริงทำการแทนกบซึ่งเป็นผู้จัดการธนาคารมหานคร เพราะกบรับเงินก้อนนั้นไป เช่นนี้แม้กบจะเป็นผู้จัดการธนาคารมหานครและได้รู้ถึงเจตนาอันแท้จริงในใจของแก้วผู้แสดงเจตนา ก็ถือไม่ได้ว่าธนาคารมหานครได้รู้เช่นนั้นด้วย เนื่องจากกบผู้จัดการไม่มีอำนาจเป็นผู้แทนนิติบุคคล

ดังนั้น สัญญาจ่ายเงินดังกล่าวจึงใช้บังคับได้ (ฎีกาที่ ๕๘๐/๒๕๐๙)

ตัวอย่างที่ ๔ นายดำเสนอขายแหวนเพชรให้นางแดง โดยนางแดงตกลงซื้อแหวนดังกล่าวทั้งที่ในใจจริงนางแดงนั้นมิได้ต้องการผูกพันตามที่ได้แสดงออกมา เพียงแต่ประสงค์จะนำแหวนเพชรนั้นไปอวดเพื่อนที่ต่างจังหวัดแล้วจะนำมาคืนนายดำเท่านั้น เช่นนี้แล้ว นางแดงต้องผูกพันตามสัญญาซื้อขายแหวนนั้น เนื่องจากในขณะที่นางแดงตกลงซื้อนั้น นายดำมิได้รู้ถึงเจตนาของนางแดงที่ซ่อนอยู่ในใจ สัญญาซื้อขายจึงสมบูรณ์ผูกพันนางแดง

แต่ถ้าในขณะที่นางแดงตกลงซื้อแหวนนั้น นายดำรู้อยู่แล้วว่านางแดงมิได้ต้องการผูกพันตามสัญญาซื้อขาย และรู้ถึงเจตนาที่แท้จริงของนางแดงอันซ่อนอยู่ในใจนั้น เช่นนี้สัญญาซื้อขายแหวนนั้นก็ตกเป็นโมฆะ ไม่ผูกพันนางแดงและนายดำแต่อย่างใด

(ข) นิติกรรมที่เกิดจากเจตนาหลงโดยคู่กรณีสมคบกันทำขึ้นเพื่อลวงคนอื่น โดยที่มิได้มีเจตนาทำนิติกรรมเพื่อให้มีผลผูกพันทางกฎหมาย ตามมาตรา ๑๕๕ วรรคหนึ่ง

ตัวอย่างที่ ๑ นายดำสมรู้ร่วมคิดกับนายขาวทำสัญญาซื้อขายรถยนต์เพื่อลวงเจ้าหน้าที่ของนายดำที่จะยึดรถยนต์ไปบังคับคดี แท้จริงแล้วมิได้มีการซื้อขายกันอย่างจริงจัง เพียงแต่นายดำนำรถยนต์คันดังกล่าวไปจอดไว้ที่บ้านของนายขาว เช่นนี้สัญญาซื้อขายระหว่างนายดำและนายขาวเกิดจากการแสดงเจตนาหลง ตกเป็น

โมฆะ ไม่ผูกพันคู่กรณี นายขาวจะไม่ยอมคืนรถยนต์ให้กับนายดำไม่ได้ และนายดำจะเรียกเงินราคารถยนต์ตามสัญญาซื้อขายนั้นก็ไม่ได้เช่นกัน

ตัวอย่างที่ ๒ หากต่อมาอีก ๑ เดือน นายขาวนำรถยนต์คันดังกล่าวไปให้เป็นของขวัญวันเกิดแก่นายม่วง ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของนายขาว โดยนายม่วงไม่รู้ว่ารถยนต์ของนายดำ นายม่วงก็ได้นำรถยนต์คันดังกล่าวไปเปลี่ยนเครื่องยนต์เสียใหม่และทำสีใหม่ หลังจากนั้นนายดำก็มาเรียกรถยนต์คันนี้อ้างว่าเป็นของตน เช่นนี้นายม่วงย่อมได้รับความคุ้มครองเพราะเป็นบุคคลภายนอกที่สุจริตและเสียหาย นายดำจะอ้างว่าสัญญาซื้อขายระหว่างตนกับนายขาวตกเป็นโมฆะ เพราะเกิดจากการแสดงเจตนาหลงยกขึ้นต่อสู้นายม่วงไม่ได้ แต่นายม่วงได้รับรถยนต์มาโดยไม่สุจริต เช่นนี้แล้วนายดำสามารถยกข้อต่อสู้ดังกล่าวข้างต้นขึ้นต่อสู้นายม่วงได้ และนายม่วงต้องคืนรถยนต์คันนี้ให้แก่นายดำไป หรือถ้านายม่วงได้มาโดยสุจริตแต่ไม่เสียหาย ถ้านายดำเรียกรถยนต์คืนเช่นนี้แล้ว นายม่วงก็ต้องคืนรถยนต์คันนั้นให้แก่นายดำไปเช่นกัน

ตัวอย่างที่ ๓ แดงทำเลเมดก่อให้เกิดความเสียหายแก่ดำ แดงจึงสมรู้กับเหลืองซึ่งเป็นน้องชายของตนทำสัญญาขายที่ดินของแดงให้เหลืองเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ชำระค่าเสียหายแก่ดำ เพราะเมื่อขายที่ดินแล้ว แดงก็จะสิ้นเนื้อประดาตัว เช่นนี้สัญญาซื้อขายที่ดินเป็นโมฆะ หากต่อมาแดงตาย เขียวทายาทของแดงมีสิทธิเรียกร้องเอาที่ดินซึ่งเป็นมรดกของแดงจากเหลืองได้

ตัวอย่างที่ ๔ หนึ่งจำนองรถยนต์ไว้กับสอง ต่อมาหนึ่งโอนเรือลำนี้ให้แก่สามเพื่อหลบเจ้าหนี้ของหนึ่งโดยสมรู้กับสาม แล้วให้สามทำสัญญาจำนองเรือลำนั้นกับสองใหม่เท่าจำนวนหนี้ตามสัญญาจำนองเดิม การจำนองครั้งหลังนี้ไม่มีการรับเงิน แต่ถือเอาเงินที่หนึ่งจะชำระตามสัญญาจำนองครั้งแรกมาเป็นเงินรับจำนองตามสัญญาจำนองครั้งหลัง โดยสองก็ทราบว่าเป็นโอนเรือ

พิพาทให้แก่สามเพื่อหลบหนีเจ้าหนี้ ส่วนสัญญาจำนองครั้งแรกก็ยังไม่ได้จดทะเบียนไว้ก่อน เช่นนี้เห็นได้ว่าเจตนาของหนึ่งในการโอนเรือให้แก่สามเป็นเจตนาหลงด้วยสมรู้กับสามจึงตกเป็นโมฆะ สามไม่มีสิทธิในเรือตลอดทั้งไม่มีสิทธิที่จะทำสัญญาจำนองเรือกับสองประการใด สองได้ซื้อว่าเป็นบุคคลภายนอกผู้กระทำโดยไม่สุจริต เพราะทราบเจตนาหลงของหนึ่งอยู่แล้ว จึงฟ้องบังคับจำนองตามสัญญาจำนองครั้งหลังไม่ได้

ตัวอย่างที่ ๕ เอกแสดงเจตนาหลงโดยสมรู้กับโท เสแสร้งแสดงว่าเอกขายรถยนต์ให้แก่โท ต่อมาภายหลังโทเอารถยนต์นั้นยกให้โดยเสนหาแก่ตรี ตรีได้รถยนต์เปล่า ๆ โดยไม่ต้องเสียค่าตอบแทนแต่อย่างใด และยังไม่ได้ลงทุนปรับปรุง ตกแต่งรถยนต์คันนั้นแต่อย่างใด ต่อมาตรีซืบริถยนต์นั้นโดยประมาณเงินเลขชนเสไฟฟ้าได้รับบาดเจ็บ เสียค่ารักษาพยาบาลและค่าซ่อมรถยนต์ เช่นนี้ตรีไม่ได้รับความคุ้มครองตามมาตรา ๑๕๕ วรรคแรก เพราะความเสียหายดังกล่าวไม่ได้เกิดขึ้นจากการที่ตรีได้กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งไปเพราะหลงเชื่อการแสดงเจตนาหลง แต่ความเสียหายนั้นเกิดจากความประมาณเงินเลขของตรีเอง ดังนั้นเอกจึงเรียกรถยนต์คืนจากตรีได้

(ค) นิติกรรมที่เกิดโดยการแสดงเจตนาด้วยความสำคัญผิดในสาระสำคัญแห่งนิติกรรม ตามมาตรา ๑๕๖

ตัวอย่างที่ ๑ ดำต้องการค้าประกันการกู้เงินของขาวต่อเขียว แต่สำคัญผิดว่าผู้ค้าประกันต้องลงชื่อในสัญญากู้เหมือนกับผู้กู้ เช่นนี้ การแสดงเจตนาของดำที่ลงลายมือชื่อในฐานะผู้กู้ตามสัญญากู้เงินยอมตกเป็นโมฆะ

ตัวอย่างที่ ๒ ดำประสงค์จะมอบแหวนเพชรให้เป็ลคู่รักของตน แต่ได้ไปมอบให้กับขวัญน้องสาวฝาแฝดของเป็ลโดยเข้าใจผิดคิดว่าขวัญเป็นเป็ล เช่นนี้สัญญาให้ดังกล่าวตกเป็นโมฆะ

แต่ถ้าเป็นนิติกรรมที่มีได้ถือบุคคลซึ่งเป็นคู่กรณีเป็นสาระสำคัญก็ไม่ตกเป็นโมฆะ เช่น ดำ

ชายข่าวราดแกงให้ขวัญไปโดยเข้าใจผิดคิดว่า เป็ลเป็นขวัญ เช่นนี้สัญญาซื้อขายนั้นหากเป็น โฆษะไม่

ตัวอย่างที่ ๑ คำต้องการซื้อโฉนดเลขที่ ๑๒๓ จากแดง แต่ได้ทำสัญญาซื้อขายโฉนดเลขที่ ๒๓๔ โดยเข้าใจผิดคิดว่าเป็นโฉนดเลขที่ ๑๒๓ เช่นนี้ สัญญาซื้อขายนั้นตกเป็นโฆษะ

การแสดงเจตนาด้วยความสำคัญผิดในสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญแห่งนิติกรรมดังกล่าวข้างต้นย่อม ตกเป็นโฆษะ แต่อย่างไรก็ตามหากความสำคัญ ผิดดังกล่าวนี้เกิดจากความประมาทเลินเล่อ อย่างร้ายแรงของผู้แสดงเจตนา กล่าวคือ ได้ แสดงเจตนาไปโดยมิได้ใช้ความระมัดระวังแม้แต่ เพียงเล็กน้อย ซึ่งหากได้ใช้ความระมัดระวังแล้ว จะไม่เกิดความสำคัญผิดนั้น จะกล่าวอ้างความ เป็นโฆษะมาใช้เป็นประโยชน์แก่ตนเพื่อไม่ ประสงค์จะผูกพันไม่ได้ แต่ผู้มีส่วนได้เสียคนอื่น อาจแยกเอาความเป็นโฆษะขึ้นมากล่าวอ้างได้

ตัวอย่างที่ ๒ แดงประสงค์จะขายรถยนต์ ทะเบียน ๑๑-๑๑๑๑ กรุงเทพฯ สีฟ้า จึงทำ คำเสนอด้วยเจตนาส่งไปยังดำที่เชียงใหม่ ดำ ไม่อ่านจดหมายให้ละเอียด โดยเข้าใจไปเองว่า แดงประสงค์ขายรถยนต์อีกคันหนึ่งทะเบียน ๒๑-๒๑๒๒ กรุงเทพฯ สีฟ้า เช่นเดียวกัน จึงทำ คำขอสั่งรถกลางชื่อเป็นจดหมายส่งมาถึงแดง เช่นนี้แล้วดำยกเอาความสำคัญผิดในทรัพย์สินซึ่งเป็นวัตถุแห่งนิติกรรมคือรถยนต์ทะเบียน ๑๑-๑๑๑๑ กรุงเทพฯ ว่าเป็น ๒๑-๒๑๒๒ กรุงเทพฯ มา กล่าวอ้างความเป็นโฆษะ ไม่ขอผูกพันตามสัญญา ซื้อขายไม่ได้

๔. นิติกรรมที่เป็นโฆษะและถูกบอกล้างแล้ว ตามมาตรา ๑๗๖

๕. นิติกรรมที่มีเงื่อนไขบังคับหลัง เมื่อ เงื่อนไขสำเร็จแล้วตั้งแต่วินาทีนิติกรรม หรือ นิติกรรมที่มีเงื่อนไขบังคับก่อนซึ่งเป็นเงื่อนไขที่ไม่ อาจสำเร็จได้ตามมาตรา ๑๘๗ : นิติกรรมที่มี เงื่อนไขอันไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือขัดต่อความ

สงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ตามมาตรา ๑๘๘ : นิติกรรมที่มีเงื่อนไขบังคับก่อน และเงื่อนไขนั้นเป็นการอันพ้นวิสัยตามมาตรา ๑๘๙ วรรคหนึ่ง : นิติกรรมที่มีเงื่อนไขบังคับก่อน และเป็นเงื่อนไขอันจะสำเร็จหรือไม่สุดท้ายแล้วแต่ใจของ ฝ่ายลูกหนี้เท่านั้นตามมาตรา ๑๙๐

๖. กรณีอื่น ๆ ที่กฎหมายกำหนดไว้ เช่น ความเป็นโฆษะของการสมรสตามมาตรา ๑๔๙๖

ผลของนิติกรรมที่เป็นโฆษะ

บทบัญญัติในมาตรา ๑๗๒ ซึ่งบัญญัติว่า “โฆษะกรรมนั้นไม่อาจให้สัตยาบันแก่กันได้ และผู้ มีส่วนได้เสียคนหนึ่งคนใดจะยกความเสียหายแก่แห่งโฆษะกรรมขึ้นกล่าวอ้างก็ได้

ถ้าจะต้องคืนทรัพย์สินอันเกิดจากโฆษะกรรม ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยลาภมิควรได้แห่งประมวล กฎหมายนี้มาใช้บังคับ” ซึ่งสามารถแยกพิจารณา ผลของนิติกรรมที่เป็นโฆษะได้ ดังนี้

๑. นิติกรรมนั้นเสียหาย
๒. ผู้มีส่วนได้เสียคนใดคนหนึ่งจะ “กล่าวอ้าง” ขึ้นก็ได้
๓. ให้สัตยาบันกันไม่ได้
๔. สิ่งที่ให้กันไปต้องคืนให้แก่กันตามบท บัญญัติว่าด้วยลาภมิควรได้

ประเภทของนิติกรรมที่เป็นโฆษะ

๑. นิติกรรมเป็นโฆษะทั้งหมด
๒. นิติกรรมเป็นโฆษะบางส่วน หรือโฆษะ แยกส่วน

(ก) นิติกรรมนั้นสามารถแยกส่วนได้ กล่าวคือ นิติกรรมสามารถแยกออกเป็น ส่วน ๆ ได้

(ข) สามารถสันนิษฐานเจตนาของคู่กรณีได้ว่า หากคู่กรณีได้รู้ว่านิติกรรมส่วนหนึ่งเป็นโฆษะ แต่ อีกส่วนหนึ่งสมบูรณ์

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

หัวโขน...หัวทาส...หัวคน

26/04/56

มติ: 2 ศาลธน. รับคดี
ตีความม. 68
เพื่อไทยเดือดกมูแจ่งจับ

40 สว. ตลบหลังรัฐบาล
สกัดวีรชน.
ร้องตีความ-ยุบ 6 พรรค

ขอศาลธน. อย่าท้วงเทว
แกลงกักกันหนัก

แกลงชุมนุมหน้าศาลธน.
คุมการระดม

แค่หัวโขนการเมืองที่สวมใส่
ก็หลงตัวอย่างยิ่งใหญ่ลึ่มเทือกเถา
มีรัฐภูมิรัฐผิด...หลงมัวเมา
ชั่วโฉดเขลามืดมืดผิด “มนุษย์”

ตุลาการ บริหาร นิติบัญญัติ
กำหนดชัดสามเสาหลักไว้สูงสุด
เหตุใดเล่าผู้ทรงเกียรติจึงเร่งรัด
มุ่งยึดยึดอำนาจ...ตามบัญชา
ฉวยโอกาสชาตินี้ซึ่งลาเกิด
เพื่อเป็นทาสทูนเทิดตามตั้มหา
“นักการเมือง” ใช้การเมืองพัฒนา
แต่ทาส..สนองตั้มหา “นักโทษจร”

ทงศักดิ์ศรีว่ามาจากการเลือกตั้ง
ส่วนเบื้องหลังจาวอย่างไรเมินไว้ก่อน
ณ วันนี้..ฉันคือ “ผู้แทนราษฎร”
พร้อมต่อกรปรปักษ์ “ผู้คุ้มครอง”

“ศาลรัฐธรรมนูญ” แสนองอาจสมศักดิ์ศาล
ด้วยอาจหาญ..ยืนหยัดศักดิ์พงาดผยอง
จักยืนยงแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง
รอ... “สองล้านล้าน” ผลาญแผ่นดิน!!

หนังสือดี

สำนักพิมพ์กัลนกัน

>หมวดธรรมะ

■ มหาทาน

■ พรแท้ของพุทธ

■ จุดไฟศรัทธาท่ามกลางทุกข์

>หมวดอาหารมังสวิรัต

- มังสวิรัตพื้นบ้าน
- ตำรับอีสานแท้

>หมวดสมุนไพรไล่สัตว์

- ยอ สรรพคุณเยี่ยม
- รู้ค่ายาดี รู้วิธีอายุยาว
- สะเดา มากคุณค่า เกินคาดเดา

>หมวดกรรม

- รหัสกรรม
- โทษทันตา

>หมวดสุขภาพ

- เพื่อสุขภาพที่ดีกว่า
- เวลาชีวิต
- ประสบการณ์ดีที่ออกซ์
- วิธีดีที่ออกซ์

■ ชุดดีที่ออกซ์ฟารินขวัญ และอุปกรณ์ล้างพิษ

ติดต่อสั่งซื้อที่ สำนักพิมพ์กัลนกัน
 644 ซ.นวมินทร์ 44 ถ.นวมินทร์
 แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ 10240
 โทร. 0-2733-6245, 08-1253-7677, 08-2345-3648
 ธนาภรณ์ดีสง่า นายสาวศีลสนธิ น้อยอินดีะ ปท.คลองกุ่ม
 หรือโอนผ่านบัญชีออมทรัพย์
 ธ.กสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
 ชื่อบัญชี นายสาวศีลสนธิ น้อยอินดีะ
 บัญชีเลขที่ 077-2-13857-3

ดาวนโหลดเพลง “โถ!..ข่าวลือ”

จากชุด “อภัย” ขับร้องโดย รุ่งพิรุณ-ผุสดี hotpepper

และจากชุด “ร้อยฟ้าแตก” ขับร้องโดย จิระวัฒน์ ปานพุ่ม

ได้ฟรีที่ www.boonniyom.com

โถ!..ข่าวลือ

โถ! คนที่ตื่นข่าว

ว่าเราเลวฉาวโฉกักรรมเจ้าเอ๊ย
รู้แนกันจริงหรือ หรือเพียงฟังใครเอ๊ย
ดีชั่วไม่เคยเห็นมากับตาตัวเอง

โถ! คนที่ตื่นข่าว

นำสืบสาวเสียก่อน ก่อนรุ่มข่มเหง
เขาซัักกันจริงหรือ หรือซัักแล้วช่วยเผ่ง
ไม่กรัังไม่เกรงผลกรรมที่ทาหรือไร

มันยุติธรรมแล้วฤา

เพียงข่าวลือแล้วเชื่อ แล้วชวนกันไล่ไฟ
ควรถตามคัันจริงให้แนใจ

มีใช้เอาแค่เชื่อใครไซด้วยเหตุผลก็พอ

แนันจริงเป็นอีกออย่าง

แต่ถูกพรางว่าผิด บิดเบือนลัะหนอ

ผลบาบก็เป็นแล้ว แล้วขึ้นไใครทาต่อ

ก็ก่อกรรมเอง รับเอง บาบเองของจริง.

คดีลึกลับ

พระโพธิ์รักษ์

ล้างสันตือโศก

ข่าวเด่นปี

๒๕๓๒

เพลงนี้แต่งทำนองเสรีจ ๙ ม.ค.๒๕๓๒ แต่งคำร้องเสรีจ

๖ ก.พ. ๒๕๓๒ เผยแพร่อยู่ในอัลบั้ม “อภัย” ปี ๒๕๓๒

นั่นเอง อันเป็นกาละที่ข่าวโศกถูกทางการจับกุมด้วย

ข้อหาว่าทำผิดในกรณีที่อาตมาพาหม่อมหลวงมัญษย์ทำงาน

พุทธศาสนา ที่มีอิสระที่จะทำตามลัทธิมนุษยชน ตามกฎัฎของโลกลนี้แหละ

ต่างก็ลือลัันกันสนัันเมืองเป็นข่าวใหญ่ขึ้นหน้าหนึ่งของน.ส.พ.ต่อเนื่อ

กันอยู่หลายเดือนเป็นปี ต่างลือกันไปสารพัด ว่า ข่าวโศกผิดออย่างนั้น

เลวออย่างนี้ โถ!..ข่าวลือแท้ ๆ ไม่ตรวจสอบความจริงกันให้ดีให้ถึงเนื่อแท้

กันก่อน ทั้งสร้างเรื่องทั้งหาเรื่องกันไป เราเจออุปสรรคหนักหนาสาหัสจริง ๆ

แต่ความจริงก็ต้องเป็นความจริงแนนนอน เรบาบกันยัันยัันความจริงกันมากกว่า

๔๐ ปี จะเข้าครัังศตวรรษอยู่แล้ว เรอัยังสามารถพัฒนาพุทธศาสนาตามที่เรา

มั่นใจว่าดีว่าถูกต้องก้าวหน้ามีภาวะจริงเห็นจริงจนถึงทุกวันนี้ โถ!..ข่าวลือ!!!

“สมณะโพธิ์รักษ์”

๑๗ เม.ย. ๒๕๕๖